

Edebiyat Defteri

mevlana diyarı -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
20 Haziran 2020 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

RAMAZANLI SİYASET

Ramazan ayının bolluk ve bereket ayı olduğunu biliyoruz. Herkes özellikle bu ayda kendi inandığı bildiği şekliyle yaşamaya/öğüt vermeye çalışır. Hayatınsa bakış cephele farklı olduğundan ramazanın anlamı kişiye göre; anladığı şekliyle değer bulur ve hayatın tanzimi içerisinde giderek standartlaşır.

Bunu şu örnekle somutlaştırmak istiyorum. Bu mübarek ayda ben bildiğim kadarıyla bazı basın yayın organları, okuyucusuna göstermelik de olsa, belki de inandığından hiç değil, okuyucu kaybetmemek için, dünyalık kaygıların ağırlaşarak derinleştiği bu ortamları fırsata döndürmenin yollarına bakarlar.

Bizim Ülkemiz de herkes de bilir ki en çok sömürü din konusunda yapılır. Ahkâm din konusunda kesilir. Ağzı olan konuşur. Konuşanlara ve konuşulanlara bakarsanız, adamlar sanki allameyi cihan. Herif dini yutmuş, mübarek zehir gibi. El atmadığı anlamadığı konu yok. Ne sorarsan fetva hazır. Hele birde anadan, babadan, atadan. Dededen, yedi sülaleden hacı /hoca olanlar yok mu? İşte bu tiplerden geçilmez.

Dünyalık kaygılar bazıları tarafından istismar konusudur. Bunlar bazı işlerine dini alet etmeye çalışırlar ve bunu da gayet rahat bir şekilde hiç çekinmeden eda ederler.

Bakarsınız kimisi bu rantın ticaretindedir, kimisi de siyasetindedir. Gündelik hallerinde dini referanslarda hassas olmayan bazı tipler ya ramazan geldiğinde ya da kendi menfaati söz konusu olduğunda birden dini temayülleri ön plana çıkartır. Gayet dindar bir hal içerisinde seyrü sefer eder. Konuşmalarında hassas vurgular yapar, hatta babadan dededen yapıştırdığı hacılık hocalık yaftaları ile de ,numune bir şahsiyet olur çıkar.

Fakaaaaat, ne zaman ramazan ayı biter, işte o zaman kendini buna göre dizayn eden görüntüde biter.

Ben iyi hatırlıyorum ki bizim boyalı basın arasında olsun, kişi ve ya kurumlar nezdinde olsun, açık ara önde ramazan istismarcılığı yapanların bir benzeri bizim ülkemiz dışında bir başka dış devlet de yoktur. Tabir caizse 11 ay, yaşantın veya yayın hayatında İslam ve Müslüman kesimlere etmedik hakareti yap, elinden gelen istirmacılığı göster, onları rencide et, ikinci üçüncü sınıf kategorisinde gör, ama ramazan gurban geldimi, birden çark et, göz boyama menfaat övgücülüğüne başla hatta daha da ileri giderek beğenmediğin adamların kurban olasıca derilerine bile göz dik.

Ellerinden devlet zoruyla almaya çalış, vermeyenlere de hakareti bir bir sırala... Olacak iş mi bu yani? Nerde olur bütün bunlar diye sorarsanız, cevabının da içerisinde bulursunuz. Tabii ki bizim memlekette. Başka bu güzellikler nerde olur ki?

Bu boyalı cilalı basın zamanında neler vermedi neler. Dindarlık yarışına girenler, dini kitaplar verenler, Kur'an dağıtanlar, kaset, CD dağıtanlar, sayfalarından bir ay boyunca "ıramad(z)an köşelerini" eksik etmeyenler, hatır için çiğ balık bile yiyenler, maalesef bizim ülkemizin değişmez demirbaş hizmetkârı/menfaat karıdırlar.

Elbette ne din ne de başka bir ritüel kimsenin tekelinde değildir. Olmamalıdır. Ancak insan inancında samimi ve ilkeli olmalıdır. Menfaat uğruna istismar ederek, kişileri kandırmak kolay da, Ya Allah'a karşı işlenen suçlar ne olacak? O'nu da kandıramazsın ya?

Kişi her neye inanıyorsa, eğer gerçekten inancında ciddi ve samimi ise, ondan zarar gelmez. İster İslam'a dâhil bir inancı taşıyan isterse tam tersi din dışı bir yaşamayı düşünsün. Eğer bu işi inanarak yapıyor sa onunla birçok mesele oturulur ve konuşulur. Hatta bir çok konularda bile ortak paylaşımlara kadar varılır, anlaşılır, ikna yolu denir. Fakat işi cinliğe vurup, kimine ağan kimine paşam cinsinden uygulamalarla ne görüldüğü gibi ne de olduğu gibi değilse işte ondan korkulur azizim. Çünkü bu istismarcıdır. Bugün bizim Ülkemizde olduğu/uygulandığı gibi bir ay ramazan rüzgârında dolaşır ruhunu serinletir sözde, ama on bir ay yatar kalkar İslama ve Müslümanlara düşman kesilir, elinden gelse yok etmeye çalışır. Böyle bir ikilemde olan kişide mutlaka şahsiyet oluşumu problemi vardır ve bununda mutlaka tedavi olması gerekir. Üstad Cemil Meriç'in tabiriyle hem Sezar'dan yana, aynı zamanda hem de İsa'dan yana olunulmaz. İnsan ya biridir, ya da diğereştir. İkisine birden aynı anda sevgili değildir. Bu neye benzer bilirmisiniz, Camiye gir, namazını eda et, arkasından bir haram işle, mesela git bir bankaya faizle iştiğal et ve ondan nemalan. Böyle bir zihniyet anlayışı insana, topluma aile anlayışına uyar mı? Kardeşlik dokusunu güçlendirir mi?

Zamanın birinde bir Cenaze gidiyormuş., Orada bulunan bir zat o cenaze hakkında şöyle bir ifade kullanmış: "Şeytana dost,Rahmana dost.Köpek siyse postuna dost." Herhalde anlamış olmalısınız ne demek istenildiğini? Kendi gibi değil de başkası gibi olmayı menfaat temin etmeyi kar amacı sayanlar, elbet bir gün bu yaptıklarının karşılığını görecekler, amellerin karşılığını Yüce Yaraticıdan alacaklar, Kime dost olunulması gerektiğini elbette anlayacaklardır...

Ve yine ramazan da en çok üzerinde durulması gereken bir hassas durum da,körler sağırlar birbirini ağırlar misali,kendi aralarında yapılan iftarlık paslaşmalardır.Sırf görüntü olsun,bak kimleri kimleri çağırılmış herkeslerde gelmiş desinler diye(bunlardan sakınan kardeşleri tenzih ederim)şaşaalı,görkemli ve hep kendi bildik üst düzey bürokrat ve elit kesimin zevatlarını görüp,gerçek ihtiyaç sahiplerini görmeyenleri de,bura da kendi adımı:"bunların islamın istediği şeyler olmadığını"belirtmek isterim.Eğer gerçekten niyetinde bu aya hürmeten bir iyilik bir güzellik yapmak istiyorsan,ayırt etmeden onları aynı çatı altında buluşturmaya gayret et.Çünkü,cami için gelenler namaz kılmaya gelenler rütbesi ve asaleti ne olursa olsun bulduğu boş saflara oturup bekliyorsa/yerini alıyorsa bu öyle olmalıdır.

Ekran konuşmaları hep önceden belirlenmiş konuşmacılar ,islamın yasak ve haram kıldığı konulara girmez ya da geçiştirmeye çalışırlar.Suya sabuna dokunmadan sanki dünyalık yaşama sevinci gayesiyle işler bir ölçüde yürütülmeye çalışılır.Halbuki her şeyde aranılacak tek şey vardır.o da "Allah'ın rızasını kazanmaktır".....Ne yaparsan yap sadece ve sadece yaptığın bir şeyi,Allah için yap.Kul için,gösteriş olsun diye değil.Sadece Allah için.İnsan neyse

odur ve öyle olmalıdır.Hele hele sadece belli şahıslara yaranmak ve görünmek adına böyle şeylerden uzak durulmalıdır.Çünkü bu istismarı hem resmi hem de gayri resmi yapmaktadır.

Bir yazarın ifadesiyle konuyu bağlayıp, bu konudan bir başka şeye geçmek istiyorum diyor ki,sayın yazar:"İstismarcılar meydandan çekilse de ,ortalık samimi Müslümanlar ile mert dinsizlere kalsa, hayat ne kadar hoş ve güzel olacak" diyor....Umarım bu iyi niyetli yorumcul ifadeler size de,bir nebze işaret vermiştir,ne demek istenildiği hakkında.....

Üstün Dökmen hocanın küçük şeyler diye ekranlarda bir programı vardı.Aslında küçük olan hiçbir şey yoktur. Kartalın gözü, karıncanın gözü,bir dağın onca azameti,vadi ve koyuklar,akarsular,insan ve diğer canlı cansız varlıklar,kısaca dünya da olan,var olan hiçbir şey küçük değildir.Onlar kendi kalıplarında ve kendi kulvarlarında bir büyük alamettir. Rabbim her şeyi ders ve ibret nazarı ile bakılması için insana akıl ve mantık ikram etmiş, varlığını tanısın diye ama,buna rağmen basireti

bozuk,temaşadan yoksun,idraki dumura uğramış,güdücülere tabi bir yığın inkarcıya da rastlamak mümkün olabiliyor. Bizlerin küfür çağına karşı en büyük silahımız "İlahi Sevgimiz" olmalıdır.

İnsan bu dünya'da özellikle" gittiği yola, yol arkadaşına ve yol azığına" çok dikkat etmek zorundadır...

Ateşten bir gömlek giymek demek olan siyasette insan, yapama çağı bir vaatte bulunmamalıdır. Bu siyasetle meşgul olan herkes için geçerlidir. Maksat Allah için hizmet yarışıdır. Hizmet çizgisi ise, halka karşı en iyisi neyse o yapılmalıdır. Halka hizmet hakka hizmet düsturu geçerli olmalıdır. Bu çalışmalarda seven, takdir eden olacağı gibi eleştiren hiç beğenmeyen hatta buğz dahi edende çıkacaktır. Fakat bu iklimde ne yaparsan yap yinede yaranamazsın ilkesi hep kendini gösterir.

Şimdi sizlere konunun ehemmiyetine binaen önce Hz. Mevlana'dan bir hikâye zikredip daha sonra bir değerlendirme yapmak istiyorum."Bir kervana bekçilik yapan muhafız gece uyur.Hırsız da gelir kervan da ne var ne yok ise hepsini alıp götürür.Aldığı malları toprağa gömer.Sabahleyin kervandakiler uyanırlar,mallarının develerinin yerlerinde yeller esmektedir.Muhafızın başına toplanırlar:

"Mallarımız,develerimiz ve eşyalarımız nerede?şimdi hesap ver bakalım derler."Muhafız,çaresiz bir şekilde:

"Gece hırsızlar geldi,ne var ne yok her şeyi alıp götürdüler."der.Kervandakiler kızarak:

"Ey, rüzgarla savrulmaya hazır kum tepesine benzeyen zayıf adam! Hırsızlar eşyayı toplarken sen ne yapıyordun, necisin sen? Bekçi değimlisin?"derler. Muhafız:

"Ben bir kişiydim. Onlarsa silahlı, gösterişli ve cesur bir sürü kişiydiler."der. Kervandakiler bu defa:

"Madem onlar çoktu baş edemeyecektin, neden bağıırıp çağırıp bizi uyandırmadın?"derler. Muhafız:

"Bağırmak istedim ama,bana kılıç göstererek" sus yoksa canından olursun,seni öldürürüz" dediler.Ben de korktum,korkumdan soluk bile almadım.Eğer isterseniz şimdi dilediğiniz kadar bağırayım,der....

Hz. Mevlana bu olayı şöyle yorumluyor:"İş işten geçtikten sonra bağırmanın çağırmanın bir manası olmaz.Mizan zor geçince,bağıırıp çağırmalar çare olmaz.Önemli olan,fırsat eldeyken onu çok iyi değerlendirmektir....

Evet, Rahmetli Tahir Büyükkörükçü Hocamızın ifadesiyle aşk eri Mevlana böyle diyor...

İş işten geçtikten sonra,aahlar vahlar pişmanlıklar bir fayda vermez....

Yusuf Erdoğan

EY GEZİCİLER

Bir lke ki kendi yurdunda kendi insanıyla kendi problemlerini çözemeyecek kadar hem zor hem de küçük duruma düşüyor/düşürölüyor. Yaşayan herkesin ibret alması ve ders çıkarması gereken büyük bir hadise. Eğer söz konusu olan ülke ise lütfen birlik ve dirlik olması konusunda aklıselim düşünmek gerekir. Bir lke kolay kazanılmıyor. Kolay vatan olmuyor. Ama senin adına karar veren başkaları fitneyle onları birbirine düşman edebiliyor. Kan gövdeyi götürüyor. İslam tarihinin her sayfasında fitnenin sebebiyet verdiği ibretlik olaylar yaşanmıştır. Fakat ders çıkarılmadıktan sonra yaşananlar insanların torunlarına anlatacakları masala dönüşüyor. Bugün Mısır'a yüklenen kaosu Türkiye'de aynı güçler yapmak/yaptırtmak istediler ama başaramadılar. Tehlik geçti mi oyun bittimi hayır. Bize düşen ders almak ve olaylara sağduyu ile yaklaşmak. İnşallah Türkiye'ye karşı oynanan kirli oyunlar bozulacaktır. Mısır büyük lke. İslam'ın gelmesinden korkanlar saldıkları fitne öpücüğü ile esir aldıkları kalpleri birbirine düşman etmeyi başardılar. Sürekli darbeler ve gelgitlerle ülke tanınmayacak hale gelecektir. Ve kaynaklar alttan alta sömürülecek. Burada işi en çok kolaylaşan İsrail'dir. Mısırın tökezlemesi demek İsrail'in semiz hale gelmesi demektir. ABD'nin işinin kolaylaşması demektir. İran'ın Esada sahip çıkması demektir. Sömürü çarkının devam etmesi batının bitinin kanlanması demektir. Demokrasi hovardası olan batı kendi efsunlu sistemini dünya düzeni olarak lanse ederken en iyisi olduğundan hareketle onu baş tacı eder. Demokrasyadan seçimden bahseder. Lakin kendi kurallarına göre de bir ülkenin işleyişi ile ilgili yaptığı seçim sonucu seçilen birisinin düşüşüne sessiz kalır ya da en azından sevinir. Bu bahisle bugün Mısır'da iktidardan devrilen Mursi değil, batının kendi sisteminin çöküşüdür. Batı kendi çarkına sahip çıkamamıştır./Seyirci kalmıştır. Şunu diyebilirler: Saati yanlış kurmuşsan suç benim mi? Cevaben diyorum ki: Saat zaten en baştan yanlış kurulmuştu! Batı kendi sistemine uyan kendisine başkaldırmayan ve hizmette kusur etmeyenleri işbaşında tutar ve onlara sözde destek verir. Hele söz konusu olan Müslüman coğrafya ise insanlar toplumlar birbirine düşmüş üzülmaz, çünkü satacak silahı kazanacak parası vardır. Basiret ver Allah'ım, bizlere basiret ver. Müslümanları koru ve yardım eyle. Sen büyüksün ve her şeye gücün yeter. Sen her şeye kadirsin. Âmin.

SÖZÜN GEZİSİ ESPİRİSİ

Gezi Parkı Ülkeye karşı kimlerin içerde ve dışarıda kimlerle dirsek teması halinde olduğunu gösterdi. Maksatlarının sadece masum ve basit bir eylem olmadığı anlaşıldı. Dış güçlerin büyüyen bir Türkiye olmasına istegine bizim aklı evveler ve kafalarını peşinen kiraya vermiş olanlar hemen ileri karakol durumuna hizalanıp el pençe divan oldular, çünkü muhteşem dizilerini de bu kafayla çekmeye devam ediyorlar. Köprü olmasın, kanal istemezük, Topçu Kışlasına hayır vs vs. Peki ne olsun, ne olmasın isterseniz vatandaşa soralım. Kararı onlar versin, eğer bunu halka sormaya cesaretiniz varsa.

Bu arada bazı ritüel kafalarda gösterilerine hız kesmeyerek devam edip Cumalarına dair görüntü verdiler. Bu arkadaşlar antikapitalistmiş. PKK'lılarda kendi guruplarına altrnatif Cumalar ve imamlarla halka birtakım mesajlar vermeye başlamışlardı. Tıpkı Âmine Vedud isimli ABD'li kadın gibi.

İslam'a karşı birtakım güç ve işbirlikçilerin meydanlarda kendi inançlarını sergilediklerini görmekteyiz. Yine İslam'a karşı tarihin her döneminde işbirlikçilerin kendi oyunlarının ard niyetlerini gizleyebilmek adına bir takım kisvelere bürünmüş ya da büründürülmüşlerle ortaklaşa tezgâhlara giriştiklerini ve başarı elde etmek istediklerini tarih yazar. Abdullah İbni Sebeler hala ortalıkta fitneyle iştigaller.

Öyleyse maksatları sadece birkaç ağaç olmayan mesela Zekeriya köy katliamına ses çıkarmayanlar neden gezi parkı bahanesiyle ses vermeye başladılar. Yukarıda sayılan birkaç örnek buna işarettir.

Bugün farklı gurupları orada buluşturan ve Türkiye özlemi taşımayan bu karanlık mahfillerin asıl maksatları aslında ülkeye tek çivi çakılmasını. Ülke başka siyasi rejimlerin karışık orkestrası ile yönetilsin ve başlarında hep biz olalım. Bakınız 16 Şubat 1931 yılında İdeolog Falih Rifki Atay komünizme ile faşizmi buluşturarak şöyle diyordu."Türk yığınlarının terbiyesi için Moskova'nın yığın terbiyesi metotları, devletçi Türk ekonomisi içinde faşizmin korporasyon metotları benimsenmelidir"

Memleketi Moskof terbiyesi ile terbiye etmek isteyenlerin bu kabil tek yönlü icraatlarını burada anlatmaya gerek yok, sizden azıcık büyük yaşta olanlara sorun ya da bi zahmet tarafsız bir gözle alın tarih okuyun yeter.

İnsanları yığın olarak telakki edenlerin terbiye sistemi de elbet Moskova ya da Pekin olacaktır. Bilhassa Türkiye Faşizme gidiyor diyenler, idraklerini geçmişe uzatıversinler de görsünler kimmiş o dedikleri ve kimlere hayranlık besledikleri.

22 Mayıs 1932 tarihli Cumhuriyet Gazetesinde manşetten: Kemalîst Türkiye'den Faşist İtalya'ya Selam" diyerek yayınladığı fotoğrafta Türk Bayrağının içerisine, Mussolininin Faşist Partisinin ambleminin yerleştirilmesi, aynı fotoğrafın iki ucuna iki portre koyarak dönemin Başbakanı ve Mussolinin yan yana getirilmesi, Faşist İtalya ile Kemalîst Dostluğun asıl kıymeti nedir diye, Yorum başlığı atılması ve bu yorumda Nadir Nadi'nin imzasının bulunmasının sebebi neydi acaba? Bu kadar İtalya rejimine karşı duyulan sempati neydi ki Cumhuriyet Gazetesi devletin resmi yayın organı gibi çalışıyordu? Bugün tek adam olmakla suçlayanlar geçmişte kendilerinin hangi merkezde yıllardır tek başına millete yaptıklarını unutmuşa benziyorlar.

Bunları görmezden gelerek ya da unutulmuşluktan sayarak söylemlerinde demokratik ifadeler kullanmak ve faşistlikle suçlamak geçmişte kendi fiil ve eylemlerini görmezden gelmek ya da kendi kendini tekzip etmek ya da topyekun inkar etmek demektir.

Hele hele insanları yığın olarak görme basiretliğine demir atanların bu söylemlerinin ne anlama geldiğini düşünmeden sırf inat olsun diye bir şeye karşı çıkmak Beşiktaş'ın çarşı gurubunun söylemlerine ve Ahmet Uğurlu'nun karşı şovundan öteye gitmemek demektir. Her şeye karşı olmak hatta kendine bile karşı olmak ne biliyim abesle iştigal etmek demektir. İnsanlar asla yığın değildir ve onlar kısaca insandır.

Beni asıl düşündüren ise: niyetleri ve özelemleri Türkiye olmayan ve sadece kendi yoksun akıllarının ötesine kulaç atamayan akıl fikir fukarası olanların ve dünyevilik ihtiyaçlarına demir atmış azgın azınlığın peşine düşerek demokratik tavır gösteriyoruz diye zavallılaştan antikapitalist Müslümanlar tandansıyla tavır gösteren eli açıklar gurubudur. Müslüman hikmet sahibidir. Bu azgın azınlık herkesi kendi menfaatleri için motor gücü olarak algırlar. Bunlara destek vermek, Türkiye asla büyümesin istemiyoruz demektir. Onlara sadece şunu hatırlatmak isterim.

İtibar ve asalet adama yaraşır

Müslüman fitneden uzak durmalı

Kim kiminle birlik olur kime yaraşır

Muhasebe etmek gerek vicdan sormalı

Yusuf Erdoğan

SURİYE'DE NE İŞİMİZMİ VAR?

Özledik ata yadigârı güzellikleri, hiç mi hatırımız hukukumuz yok? Ne yani sınırları cetvelle çizenler mi hep oralarda hava atacak? Bizimde hakkımız olmalı, gezmek/görmek hal hatır sormak. Hem bizim daha çok akrabalarımız var oralarda. Elin büyük gâvurlarından daha fazla akrabaya sahibiz. Ne olmuş yani, bizim değilmiydi oralar. Belki onlara da angaranın bağlarını oynatmayı öğretiriz de beraber oynarız. Niye hep batı müziği, cazı müziği dinliyoruz. Anladınız değil mi? bunların birer espri olduğunu. Gerçi şakada olsa içeriğinde gerçeklik payı vardır. Geçmişe çakılıp kalmıyoruz ama daha dün gibi sanki. Üzerinden koca bir kamyon geçmiş gibi her yer tarumar, her yer paramparça, ne düzen var, ne akıl kalmış, nede başka bir şey. Cellâtlar birbiriyle yarış içerisindedir. Osmanlı gitti, dostluk bitti. Nerden nereye. Şimdi kaldı hatıralar. Ama o hatıralarda izleri silinemeyecek/saklanamayacak tarihi değerler var.

Ne kadar Osmanlı'yı belirli dönemlerde yaptığı bariz hatalarından dolayı eleştirsek, şimdiki yenedünya düzencileri kan ve gözyaşından başka ne getirdiler oralara. Ne verdiler insanlara huzursuzluktan başka. Orta Doğu'da leş kargaları gibi çoğaldılar, sömürmeye devam ediyorlar. Hala sömürü çarkını değişik usullerde insan hayatına dayalı olarak devam ettiriyorlar, üzerinde cetvelle çizim yapıyorlar, babalarının çiftliğinde kâhya konumundalar ve oraların yerli ve sahibi olanlara ikinci üçüncü sınıf vatandaş mesabesinde bakmaya çalışıyorlar ve de kan üzerinden siyaset yapıyorlar, olacak şey değil.

Şimdi düşünün: Bütün bu olanlar hep İslam coğrafyası dediğimiz halkı Müslüman olan toplumlarda oluyor. Kanları dökülenlere bir bakın, kanatılan yaralara bir bakın, nereleri oralar? Müslümanların yaşadığı yer. Neye hep huzursuzluk/geri bırakılmışlık/mağduriyet/Anarşi/İç savaşlar/İtilip kakılanlar/açlığa mahkûm edilenler/anaların gözyaşı hep İslam coğrafyasında yaşanıyor? Elbette yaşanır. Sözüm ona emperyalizme ses verenler/onun sloganlarıyla beyinlerine/kalplerine bilgi yükleyenler, sonunda sahibine benzeyecektir.

Mısıra bir bakın. Yeni gelen Sisi/Pisi Pisi kimin için kan döküyor? Kimin için orada. İsrail'in Mısıra girmesine gerek var mı? Savaşı İsrail adına kim sürdürüyor? Sisi/Pisi Pisi. O halde ciğeri kim yiyecek? Kanı beş para etmez İsrail.

Demek ki maşa varken, elin gâvuru ateşe elini uzatmıyor. Nasıl olsa onların menfaatini en iyi koruyacak beynini kiralamış yöneticiler bulunmuş ya da getirilmiş zorla. Onlarda sahibinin sesi olmaya devam edecekler, gayet tabii. Geçen gün bir siyasi abimiz diyor ki: Senin ne işin var, Suriye'de?

“Yapma be güzel abim, bari bunu siz söylemeyin!”

“Sanki: Evin erkeğine; eşinin, niye eve geldin Sen, Dercesine ?...”

Nereye gitmeliydik? Peki, Evde mi otursaydık.

Bizler evde oturalım, gâvur oğlu gâvuru gelsin, burnunun dibine kadar. Her şeyi karıştırırsın, sen evde otur? Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın dercesine! Hangi mantık kabul eder bunu? Hangi akıl alır?

Biz karışmayız desek de, işimiz yok! desek de, Tarihi bir görev/misyon bu. Olaylar ister istemez seni buluyor. Kapına kadar gelmiş ateş. Ben bu işte yokum diyemezsin? Kaçamazsın bu sorumluluktan? Sen ne kadar inkâr etseler de evet sen bir Osmanlısın hala batılının gözünde. Olaylar o hale geldiki seni içine çekiyor, sen bundan kurtulamazsın. Ya oyunun kuralına göre davranacaksın? Ya da oyunun kuralını kendin koyacaksın. Kural koymaya gücü yetenler, dümeni hep kendi taraflarına kırıyorlar? Azizim.

Bizim kafamızı deve kuşu kuma sokmamız bizi kurtarmaz. Kafamızı hiç kaldırmadan olayların seyrine aldırılmadan tam siper önümüze bakalım, elin gâvuru gelsin, parmağıyla istediği yeri döndersin, olayları istediği gibi kanalize etsin, bizde buna rıza gösterelim öylemi? Sonra soralım: Suriye'de ne işin var? Üsküdar da sabah oldu, Uyan da balığa gidelim.

Türkiye: eğer; “Yurtta Sus, Yurt Dışında da sus/pus olacaksa ve böyle bir politika ile devam edecekse: O zaman sessiz kalmak hakkıdır. Yukarıdaki soruda gidişata uygun sorulabilir. Ama, Türkiye: Aslanlar, bu bölge bendende sorulur? Benim burnumun dibinde, üstelik yüzlerce yıl bir tarihe imza atmış, aramızda hukuk oluşmuş, kültürel ekonomik siyasal sosyal ilişkiler ve dahi yüksek değerler bulunan bu bölge coğrafyasıyla akrabalık bağlarımızın olması dolayısıyla, bu insanlarla, sorunlarınız neyse bende bunlara tarafım/tarafsız kalmam mümkün değil, diyorsa ki diyor, çok şükür: O halde derin/dipten/stratejik/jeo politik/kültürel ilişkiler hesaplar/planlar/proğramlar yapmak mecburiyetindedir. Bu tarihi bir zorunluluktur. Hatta zorunlu bir keyfiyettir.”

Tahammüslülük dozunu aşan muhalefet yorumlarıyla her şeyin aksini savunmak görevini yapmak/tabanına mesaj yollamak demek, değildir. Önemli olan nedir, biliyor musunuz? Sel'in önüne seti çekerken, akışkanlığını/yıkımını/hızını yavaşlatmak gerekirse kanal ize edebilmek ve o suları içilebilir hale getirebilmektir. Şimdiye kadar ödediğimiz gözyaşı faturaları bir hayli kabardı. Sel gidip de kum kaldığı zaman, sen zamanında adım atmazsan, o enkazın çöplüğünü sana temizletirler. Zamanında yapılmayan bir müdahale sonuçta; aynen ilk yardım gibidir. Erken müdahale ya da olayları içinde olduğun bir konsorsiyumla bilgin dâhilinde yönetmek; zararı en aza indirebilmeyi sağladığı gibi, Tsunami tehlikesinden daha yıkıcı, Nükleer patlamadan daha kavurucu ve zehirleyici olan yan etkilerini de en aza indirebilir. Değilse; yokluğunla kesilen bu cezanın ağlaması sızlaması olmaz.

Türkiye bir itfaiye eri görevinde değildir sadece. Türkiye aynı zamanda yangını önceden görerek tedbir almak mecburiyetindedir. Büyük devlet olmanın kolay olmadığını bilmek gerekir. Hamasi sloganlarla insanları yönetemezsiniz. Büyük hesaplar yapıp, maceraya da girmeden somut adımlar atmak zorundasınız. Ama hesap iyi yapılmalı.

Eğer emperyalizmin gövde gösterisine ayak uydurup sus pus olursanız bu yaptığınız yanlış pahalıya ödersiniz. Emperyalizme dur! Demek, ben insanım ve insanca bir hayat istiyorum diyen herkes için farzdır. Osmanlıyı yıkan emperyalizm bu günde aynı oyunları Gezi Parkı olaylarını körükleyerek gösterdi. Bir ağaç bahanesiyle ortalığı yıkanlar ve "mesele gezi değil arkadaş, sen yine gel, diyenlerin esas maksadı hala anlaşılmadıysa ve gelişen olaylar okunamıyorsa bilin ki bunda: Vatanına karşı girişilen bir kinin/husumetin/sevgisizliğin bir eseri olarak telakki etmek gerekir diye düşünüyorum. .

Türkiye, bilhassa coğrafyasında nerede bir yangın varsa oraya gitmek mecburiyetindedir. Nerede bir tutuşmuşluk varsa üzerine gitmelidir. Artık ülkemiz olası ihtimalleri de önceden önleyebilme caydırıcılık stratejilerini de hayata geçirmek uygulamak zorundadır.

İsrail bölgeyi karıştırırken, biz:" hadi susalım mı diyeceğiz?" Rekabet olmalı ki: Bizler çalışmanın bereketini/hayatın şifrelerini/hayatın değerlerini/özgürlüğün bedelini/ve çalışmanın abc sini iyi öğrenelim. Ne kadar iyi silahlara sahip olsan yetmiyor, mesela yazılım kodları sana ait olmadığı müddetçe kullanamıyorsun bunları. O halde: Birlik içerisinde çalışmak, çalışmak ve de çalışmak. Başka yolu yok.

Evet, iktidar ya da muhalefet olarak elbette eleştiri olacak. Ama hepside lütfen bizim, devletçi misyonumuza/atalarımızın kemiklerini sızlatacak varyasyonlara dönüşmesin. Bize Suriye'de ne işiniz var diyenlere bizde soralım. Onların Çanakkale'de ne işi vardı? Anzakların ne işi vardı? Şimdi ki büyük gâvurların ne işi var, oralarda? Rusya niye boş durmuyor? Putin, Rusya'yı tam bir Çarlık Rusyası hayali ile büyütüyor? Onlar büyürken biz, bizler niye birbirimizi yiyelim değil mi?

Yalnız şu biline: Biz asla ve kat'a emperyalizm peşinde koşanlardan değiliz. Amacımız insana saygı ve onun gelişimini desteklemek ve ona insanca yaşama hakkı tanımaktır.

Düşünebiliyor musunuz: Daha dün nerdeyse Hatay'da ki sınırlar kalkma noktasına gelmiş, geçişler kolaylaşmış, ticaret artmış, ziyaretler geliş gidişler artmış, ikili bakanlar anlaşmalar imzalıyorlar, ortak işbirliğine her konuda gidiyoruz, hatta ABD saldırısına karşı bizzat, Esed'i savunan bizler iken, bugün derin karışıklık sonucu bunların hepsi bir anda bitiverdi. Hiç bir art niyet düşünmeden ve siyasi polemige girmeden akıselim bir şekilde düşünelim. Hangisi daha iyiydi.2004 yılındaki güzel gelişmeler mi? 2013 yılında şimdiki yaşadıklarımız mı? Bir anda bu duruma nasıl geldik? Bunun cevabını bu ülke insanlarıyla birlikte bu devletleri yönetenlerin akıllıca ve mantıklıca açıklamaları gerekir.

Türkiye, ancak bilinçli bir toplum ve ne yaptığını bilen insanıyla ayakta kalabilir. Birbirimize tutunup güç yaparsak, bu güç bizi, hem bölgemizde hem de dünya da daha iyi yerlere getirecektir. İdrak: Geleceği sezen ve ona göre geliştirilen uzun stratejiler ve akıl hesaplarıyla, tarihi bağları güçlendirmekle, değerlere sahip çıkmakla yürür/yürütülür. Yeter ki bizler ayna'da kendi fotoğrafımıza ve kendi tarihimize iyi bakalım. Kimsenin oyuncağı olmadan, bizlerle oyun oynamak isteyenlere de anladıkları dilden oyunlarına karşılık vererek hayatımıza devam edelim. Hüzünlensek de kalemiz sağlam. Daha da sağlamlaştırmak ise; tamamen kendi elimizde.

Yusuf Erdoğan

KENDİMİZE AİT NE VARSA

Yaşadığımız toplum nefes aldığımız coğrafya ve dünyanın diğer İslam izlerini taşıyan yerlerinde kardeşliğin bir arada bulunmanın birlikte hareket etmenin ve birbirimizi düşünmenin “biz” olduğumuzun farkına varmanın idrakini teneffüs ettiğimiz bir bayramın yani kurban bayramının daha geçtiğini ve dualarımızda Rabbimizden “seneye de inşallah nasip eder” temennisiyle niyazda bulunduğumuz bu sürecin arefesinde gözler yine siyasi gelişmelere/siyasi yaşananlara çevrilmiş bulunmaktadır.

Bayram: insanın ruhen derinliklerine kadar işleyen hatta çepeçevre saran ve kuşatan bir olgudur.

Belki buruk belki acısı içinde haklı ya da haksız bir takım ithamlarla karşı karşıya kalarak birisine karşı duyduğumuz öfkeyi içimizde bastırmadan gönlümüzün bir köşesinde eritip sindiremeden bayram adına kutlayacağımız mübarek günler/geceler gerçekte bizim sahip olduğumuz inancımıza ne kadar uyup uymadığımızı; samimi olup olmadığımızı da ortaya koymaktadır. İmamın minber de ya da vaizin konuşmalarında İslami hususlara dair bahsettiği konular bizleri bir şemsiye ya da çembere alır gibi kuşatmakta ama iş bunları uygulama safhasına gelince ne yazık ki nefis araya girmekte ve bunları dinlerken akıtılan gözyaşları yerini kin ve nefrete terk etmektedir. İslam’ın emirleriyle ilgili dinlediğimiz ve algımız nispetinde içselleştirdiğimiz ve yaptıklarımızla örtüşmeyen bazı nefsanî isteklerimiz ki, bizlerin bunları terk etmesi gerekirken, neden hala bu cahili istekler bizim kapımızdan içeriye buyur ediliyor? içimizin gönlümüzün yumuşaması beklenirken bunları bir kenara alarak hala içimizde tutmaya çalışıyoruz ve onunla amel ediyoruz.

Yılanlar vardır doğaları gereği gömlek değiştirirler, bu yaratılıştan kendilerine verilmiştir. Bazı insanlar vardır onlarda sürekli görüntü verirler. Yani ne oldukları gibi ne de göründükleri gibi değildirler. Ama bu tipler insanlara kendilerini satmayı iyi becerirler/reklamlarını iyi yaparlar. Halbuki en tehlikeli cins bunlardır desem haksız sayılmam. Bence kimlik değiştiren yalan gömlek değiştiren yılandan daha tehlikelidir.

Siyasi sürece çevrilmiş gözler derken hala yeni bir anayasa hazırlanamadı ama üzerinde mutabık kalınan bazı maddeler var. Hâla da insanımız bu yeni uygulamalar ya da daha açık bir ifade ile İmrâlı nezdinde Kürt asıllı kimliklere verilen taviz kar tutumlardan rahatsızlar ve daha da rahatsızlık verici gelişmeler olabilir.

İnsanımız kendi çerçevesinde olaylara daha akıllı selimle bakabilmekte belki siyasilerden daha önde değerlendirmeler yapabilmektedir. Evet, halkımız/insanımız kısaca ülkenin bölünmesi tehlikesine parmak basmaktadır. Fakat bu konu siyasileri de rahatsız etmektedir. Kendi aramızda elin gavurunu karıştırmadan oturup konuşmak varken dışarıdan bazılarının işin içine karışması ve onların elinin güçlendirilmesi kimin işine yarar? Bunun iyi düşünülmesi gerekir. Bilhassa Kürt kimliğini temsil ettiğini söyleyen Meclis deki siyasetçilerinin hangi konumda ve hangi şartlarda bulduklarını, Türkiye’nin ancak birlikte var olabileceğini iyi hesap etmeleri gerekir. Aksi durum herkese zarar olarak yansıdığı gibi hiç kimse bundan ben kazançlı çıktım diyemez. Birinci TBMM bunu nasıl başardıysa ve siyasi düşünmediyse şimdiki akıllarda olaya bu boyuttan yıkıcı değil yapıcı amaçlı bakmalıdır.

Değişimler ve değişmeler hızlı bir süreç içerisinde. Mesela iki yüzyılı aşkın bir süredir bizde “bize ait ne varsa” bilhassa değer yargılarımızdan ve hassas olduğumuz inanç bazındaki özümüzden bugüne kadar hızlı bir şekilde uzaklaşmaya çalışılmış/elden çıkarılmak için gayret gösterilmiş/beyinler yıkanmış ondan kurtulmaya bakılmış, fakat gelinen noktada ise: baktığımızda elimize ne geçmiş? Koskoca bir hiç. Evet, anglo sakson kültürüne teslim olmuş kafaların yönetimde bugüne kadar sadece sorun üreten ve Avrupalıya hayran kendinden bi şey olmaz denilen ve arasına sokulan nifak ve fitne ile de anarşi yuvası haline dönüştürülen bir ülke ile birbirine güveni azalan sorunları hiç bitmeyen insanlar topluluğu.

Bu bayramlarımız bile onları barıştıramadı. İnsanlar o hale geldi ki konuşulanlar aramızda sadece menfaatten başka değildi. Oysa insanı insan yapan değerler vardır. Toplumunu birbirine kenetleyen arasındaki çözülmez bağlar vardır. Bunların unutturulması/unutulması bayramın tatil algısına dönüşmesine vesiledir. Adam bayramı tatil olarak görmektedir. Yani işin özündeki manevî değerleri değil düşünmek yanına bile yaklaşmamakta bu kafaya görede Kurban Bayramı “et bayramı” diye lanse edilmektedir. Siz söylemeden ben söyleyim kimileri için bilhassa seneden seneye et görenler için böyledir diyeceksiniz ama adının söylenmesinde ifade edilen şekliyle bu resmen kurban bayramıdır. Et bayramı değil....

Ben daha fazla sözü uzatmadan diyeyim ki “Kurbanınız Bayram Olsun” Evet gerçek manada olsun. Rabbimizin katında bu kabul görsün. Bizim kestiğimiz ne eti ne de kanı. Allah katında makbul olanı: kişinin imanı ameli samimiyet ve ihlaslı olmasıdır.

Yeniden kendimize dönüş kendimizi gözden geçiriş ve halkımızla ve tüm mazlumlarla onların dertleriyle dertleniş ve derlenip toplanarak dirilişe ulaşma dirilişi yakalama ve yeni ufuklara yelken açma adına; yeniden tüm güzellikleri ve esenliklere ulaşma temennisiyle ufkumuzun geniş gönlümüzün ferah kardeşliğin daim olduğu bir ülkenin hayalini özünde/gönlünde taşıyan birlik ve beraberlik ruhunu hayata geçiren kardeşliği daim gören kardeşlikten yana tavır koyan güzel insanların dost insanların yaşadığı ve fitneye fesada geçit vermeyen bir ülke görüntüsüne kavuşmanın özlemine içinde yaşayan insanların “her gün bayramı yaşadığı bir hayatın” ihsası temennisiyle herkese bir kez daha gönülden bayramınız bayram olsun diyorum. Ama içten ama samimiyetli ama ihlaslı ama içi dışı başka başka olanlı değil. Dobra dobra bir söz dobra dobra bir yaşantı ve dostluk. Gerisimi çatlayanlarda olacak patlayanlarda. Fakat biz olduğumuz gibi görünelim. Ya da Göründüğümüz gibi olalım. Bilelim ki bizim dergahımız münafıklar dergahı değil.

Yusuf Erdoğan

AKLA ZARAR

İnsan bazen değil her zaman düşünmeli. Mesela planlama yapmalı. Ahmet Haşim "ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden" demiş ya, işte öyle bir şey. Bizde kendimiz ve geleceğimiz için, ağır ağır aheste aheste yapacağımız işlerin yol haritasını planlamalı ve uygulayarak hizmete sunmalıyız. Hizmete sunmazsak ne olur? Şu olur kanaatimce. Markete gidersin alışverişini yaparsın. Bir yığın kalabalık var. Bir de bakmışsın kasaların birinde "Hizmet Veremiyorum" yazılı. Gel de buna kızma. Bu kadar adam keyfine bekletilir mi? Sorumlu kim? Vatandaş niye mağdur edilir, dersin başlar homurtular, Ha bu arada bir de bakmışsın aheste aheste yürüyen güzel gelir oturur kasaya,"buyurun yardımcı olalım" Sanki mübarek çıkırıldım helvası. Bir Vela havle çeker ve oradan tövbe ederek ayrılırsın.Yani vesselam hizmete sunmayı geciktirmek işte böyle bir şey.Şekil A'da olduğu gibi. Ben de kendimi bilhassa akşamları temiz bir sorgularım. Okuldan yorgun argın on saatlik bir mücadeleden geldikten sonra sorgulamak aslında zor bir mesele ama yinede "ne yazayım ne yapayım diye düşünür yazılı ödevler, performans ödevlerin vs. çocuklara uygun olup olmadığını kendimce tartar onlarla da meseleyi konuşurum. Yalnız bir mesele var dikkat çeken. Bilhassa son on yılda eğitimle ilgili görevlilerin öğretmenlerle ilgili yaptıkları açıklamalar öyle bir hal aldı ki ne veli nede çocuk nezdinde maalesef değer kaybı yaşanıyor. Öğrenci kral kesildi başına, Öğretmen ise suçlanmak telaşıyla gayri kendini bir adım geriye alarak, eğitimin sadece öğreticisi rolüne soyundu. Eğitimi onu artık aramayın.

Ya ben aslında sözü İrana getirecektim toparlayamadım. Bakın neydi ya! ,ha, tamam tamam hatırladım. İran, efendim uzaya tekrar bir maymun daha göndermiş. Bu ikincisi falanmış. Geriye kaç maymun kaldı. Bir maymun. Onuda gönderince ne olacak? Tabi İran her zaman olduğu gibi üç maymunları oynayacak. Yakışır haspama derler ya, Valla cuk oturdu işte. Yeni yönetimle beraber, İran; Zahren dış düşmanı, dâhilen menfaat gardaşı rolünü değiştirmemiştir. Bakmayın siz: Ahmedinecat dönemindeki afra tafralara. İki de birbirine çalım sattı. herif gitti Venezüellalının cenazesinde herifin ela gözünden öpüp saygı temennasını çaktı.Sırf gösteriş olsun diye.Şimdi yönetim ise:İsrail'e karşı küçük bir ego gösterisi yapıp elini uzattı.Yani eller karşılıklı uzandı.Dostlar alışverişte görsün.Peki neyi görsün.Bunların gerçek yüzlerini görmeyi.Rabbimden dileğim:İnananların gerçek bir anlayış ve zihniyet tekamülüne erip,yaşadıkları akıl tutulmasından hızla uzaklaşarak gerçek İslam kardeşliğinin şerefine nail olup,bu gösteriş budalalarına meydanı bırakmamaları.Amin diyorum.Amin...

İşte bakın laf lafı açıyor derler nasıl da doğru ya. Madem söz Amerikalıdan açıldı. Bizde söyleyelim öyleyse akla ziyan sözleri: Bizimkiler ne zaman bir seçim meçim davası olsa hemen oraya demir atarlar, doğrumu? Yani: "Sağdan, soldan biz geçtik bu yoldan" hiç fark etmiyor. Kim giderse gitsin. Değişen bir şey de olmuyor. Diyeceğim gidenler hemen teamüllere uyuveriyor. Uyu uyu yat uyu. Kim giderse gitsin, oranın havasını ve suyunu aldıktan sonra heriflere bir şeyler oluyor. Solcu sağcı yolcu birbirine karışıyor. Bilmem ki: Bizimkilere Mandrake büyüsü yapıyorlar ellam. Adamlar kendilerini büyük gösterip büyük ata oynadıkları için, bizimkilerde kendilerine sunulan reçetelere uygun olarak ağabeylerinin yanında saygıda kusur etmiyorlar. "Al gülüm ver gülüm. Oynayalım der gülüm."Haydi hayırlısı.

Ha unutmadan söze devam. Bu Amerikalılar var ya: İşte bu Amerikalılar kendi başkanlarını sevmiyorlarmış. Daha doğrusu güvenmiyorlarmış. Kime güvenmiyorlarmış: Mr: OBAMARİKA'ya: Hem de ne oran da biliyor musunuz TV'den öğrendim.% 56.Halkın bu kadarı kendi başkanlarına güven(e)miyor: İyide seçen siz değimlisiniz? Pekiy kendi başkanlarına güvenmeyen bir ülkeden dünya devleti olur mu? Başkanları güvenli olmayan bir ülkenin insanlarına güvenilir mi? Soruyorum sizlere cevabını avucunuza yazın:

Güvenemem Obamaya Mişele

Bostana tavuk girmiş oğlum kişele

Yenidünya düzeni diye yakıldı meşale

Her boyaya boyandık, kaldık fıstık yeşile.

Seçildiği zaman dünya zil takıp oynamıştı. Ya bizimkiler onlarda Kraldan çok Kralcı kesilmişlerdi. Alın sizin olsun. Bize ne Obama ne de Mişel lazım. Bize kendimiz lazım. Ve yetecek kadar da var. Ama kullanmayı bilene.

Şimdi bir iki şeyden daha bahsetmek istiyorum. Sonra müsaadenizle konuyu kapatacağım.

Efendim Ülkemizde biliyorsunuz bir Ergenekon yapılanması olmuş. Adamlar Ülke içinde Ülke, Devlet içinde Devlet olmuşlar(mış) öyle diyorlar. Yalnız bildiğiniz gibi Yeni Anayasa çalışmaları var. Henüz istenilen uzlaşma olmasa da işlerine geldikleri belli maddelerde yapılan düzenlemelerle bir takım salıverilmeler başladı. Tahliyeler oldu.

Bunlardan biride Mustafa Balbay. Cumhuriyetin meşhur yazarı.

Mesela benim kendi görüşüm derim ki: Bu ülke de insanlar eşit, özgür, insan haklarına uygun, hukukun üstünlüğünden de öte, onun üstünde olan bir insan hak ve hukuku olması. Yani merkeze insan konması ve insana hizmeti ele alması. Herkese bu çerçevede yaklaşan bir anlayışın "insanı yaşat ki devlet yaşasın" anlayışının zarar vermeyeceğini düşünüyorum. Ama insanı zehirleyen zararlı akım ve fikirlerinde savunulurken insanlara topluma geleceğe inançlara yönelik zarar vermemesi ve şiddete yönelilmemesi isteğimdir. Mesela Şeyh Bedrettin ayaklanması gibi. Yıkıcı eylemlere ve bugün olduğu gibi Pkk'nın yıkıcı ve bölücü eylemlere kalkışması gibi, durumlarda bu eylemler, asla demokratik haklar olarak düşünülmemeli ve görülmemeli diyorum.

Sayın Balbay'ın meclise gelir gelmez hemen yeminini yaptıktan sonra hiç de uygun olmayan eleştirilere girmesini de uygun bulmadım kendimce. Birileri (B)albay oldu. Birileri ise (D)avutoğlu. Bunlar hoş şeyler değil. Ha aklımdayken bir de beş güvercin uçurmuş Balbay. Niye beş güvercin, Beş yılın simgesiymiş de ondan. Ben nedense bu barış adına

güvercin uçuranlardan hazzetmiyorum. Niye dersiniz bakın söyleyim. Hani Karaman oğulları vardı Anadolu'da. Osmanlı ile birlik olacağına ben büyüğüm diyerek Anadolu'yu kendi sancağı altında toplamak isteyen. Öyle bir hırs ki: Osmanlıya kim düşmansa bunlar onlarla anlaşma yapmışlar. Yani Düşmanımın düşmanı dostumdur. Breh breh breh. Valla pes doğrusu. Ne zaman sıkışsalar Osmanlıdan af dileyip tekrardan anlaşmayı bozmanın hilelerini bulmaya çalışmışlar. Bilirsiniz hikâyeyi. Karaman oğlu yenilmiş ve Fatih'in huzurunda:"Koynumda can üzerine yemin ederim ki" diye başlayan yeminini huzurdan çıktıktan sonra koynunda sakladığı güvercini uçurarak bozuyor, fitne fesatlığa devam ediyor. İşte bu yüzden ne zaman bir barış adına Güverci uçurulsa asla inanmam. Çünkü en çok barıştan dem vuranlar en çok insan haklarını ihlal edenlerdir ve kendi düşündüklerinin dışındakilere gerçek hakkı tanımak istemezler de ondan. Ha bir de Balbay'ın ülkedeki et ihtiyacının giderilmesi için bir önerisi olmuştu bir zamanlar köşesinde. Domuz çiftlikleri kurulmasını önermişti. Müslüman mahallesinde salyangoz satmak gibi bir şey. İşte bu yüzden hazzetmiyorum. Ha domuz çiftliklerini talep etmişsin ha Macaristan'dan ırkımızın ıslahı için damızlık erkek talebinde bulunmuşsun, hiç fark etmez Valla niyette kötü. Amelde kötü. Siz ne dersiniz deyin. Ben hoşlanmadım. Ve son olarak şunu söylemek istiyorum. Akrabalarımızdan iki kardeşin bir yanlışı olmuş. İkisinde geçmiş olsun. Hakan biraz daha büyük sanırım. Yıllardır görmem. Maalesef hayat şartları akraba bağlarını çözdüğü gibi mal hırsı ve araya giren arabozucular kardeşi kardeşe anayı babaya düşman hale getirdi. Şu unutulmasın ki: Dünya malı sadece dünyada kalır. Sen oraya ancak amelikle gidersin. Yaptığın iyilik ve hayırlar ibadetin, güzel amellerin senin orada yardımcındır. Rabbim bizlere akıl ve basiret versin inşallah. Mevlana der ki:"Her gün kuruntu ve hayallerle, kar ve zarar düşüncesiyle meşgul oluruz. Bundan dolayı ruhun ne temizliği kalır, ne neşesi; Ne letafeti ve nuru, ne de göklere çıkacak yolu".....

Evet, dostlar bir de bu yerin altı var, değil mi? Vesselam...

KORKU MAYINLARI

İnsan bazı şeylerden korkar mı? Başka bir deyişle insanı kendi kabında tutabilmek onun elini ayağını bağlayabilmek için illa korku salarak ona korku pompalamak doğru bir yöntem mi? Onu bir şekilde bu korku paranoyaları ile teslim almak kolaylık mı?

Bizim politik/politize olmuş ve bunu meslek haline getirmiş bulunduğu mevki/makamın sağladığı imkânlarla güle oynaya geçinip giden ve bu menfaat sevdasından asla taviz vermeyen aktörler, siyasetimizde nedense hep "korku" "öcü" oluşturarak ayakta kalmaya ve sevdalıklarını da böyle dillendirmeye gayret göstermişlerdir. Onlara sorarsanız bu ülkenin gerçek sahipleridir. Bizler yerliler yani Kızılderililer olarak bize ön gördüğü doğruları kabulden başka çare bırakılmamıştır. O, efendi beyazdır biz ise ya Kızılderili ya zenciyizdir onların gözünde. Bizler efendilerimize/baronlara hizmet için varız. Başımızı eğeceğiz ve işimizi yapacağız. Derebeyleri de artık bizlere ne takdir etmişse onların dışında başka hayat hakkımız olmayacak? İşte böyle emreylemişler beyaz efendiler/hukukçular/gak gukçular/baronlar/piyonlar/ağalar/beyler/ biz köle ruhlu Kızılderililere ve zencilere!.. Neden biz kendi ülkemizde kendimiz olamıyoruz? Neden başkaları kendi ülkemizde bize rahat vermiyor? Uzun uzadıya cevap yerine kısaca diyeyim ki: Eğer kendi içimizde bize ihanet eden menfaat şebekeleri çalışmasa/olmasa hiçbir kale içten fethedilmez.

Olmaması mümkün mü? Hayır değil. Tarihin her döneminde kaleyi içten içe fethedebilmek için türlü yollar denenmiş ve bazı zayıf karakterliler bulunarak bu zemin hazırlanmış, ihanet şebekeleri de, amaçlarına böyle ulaşmışlardır. Düşünebiliyor musunuz, sözde bir davayı savunacaksınız ve o davaya uygun taviz vermeden bir gönül eri olacaksınız ama zaman gelecek, bir basit hiçlik uğruna ne kendiniz ne de davanız kalacak ve hatanız sizi alıp götürecektir. Basit değil bunlar birer gerçek.

Efendim 1960'lı yıllar da Celal Bayar bir demecinde "Bu kış komünizm gelecek" demiş ki o dönemler sol hareketlerin yükselişe geçtiği yıllar. Niye söylemiş bazı çevrelere mesaj verip korkutmak için tabii. Ama bu korku, sahip olduğu konumu itibarıyla birleşince bayağı geniş kitlelere ulaşabiliyor çünkü bir makam üzerinden veriliyor bu korku. Yine 1930'lu -40'lu yıllar da öyle hakeza. O zaman da kullanılan korku paranoyası neydi? "İrtica" Gerçi halen bazı aklı evvelerin sürekli masa altından çıkartıp kullandıkları bir masa kartıdır irtica. Dönem ve yıllar geçse de asla kimliğinden/asli yetinden/özünden/Son kullanım tarihini hiç kaybettirmeden/ taviz vermeden kendini kullandırmaya devam eder. Çünkü bu ülkede algı halen bir Müslümanı velev ki nüfus kağıdındaki yazılı olan ibareden olsa bile potansiyel korku algısı olarak gördükten sonra değişmeyen bir masa kartı olarak; yeri ve zamanı iyi hesaplanıp kullanımına devam edeceklerdir. Müslüman/mütedeyyin onların gözünde irticacıdır/mürtecidir vs. 1950'li yıllar da ülkemiz de Menderes korkusu yaşandı. Ve Allemler galem ettiler sonunda Cuntacılar idama gönderdiler.

12 Eylül öncesi ise; bildiğiniz gibi kırılmaya yüz tutmuş bir satır ve iyice gerilen bir zemin de ve alttan alta kaynatılan/kaynayan mağmanın (ki küresel güçlerin senaryosuyla yapılmıştı hep bunlar kardeş kardeşe düşürülmüştü? Kalem yerine silah kullanan gençler birbirine düşman hale getirilmiş ve kurtarılmış alanlar vardı ülkemizde) sonun da güçlü bir enerji ile açığa çıkmasıyla şiddetli bir deprem yaşanmış ve yaşanan depremin her on yılda bir artçıları değişik şekillerde kendini rölanteye almak için korku üretmeye devam etmişti.

Etrafımızda bütün ülkeler bizim için tehlikeydi. Acem Ülkesi/İrak/Suriye/Araplar/vs. her kim varsa kendi içimizde de bize kendi kardeşimiz korku olarak gösterilerek her şeyden artık hatta kendimizden bile korkar hale getirildik. Biz istiklal uğruna on üç milyon km'den ve hiçbir korku duymadan yedi düvel ile uğraşırken korkmamıştık ama şimdi etrafımızdan kendi gölgemizden bile korkar olduk. Sığıdığımız yediyüzseksenbin km bizleri korkutur oldu. Niye? Bize Anglo-sakson zihniyet tekabül edeli biz işte bu korkularımıza havale edildik. Bu zihniyet kendi sömürge çarkını devam ettirmek için gitmediği yer harcamadığı para dökmeyeceği kan gözyaşı bırakmamışken bize dediler ki: Yemen de ne işiniz vaaaaa! Ve bunu da içimizdeki zillet yanlısı korku korkuları eliyle tüm bir topluma ihale ettiler.

Günümüz de halen geçerli olan zihniyet ve dünyayı idare eden anlayış budur. Eğer bu zihniyetin piyonu olursan ve oyunu onları istediği kulvar da onların menfaatına uygun yürütürsen o zaman senden iyisi yok, fakat sen onların gidişatına "one minute limonu" sıkarsan o zaman kötüsündür...

Şunu söylemek istiyorum. Küresel aktörler bilhassa bizim ülkemizde oluşturdukları "kriz Çıkarma Üniteleriyle" her zaman ekonomimize siyasetimize iç huzurumuza zarar vermişler/verdirmişlerdir.

Hatırlarsanız iki binli yıllarda dış manipülasyonlu bir ekonomik kriz yaşatıldı. Hükümet olabilme için sergilenen tiyatrodan afacan üçlüler, zorla bir araya getirilip diktelere maruz kalmışlar ve berbat bir yönetim sergilemişlerdi. Sonrası malum gelişmeler. Diyeceğim o dur ki: bugün ekonomik çalkantılar varsa siyasal krizler çıkartılmak isteniyorsa bu tamamen dış endeksli anglo-sakson aktörler ve onlara hizmet eden figüranlar eliyledir. Zamanında salınan bu korku parana yoları işe yarar. Şimdi ise sıkıyor biraz. Çünkü "one minute" diyenler var. Öyleyse ne olacak? Ha işte o zaman haddi bildirilecek bunun. Niye? Onlar ellerinden ekmeklerinin gitmesini istemiyor da ondan tabii ki.

Bakın bugün dünyayı dizayn etmeye çalışan güç kimdir? diye sorsam sizlere... Cevabınızı duyar gibiyim ama mesele şu. Churchill, ikinci dünya savaşı sonunda şöyle diyordu. "Bu savaşta kazandık ama yıprandık. Şimdi gücümüz geçici olarak ABD'ye ödünç veriyoruz" ..

Ruslar İngilizlerin hep yanındadır. Ruslar İngilizlerin adeta kara gücüdür. İngilizler (Anglo-Sakson) siyaseti denizde kendileri yapar ve üzerinde güneş batmayan ülkedir diye söylerler. Çünkü onlar müstemlekeçidir.

Mesela bizler şimdiye kadar hep ABD’de Yahudi lobisi güçlü diye bilirdik ama öyle değilmiş. Eski dış ileri bakanı Kissinger, kendisine İngiliz kraliyet nişanı takılırken şöyle diyordu.”Ömrüm boyunca Kraliçenin tacına sadık kalmaya özen gösterdim.”....

ABD, İngiltere’nin paravan şirketi ve Yahudi lobisi de, gizlenen İngiltere’nin maskesidir. Yahudi kendi güvenliğini geleceğini para ile eş değer olarak görüp varlığını buna bağlı kılmanın peşinde koşan, cani sahtekâr işgüzar eli kanlı bir Siyonist zihniyet ürünüdür.

Anglo-Sakson hegemonyası vatansız İngiltere’nin Protestan hükümdarlık anlayışını Fransız misyonerliği, Hint ve İran Aryanlığı eşliğinde yanına bazı önemli şehirleri de katarak başta Hindistan olmak üzere birçok önemli şehir devletleri ile küresel güç merkezi odağında kalmaya devam edip sömürü çarkını böyle yürütmek istemektedir. Ki bizim bölgemizde Orta Doğu coğrafyasındaki en önemli şehirler buna dâhildir. İstanbul da öyle.

Şimdi sen bu hödüklerin siyasi anlayışına ters düşer efendim biz kanal İstanbul yapacağız, köprü yapacağız, marmaray yapacağız, tüp geçit yağacağız dersin ve nasırlarına basarsan o zaman onlarda son sözlerini böyle söylerler yani içeriden birilerini bulur ve seni kendi milletine karşı suç işlemiş! Tarzında gösterir ve yıkma doğru giden bir ülke koduna geçilir. Allah muhafaza. Bir ağaç bahanesiyle başlayan gezi olayları ülkeye milyar dolar kaybettirdi. Dersane kavgasıyla başlayan/başlatılan çekişme yolsuzluk ve rüşvet operasyonuna dönüştü ve görevlerini kanunlar çerçevesinde yapması gerekenler o çerçevenin dışında başka amaçlar peşinde koşular. Bu kargaşada ülkeye milyar dolar kaybettirdi. Olan kime oluyor. Bize yani Ülke’ye. Bizler ne zaman oturup adam gibi korkmadan kendi sorunlarımız kendimiz çözme konusunda olumlu bir adım atmayacağız? Daha ne zamana kadar bize dikte ettirilen saçmalıkların peşinde koşup enerjimizi boşa akıtacağız.Bu kaybettirilen paranın hesabını kim verecek?

Niye sahip olduğumuz davamıza Ülke birlik ve beraberliğine sahip çıkmıyoruz da başkalarının maşası oluyoruz. İnsan bu dünya da kendi davası ve adamlığı ile vardır. Sadece ihtirasları ve yönlendirmelere direnemeyecekse o zaman ben dava adamıyım diye yola çıkmasın. Hırs ve Kin insanı insanlıktan çıkartır ve onu adeta yok haline getirir, makineden farksız kılar.

Şimdi anladınız mı neden bizim ülkemizde olaylar ve saldırılar durmaksızın devam ediyor. Küresel sermayeye kim karşı çıkarsa orada komplo vardır, Linç vardır, karalama vardır ve anarşi terör vardır. Niye sadece İslam coğrafyasında savaşlar sürüyor? Diğer ülkeler çok mu rahat ya da huzurlu? Hayır, onlar korkularına mağlup olmuş esirlerdir. Onlar köle olmayı kendilerine yedirmişlerdir ve öylece yaşamaya alıştırmışlardır. Ama biz asla öyle olmayacağız.

Efendim seçimlerde yaklaştı ya şimdilerde bütün izler birbirine karıştı. Sırf inat ve muhalefet olsun diye adamlarda ne dava kaldı nede başka bir şey. Unutuldu. Sadece yazıklar olsun diyorum. Rabbim basiret versin diyorum. Sizler de duydunuz değil mi? Ankara’dan aday olan zat şimdi de bu seçimlerde zıt partiden adaymış! Ne farkınız var? Şimdi. Hani bir reklam vardı ya aklıma geldi.”Yok aslında bizim birbirimizden farkımız ama biz Osmanlı bankasıyız” söylemek istediklerime tıpa tıp uyduğu için bu örneği verdim. Dillerle gönüller artık birbiriyle uyumlu değil. İnsani değerler artık meyveye durmaz oldu bizde. Sadi der ki:”Vicdanlı insanlar başkalarını kederlendirerek elde edilen zevke rağbet etmezler” ...Öyleyse; savunulan değerler nereye gitti? Allah yâr ve yardımcımız olsun....

Kâğıttan kaplan mı yoksa borumu
Millet kafayı yedi roller değişti
Dayatma mı yoksa aklın zorumu
İhtimal vermezdim Mansur ne işti?
Yusuf Erdoğan

BUYRUN SEÇİM YAPALIM

Kişiliğini midesinde gezdirenlere ithafımdır.

Herkesin seviyesi laflarının değerindedir.

Başka bir deyişle; Kişiler, seviyelerine göre konuşurlar.

Seviyelerine göre hareket ederler,

Seviyelerine göre kişi, grup, arkadaşlık ilişkilerine dâhil olurlar.

Ya da kişiler seviyelerine göre kabul görürler.

Dilden gelen gönülle bağlantılıdır.

Gönül çalar, dil söyler.

Gönülde kirlilik varsa dil de paslanır.

Dilin paslılığı demek, dişlerin sararması, kirlenmesi beyaz görünümünün gitmesi demektir, Yani aslında paslı olan gönüldür.

Demek ki; Gönül paslanınca dil de ister istemez güzelliğini yitiriyor, hatta güzellikten letafetten eser kalmıyor.

Kanaatim odur ki; Dış güzellik insana, Rabbimizin bir ihsanı ve ilk bakış nezdinde bazı duygular hissettiriyorsa ve

çekiciliği ön plana çıkarıyorsa ve böyle bir mesaj algısı oluşturuyorsa, bu yanıltıcı bir tasavvur oluşturabilir, yani

tanınma/tanışım/iletişim yahut onun gerçek kişiliği hakkında bilgi sahibi olma konusunda tam bir ikilem oluşturabilir, binaenaleyh asıl kanaat hükmüm bence; insanın asaletini ortaya koyan onun iç güzelliğine ait hakiki yansımalarıdır.

Asıl güzellik de, değer de, çekicilikte, karakterde buradadır/bundadır diyorum.

Zaten insanı asıl/aslı davranışa sevk edenlere onun sahip olduğu inanç biçimleridir.

Kişiliği netleştiren; kazanılan ve uygulamaya koyduğün "ÖZ BENLİK" dir

Ve asıl davranışlarda yönünü inançlardan alır...

Efendim, bu memlekette yıllardır seçimler yapılır.

Bizde seçim dedin mi, akan sular durur.

Seçim bizim atmosferimizde ekmek su hava gibi değerlidir.

Hiç değişmez kişiler nezdinde. Hali vakti yerinde tuzu kuru olanlar içinde aynıdır, ekonomik dar boğaz içerisinde olup

gününü kurtarmaya çalışanlar içinde böyledir. Herkes bu büyüğü atmosferin kuşağında kendilerini iyonesfor tabakası zanneder ve güneş ışınlarının zararlı etkilerinden kendilerinin daha iyi koruyacaklarına dair halkı inandırmaya

çalışırlar.

Sanki ellerinde, Alâeddin'in sihirli lambası var da bir dokunuşta sözde her şey güllük gülistanlık olacaktır. Kendileri

başta gelince her şey normale dönecek kuyruklar, kıtlıklar olmayacak acılar yaşanmayacak, gül pembe güllüşler her yerde yanaklarda gamze güller açtıracaktır. Breh breh breh.....

Nedir bu kadar seçim meçim kavgaları/saplantıcılığı/dili edebi bozmalar/Hakaretler yahut şuursuzca hareketler/kaygısızca savrulmalar....

Öyle bir haldeyiz ki; içimiz dışımız birbiriyle uyumsuz. Bazen bazı istisnalar görülse bile, umumi görüntü şöyledir:

Diyelim ki; Bir insan camiye niye gitmiştir? Onu zorlayan var mı? Gönül rızası ilahi sevkîyat ön planda değil mi?

Neden dinin emirleri Müslüman'ın inancını yönlendirir. Yani din neyi emrediyorsa ona göre davranılır. Camide inançlarına göre hareket eder değil mi?

Din; kalbin pasını alır mı? Alır.

Din; Gönüle ışık olur mu? Elbette

Din; Müminin içini dışını hareketlerini kontrol ve sevkîyatını "oto kontrol altında" tutuyor mu? Tutuyor.

Hangi hal ve durumda olursa olsun; Dünya hayatında kişinin/müminin iş ve ilişkilerini yönlendirip kontrol altında tutan,

Hangisinin dine uygun/hangisi dini emirlerin dışında hareketler diyen ve kişiye/mümine/inanana "emri bil maruf nehyi anil münkeri" söyleyen kim? Dini inanışlar değil mi?

Öyleyse bir insan/mümin iki ruhlu iki kimlikli iki şekilli olabilir mi?

Tabii ki olamaz.

"Din ayrı, dünya ayrı diyebilenler, hem camiye gidip hem bankaya uğrayıp alışveriş kredisi vs. faize girip çıkanlar, hem dünyevi zevklerin haram sınırlarına uğrayanlar ve bu sevdalarından ödün/taviz vermeyenler hem de benim babam, dedem hacı hoca vs. deyip övünenler/zırvalayanlar için, bu söylenenlerin pek fazla kıymeti hükmü onların nezdinde bulunmaz. Onlar hem nalına hem de mihına vurmaya alışmış, insanlara hakareti kişiliğinde içselleştiren ve böyle yaparak mutlu olan bir azınlık ucubeleridir ve bu etraflarına bu gözle bakıp böyle yaşayanlardır." ...

Hoca camide diyenlerin kulakları çınlasın. Hoca/Hacı/Efendi/Kişilik/İmam/Ruh vs. sadece caminin içinde değil, dışında da devam ediyor.

Hoca, hiç ayağı camiye değmeyenlerin cenazelerini kıldırarak için camide değil, caminin dışında da olabiliyor.

Hoca/İmam vs. her yerde aynıdır. Aynı olmalıdır.

İnsanı inançları şekillendirip ona ruhaniyet/ulviyet kazandırıyor ve maya böyleyse o her yerde aynı olmalıdır./Aynı olmak zorundadır.

İki kişilikli iki ruhlu iki kimlikli nerede görülmüştür?

Önce camiye git, sonra kumara faiz içki haram şeylerle uğraş? Bu nasıl kişiliktir? Nasıl insanlıktır?

"Sana ne? Hesabını ben vereceğim diyorsan ki; Elbette sen vereceksin de, benim söylemek istediğim haram ve

helalin aynı ruhta aynı kişilikte aynı anda aynı hareket/yön edebildiğidir. İnsan neyi benimser ve neyi kendine hedef almışsa ona göre şekil alır. Eğer ruhen seni yönlendiren değer verdiğin dini duyguların ise ona göre kendini kıymetlendirir. Yani bir insan/mümin hem Rahmana/Hem de Şeytana aynı anda dost olabilir mi? Ben bunu demek istiyorum” ...

Bu hacı hoca içinde aynıdır ve kişi/mümin içinde aynıdır.

Bir dini bir inancı sadece hacıya hocaya hasretmek doğru mu?

Yani din sadece onlara mı ait?

Bizler ne oluyoruz? O, Zaman?

Oysa Din(İslam);Müslüman olana, onu anlayana ve ona uygun yaşayana/inanana,uyumak isteyene hitap eder,gönülden....

Demek ki; Din bahis mevzu olunca şunu söylemek lazım. Din sadece hacıya hocaya atfedilen hükümler den ibaret olmayıp, her Müslüman’a her inanana hitap eden kurallardır. Ve ”herkes kendi dininin bil fiil görevlisidir” ...

Yine ifade edeyim ki; Bu durum inananlar ve inandığı gibi yaşayanlar içindir.

Değilse; İnsan camide bir başka ruhla, çık camiden git bankaya başka bir ruhla, halk içinde iletişim ve sosyal münasebetlerinde başka bir ruh/kişilikle olabilir mi?

Sakın bana, demokrasi hak hukuk gak guk laiklik falan demeyin, bunları biliyorum. Ben diyorum ki;”Hayatına yön verenler, yani inançların, seninle beraber birliktelikte nereye kadardır? Seni nereye çağırıyor? Seni nereye davet ediyor? Daha doğrusu bunlar seni nereye götürüyor? Bu âlem yahut öteki âlemde” İnsan yaptıklarından sorumlu ve hesap verecek olandır? Değil mi? Sen bu yaptıklarını içine/kimliğine/inancına sığdırabiliyor musun?Aynı anda bunları hazmedebiliyor musun?Benim sorum ve demek istediğim bu?....Aynı kalıpta iki zıtlık aynı anda birlikte hareket edebiliyor ,bu nasıl oluyor?İşte bunu soruyorum?...

Dahası; bilhassa bu seçim meçim kısır çekişmelerinde sahip olduğu, ruhani inançlarında duygusal olgunluk yoksa kimi kimseyi tanımaz oluyor.

Benim anlamadığım insan nasıl bu kadar, değişebiliyor, kendini nasıl kaybedebiliyor? Kimseyi gözü görmeyip ağzından çıkanı kulağı duymuyor ve insanlara hakaret ediyor, bundan da mutluluk duyuyor olsa gerek... Şaşmamak elde değil.

İnsan/mümin/inanan kişi inançlarını ihlâsla yaşadığı, onu sahiplendiği, kendisine rehber edindiği, hayatında tuttuğu sürece, inançlarının rehberliğinde helal ve haram hudutları dairesinde hareket edecektir.

İnancını hayatında tek ölçü yaşantısında tek rehber olarak bilecek, işinde gücünde, alışverişinde, ticaretinde, sosyal münasebetlerinde daima dini öğretilerini kullanacaktır. Yani başka bir deyişle” Şimdi camiye giriyorum, gel inançlarım, Allah’ın emirleri” veyahut “Şimdi bankadayım, sen şurada dur bakalım hele, ben işimi bir faizle göreyim, inançlarım bekle!” diyebilir mi? Böyle bir anlayış, zihniyet nasıl bir şeydir?

İnançlar leblebi şeker gibi yenilmemeli!

Bir Hintli aklıktan öleceğini bildiği halde, ineğe inancından dolayı, ineğini kesip yemiyorsa bizim inancımıza olan bağlılık ve samimiyetimizi tez den gözden geçirmek gerekir.

Allah namaza, niyaza, oruca, hacca, karışır, idari işlere karışmaz! Materyalist düşünce anlayışını kafalarımıza yerleştirenler öyle bir başarıya ulaştı ki, bizim bunları söküp atmamız çok zaman alacağına benzer ki; zaten bugün yaşanan temel sorunların altında bu konulardaki zihin altı muğlâk ifadelerin ters tepki yaparak bizleri birbirimize düşman etmesi yatmakta, kafa karıştıran kelimelerle enerjimiz sinerjiye dönüşmemektedir.

“Eğer, sen dünyada ki ekseriyete uyarsan, onlar seni Allah’ın yolundan saptırırlar” Enam:116 emrini görmemezlikten gelmek, mahvımıza sebebiyettir.

İnsan, işinde, aşında, ticaretinde, hal ve hareketlerinde vs. her şeyin adımını attığında, hayatın her saniyesinde, kibirlenmeden, böbürlenmeden, Allah’ın rızasına uygun olarak yaşayacak/yaşmalıdır.

Geçen gün facebook paylaşımında sırf siyasi bir kanaat tercihi yaptı diye, vatandaşın birisi ağzına geleni saymış dökmüş!

İnsan nasıl bu kadar kendini kaybeder, ağzına geleni sayıp döker ve bundan da en ufak bir üzüntü duymaz.

Dilin kemiği yok ya, seviyesizce lafları! Ağzına geldiği gibi say sayabildiğin, dök döke bildiğin kadar, Niye mirim bu bağırıcılık niye? Cesur kabadayı mısın sen?

Sırf siyasi ihtirasına mağlup olup, sıkılmadan laf sayıp dökmek niye?

Bizlerde bu lafların altında kalmayız, her lafa verilecek cevabımız var da!

“BİZLER O LAFLARIN KİRLENMESİNİ İSTEMİYORUZ”

“KENDİMZE YAKIŞTIRAMIYORUZ”

“SEVİYEMİZİ KORUYORUZ”

“KONUŞMALAR DİNEN ŞEKİL ALIR, BUNU BİLİYORUZ”

“HERKES KENDİ KARAKTERİNE YAKIŞANI LAFLAR DİYORUZ”

“Konuşmalar, dil, üslup bozukluğu vs. hakarete dönüşüyorsa lütfen inancınızı gözden geçirin, derim.”

LAF Kİ; İnsanın kişiliğini ortaya koyar.

Laf, için dışa yansımasıdır.

İnançların şekil alıp hareket etmesidir.

Buyurun: Gerçek seçiminizi yapın bakalım. Dünyevi seçim kaygısıyla insanlara hakaret etmek mi? Önemli! Yoksa inançlarını, hayatının her safhasına sabitleyip onunla birlikte gerçek yaşantıya, Allah’ın rızasına uygun olarak yaşabilmek mi/ geçebilmek mi önemli?

Seçim sizin.....

Size seslenirim politik sevdalılar

Tutkunsunuz, gözünüzü hırs bürümüş

Sevdanıza sözüüm yok, haddi aşanlar
Hakaretler seviyesizce almış yürümüş
Yusuf Erdoğan

BİR ANEKDOT VE SORU

Arkadaşlar önce size bir anekdot nakledip ardından esas meseleye parmak basmak istiyorum. Ben Yüksek Okulu Konya’da bitirdim. (Eğitim Enstitüsü 3 yıllık mezunları veriyordu o zamanlar). Ben 3 yıl sonunda okulu bitirdim ve 20 yaşında öğretmen oldum.

Matematik Bölümünde okuyan ve sürekli kızlarla gezen bir öğrenci vardı. Arkadaşları sadece kızlardı. Yani ne zaman görsem bu çocuğu hep kızların yanında. Aradan yıllar geçti. MEB aldığı bir YÖK’le işbirliği yapıp bizim gibi mezun olanlar için Lisans Tamamlama Uzaktan Eğitimi başlattı. Sınava Yozgat’ta hazırlandım. 8 ders vardı. Kitaplar gelince göz gezdirdim ve şu altı dersi kesin geçerim ilk sınavda dedim ve sadece yüzüne bakıp altı dersten geçtim. İkisini bilerek bıraktım. Bir sonraki yıla. Sınava Gazi’de girdim. Sınav sonrası okulun önünden geçerken dışarıda sınav bekleyen kalabalık gördüm ve önünden geçerken bir de ne göreyim. Bizim okuldaki o kızlarla gezen hergele. Bu seferde bayan öğretmenlerle tek başına onların içinde, görmeyim mi? Pek fazla şaşırmadım ve içimden söylenerek, Allah müstahak’ını versin, huylu huyundan vazgeçmemiş diyerek oradan ayrıldım.

Bir diğer husus da şöyle.” Ben Eğitim Enstitüsünde Vitir namazıyla tanıştım. Okul Müdürümüz Salih Zeki İsmailoğlu bir trafik kazasında rahmetli olmuştu. Okulun yurdunda kalıyordum. Ve arkadaşlarla şimdiki İlahiyat Fakültesinin bahçesindeki camiye gittim ve orada tanıştım. Gerçi Cumalara gidiyordum, elimden geldiği kadar ama duyarlı birisi değildim...

Şimdi sadece gelelim öyleyse: Eğitimin ne kadar önemli olduğunu bir ülkenin geleceği olduğunu ve toplumun şekillenmesinde baş aktörün öğretmen olduğunu, öğretmen ve eğitimin toplumun aynası olduğunu uzun uzun anlatmaya gerek var mı bilmem.

Öyleyse: Çocukların yetişmesinde “emin eller olan öğretmenlerin, toplumun değer yargılarını aktarma ve geleceğe ait iz bırakma formasyonu altında, Hz. Ali efendimizin “çocuklarınızı yirmi yıl sonrası için hazırlayınız” feraseti göz önüne alınarak, teslim ettiğiniz çocuklarınızın nasıl bir öğretmen elinde yetişmesini istersiniz?

Şimdiki resmi eğitim formasyonundaki ölçütlerin herhangi bir kaygıya yer bırakmadan ve herhangi bir art niyet düşünmeden” çocukların eğitiminde yeterli bir müfredat olduğuna kanimisiniz? Ya da kısaca yeterli buluyor musunuz?

Ocak 2007’de sağlık bakanlığı hekim seçme hakkı getirmiş, hastalar için, bu konuda istediği hekime muayene olma hakkı getirilmişti. Size şayet öğretmen seçme hakkı verseler bunun olumlu olduğunu düşünür müsünüz? Nesillerin korunmasında ve toplumun ilelebet devamında kültürel öğeler baş akçe olduğuna göre, ve bizde toplumsal konumumuzu göz önüne aldığımızda, değer yargılarımızı dışlayan bir anlayışın ve başka kültürlere açık kapı bırakan ve moda akımı adı altında değerleri altüst eden bazı formatların bizi veya çocuklarımızı etkisi altına alıp bizi bizden uzaklaşmasından yana mısınız? Yoksa kendi kültürümüzün aksesuarları ile yetişen bir gençliğin bizi bize yabancı kılmayan bir ölçünün zengin aksesuarları ve kendi kimliğimizle örülü bir formasyonu ile bezenmiş, bizden öncekileri de anlayan ve ilham alan bir değerler örgüsü içerisinde yetişip kalmasını istersiniz?

Hiçbir art niyetim yok. Sadece toplumsal gelişme, eğitimde kalite ve ilerleme ve öncüller bazında Çağı anlama ve ötelere uzanan bir hayatın espirisini kavrama açısından değerlendirme yapmanızı istirham eder, Saygılar sunarım. (Yusuf Erdoğan)

AH GENÇLİK

Okuldan çıktıktan sonra ağır ama kendinden emin adımlarla eve doğru ahestevari yürürken yolum her zaman olduğu gibi saraybosna parkından geçer. Havanın biraz da Akdeniz iklimini çakma olarak taşıması sonucu mevsim görüntülerinin tersine ısının yükselmesi ile beraber kendini parka atanların içerisinde bulunan bazı gençlerin hoş olmayan görüntülerinin yanında ailelerinde bu havadan istifade etmeye çalıştıklarını müşahade ettim. Gençlerin sere serpe yerlere kendilerini yaymalarına ve umursuz bir haleti ruhiye içerisinde sadece kendi dünyevi havalarına göre hareket etmelerine olumlu bakamıyorum. Bana göre uygun olmayan bazı görüntülerin çevre kirliliğine yol açtığını da söyleyebilirim. Gerçi bana bu ifadelerimden dolayı mırın kırın edenler olsa da, Asım'ın nesli böyle olmamalıydı diyorum.

Peki, ev sahibi suçlu da, hırsızın kabahati yok mu? Elbette var. Ortada bir sistem varsa ve sen bu sistemin huzur getireceğini iddia ediyor ve reddi miras yaparak kendinle barışık olmayan başka bir sistemin gönüllü argümanı oluyorsan şikâyetçi olmaya da hakkımız olmasa gerek...

İsterseniz konunun direkt bir eğitim politikası ile alakalı olduğunu belirtip konuya şöyle bir yaklaşımda bulunayım. "Atılan imza kalbi bir mühür taşıyorsa anlamı yoktur. Söz verdiğimiz duruşlarımıza/imzalarımıza asalet kazandıran da, değer ihtiva eden de kalbi bir mühür tasdikidir. O işte gerçek bir süslemedir/taçlandırmadır/Sorgucunda taşımadır/Baş tacıdır.

Yani verdiğin sözün resmi bir tasdikidir.

Efendim: Beni bana/beni kendime/seni bana/seni sana/ herkesi birbirine düşman beleyen, kendiyle barışık ortamı kendi kimliğinde gösteremeyen bir eğitim sistemi ne kadar faydalı/değerli/kültürel bir taşıyıcı ya da misyon sahibi olur.

Buram buram batının batıl aktüalitesinde/düşünce tarzında insanların kalplerini/kafalarını laik ahlak öğretilerinin ve kapitalizmin kirli halleriyle dolduranlar, dünyevi telâşesin de insanların ruh depresyonuna girmesine vesile olanlar için nasıl bir kimlikten bahsedilebilir? Bunlar nasıl bir ruh halidir ki, ne kendiyle hemfikir olabiliyor ne de paydaşlarıyla.

Bilhassa kendisiyle paydaş kuramayan bir fikrin kendine/kendi dünyasında yaşayanlarla kime ne faydası olabilir? Hatta kendi coğrafyasıyla gardaş olabilir mi? Hasoyu, memoyu, Mervanı, Ayşeyi, Fatımayı, Zehrayı, Hasan, Hüseyini, Zeynel Abidini tanınması mümkün mü?

Biz kendimizi doyurdukta elalemin bilmem nerelilerini mi besleyeceğiz? Diyemezsiniz çünkü:"Biz dünyanın hangi coğrafyasında yaşarsa yaşasın "Müslümanlar kardeştir"düsturuna sahibiz. Ve bizim gerçek kimliğimizin özü budur. Bu kimliğin içerisinde yukarıda isimlerin yazdığım ve yazamadığım herkes vardır. İşte bu yüksek frekans tır. Yani duyarlılıktır. Asla alınganlık değildir. Bende bu yüzden, eğer buluttan nem kapıyorsam ve söylenilen bir söze tepki veriyorsam "yaram olmasa bile" acaba! yı asla ihmal etmedim. Bu acaba her daim bende din kardeşi olarak bildiğimiz tüm herkesi kapsama alanıma almıştır. Bana ne diyemiyorum kısaca."

Bir eğitim sistemi ki, bana beni kazandıran ruh halinden yoksunsa orada yükselme değil düşüş vardır.

"Kendime kuramadığım bir kalpte başkalarına yer açabilir miyim?

Kendine yetişemeyen bir adam başkasına yetişebilir mi? Hızır olabilir mi?

Kendine yetmeyen bir derman başkasına harman olabilir mi?

Kutlarım hâlâ bu çerçevede vatan millet Sakarya nutukları atanları, kendi kardeşliklerini toplumda tesis edemeyenlere kucak dolusu selamlar, diyorum.

O gençlere derim ki; yarının geleceği ve gençleri olarak lütfen değer nedir? Kültür nedir? Ahlak nedir? Yozlaşma nedir? Kamu vicdanı nedir? Din nedir? Bunların yüksek mânalarını anlamak ve kimliksiz dolaşan yurtsuzlar durumuna düşmemek gerekir.

Öyle anlamış olsaydık, düşüncemizde, fikrimizde, yaşantımızda, hayatımızın her safhasında tutarlı ve duygulu olur, dünyanın coğrafyasındaki sadece Müslüman kardeşleri değil, tüm insanlığın reçetesi olacak argümanlar geliştirmeye ön ayak olurdu. Bizim aradığımız ve özlediğimiz gençlik buydu...Ama dediğim gibi ne ekersen onu biçersin işte.Sistem neyse çarkta öyle dönüyor.Kurbanları da masum gençler maalesef ve kaybolan ebedi bir hayat!!!

Yusuf Erdoğan

BİZ ANADOLUYUZ

Her mahalleye her köşe başına bir zengin diyerek, teşvik edenlerin izinden gelenler, yıllardır bu ülkeyi babalarının çiftliği gibi yönetenler, tükeniş sendromunun da son bir gayretle çamur at izi kalır/yüreğinde sızı kalır felsefesiyle ellerinden gelen ne varsa son kozlarını kullanıp, alın teri dökmeden sahip olduklarını/haksız kazançlarını peşin peşin gelen amortilerini bırakmak zevkinden mahrum kalmamak için denemedik yol, atmadık iftira, takla atmadık mekân, işbirliği yapmadıkları gayri meşru ilişkiler kalmamıştır.

Sürekli iftira ve yalanlarla kendileri gibi düşünmeyen her kim varsa, meşru olan ne varsa, hiç tereddüt etmeden ittihatçı bir gelenekle yıkma gayretine girmişler, ondan kısa zamanda kurtulmanın yollarını aramışlardır. Bunun için de takip ettikleri her yol makyavelist bir tarzla yol almıştır. Mesela bir idareyi/yönetimi halkın gözünden düşürmek ve sindirmek için suyun başını tuttukları her alanda ellerinden gelen ne varsa misliyle uyguladılar. Sindirme, ezme ve dahi konuşturamama adına. Bundan hep memnun kalmışlardır. Çünkü severek yaptıkları en güzel şey bu tür uygulamalardır.

Anadolu insanına hakaret edip, onu öküz Anadolu ilanı ettiler. Ona güvenmediler, Bu ülkeye ne gelecekte kendileri getirecekti. Zira Anadolu insanı onların gözünde cahildi ve akli ermezdi.

Ama yo artık. Bunun da bir sonu olmalı idi. Vehbi Koç'a meclisin çatısını aktarttırıp zenginliğin kapısını aralayanlar, millet malını peşkeş çekmenin şimdiye kadar kendilerine sağladığı Babil'in Asma Bahçelerinde rahat rahat oturup, koltuklarında beyaz şarap içmenin keyfini çıkardılar. Her şeyin bir sonu vardı. Ve öyle oldu...

Bitti azim bitti. Bu milletin zenginliği artık üç beş holding sahibi kapitalistlerin değil, milletin olmalıydı. Yani bizlerin hepimizin. Ha bu arada ki; Her devirde olduğu gibi arada kendini unutturan, çalan çırpan mutlaka çıkacaktır. Allah korkusu ve sevgisinin ürpermediği kalpler, şeytanın vesvesesine teslim olur. Çünkü menfaat, dünya malı sevgisi bazılarında üst düzeydedir. İşte bunların yaptıklarını öne alıp tüm bir zihinleri tamamen buna bulaştırmak/mal etmek bizim en büyük hastalıklı halimizdir. Kim olursa olsun, kimin iktidarı olursa olsun, eğer bu haksızlığı yapan en yakınımız da olsa hatta biz de olsak velev ki; yaptığımız yanlışın müeyyidesi neyse onu, çekinmeden uygulayınlar.

Adalet de budur, hakkaniyette budur. Kimse masuniyet karinesi gömleği giymeye kalkışmasın. Varsa bir yanlış nasıl düzeltilecekse kanunen öyle düzeltilsin. Ama iftira atarak, uydurma mizansenlerle kimseye deli gömleği giydiremezsiniz. Öyle çamur at izi kalsın yok artık. Elinizden menfaat gidince bu ülkeye çektiğiniz kalmadı. Hala ucuz numaralar ve oyunlarla iç ve dış güçlerin bağlantılarıyla işbirliğine girip kendi ülkenizin sömürülmesine bile razısınız. Yeter ki sizin menfa atınıza hanel gelmesin değil mi?O yüzden artık bırakın bu ucuz salvoları,ucuz edebiyatları.Fukara edebiyatlarını.Sizler tuzu kuru olduğu için bilmezsiniz halkın halini.Düşünmezsiniz sade vatandaşları.Ama edebiyatınız kuvvetli,biliriz bunları....

Bizler millettten ve milletin menfa atından yanayız. Dürüst ve vatana hizmet eden, gönlü halk için/hak için atan gönül ehli insanlardan yanayız. Gecesini gündüzüne katarak yüreği sevgi dolu çalışanlardan yanayız. Biz, Anadolu'nun yüreğini lafla değil işiyle gösteren, hizmet eden cesur yüreklerden yanayız.

Biz Hz. Ömer efendimize kılıcını göstererek"Seni bununla doğrulturuz, Ya Ömer diyen sahabenin, O Gökteki yıldızların sözlerinden esinlenerek, İslami güzelliklerin yaşanmasını istiyoruz.

Biz, Adalet istiyoruz. Herkes için olsun istiyoruz.

Biz, Anadolu'nun eski ihtişamına kavuşmasını istiyoruz.

Biz, medeniyet güneşinin doğmasına taraftarız.

Biz, Anadolu'yuz...

Biz, sadece kendimizi değil, mazlumları düşünüyoruz.

Biz, ekmeğimizi ortadan paylaşıyoruz.

Biz, yürek zengini bağı yanık bir türkü, Mevlana'da ney sesi, Dağdaki çoban, Gurbetteki Mehmet'iz.

Biz, gürül gürül akan bir ırmak, coşkulu bir dere, Güneşin batmadığı kızıl elma, mefkûreyiz.

Kapımız gönlümüz gariplere açık, hak yolunun yolcularıyız.

Kısaca Anadolu'yuz. Destanınız, Destan yazmaya yüreğimiz var. Bu sevda biz de olduğu müddetçe.

Biz, hiç bitmeyen sevdâyız.

Yüreğimizi bilmeyen bizi ne bilsin?

Yusuf Erdoğan

75 YAŞINDA DUYDUM!

MÜSLÜMANIM İLK EZANI 75 YAŞIMDA DUYDUM!

“Konya Merkezli Dost Eli Derneği Yönetim Kurulu 2.Başkanı Mevlüt YILDIRIM anlatıyor”

---Bu sözlerin sahibi Öserkan amcamız Moğolistanın başkenti Ulanbatur’da yaşıyor. Kendisi şu anda 77 yaşında. Atadan Müslüman olup da dini unutanlardan birisi. Emekli olmuş. Dernek olarak Moğolistan’da yaptırdığımız ikinci cami ve kültür merkezi inşaatımızın son durumlarını kontrol için gittiğimde tanıştık bu güler yüzlü, sıcakkanlı tonton amcamızla. Sanki yıllardır tanışıp da görüşmeyen iki samimi arkadaş gibi beni sıkıca kucakladı ve buyur etti. Hoş beş ve tanışmadan sonra hayatında hiç yer almayan İslam’la nasıl buluştuğunu sordum. Şöyle anlattı: “Evladım ben,75 yaşına kadar yaşadığım hayatımı yaşamayan ölü bir adam gibi görüyorum. Aslında ben şu anda iki yaşındayım. Aklım erdiğinden beri içki içerim, çalışma arkadaşlarımla her gün içki içerdik. Kumar partileri düzenlerdik. Arkadaşlarım bizim eve kumar oynamaya gelirlerdi. İçip sarhoş olduğum zaman evde eşimi döverdim. Şimdi bunu düşündükçe hep ağlıyorum. Çünkü eşim benim şimdiki halimi görmeden üzerine yıldırım düşmesi sonucu öldü. Onunla nasıl helalleşeceğim bilemiyorum. Bize küçüklüğümüzde okula giderken daha sonra üniversitede din afyondur diye anlatırlardı. Biz bu düşünce ile eğitildik. Babalarımız ve dedelerimiz de ibadetlerini hep gizli yapmışlar. Cenazelerini bile dağlara götürüp gizlice defnetmişler. Biz İslam’ı duymadık. Namaz kılan görmedik. Bu kulaklar 75 yıl hiç Kur’an sesi işitmedi. Benim hanımım da Müslüman olduğu halde hayatında hiç kur’an ve ezan sesi duymadan öldü gitti. Yakınlarımdan birisinin cenazesine gitmiştim. Bu sırada 75 yaşındaydım. Cenaze evine gittiğimde orada tanımadığım yabancı adamlar vardı. Pakistan ve Mısır’dan gelmişler. Orada Kur’an okudular. Namaz kıldılar. Ben okunan kur’anı dinledikten sonra şok oldum. Sanki bir ilaç yutmuşumda da o ilaç beni dondurmuş, hayattan koparmış gibi oldum. Şaşırdım kaldım. Bir müddet sonra yanımdakine bu okunan şey neydi diye sordum. O’da Kur’an dedi. Sonra namaz kıldıklarını görünce bu adamlar şimdi ne yaptı diye sordum. O’nu da hoca olduğunu tahmin ettiğim birisini göstererek şu adama sor dedi. Misafirler gittikten sonra o adamı buldum.O da bana biraz bilgi verdi.Dedim ki:”ben Müslümanlığa dönmek istiyorum.Kendimden utanıyorum.ne olur bana yol göster”.O’da bana Müslümanlığa dönmek ve bu dini öğrenmek istiyorsan Ulanbatur’un Tolgoyt mahallesine bir cami yapıldı.Oraya git,orada jenisbek diye bir hoca var,onu bul. O sana dini öğretir dedi.İlk kelime-i şehadeti Jenisbek ile birlikte getirdim.Ama çok zorlandım.Dilim bir türlü dönmüyordu.Fakat sonuçta başardım.Jenisbek bana dinimizi anlattı.Susamış bir adamın su içmesi gibi ben de anlatılanları dinledim.O günden itibaren namaz kılmak istedim.Ama kur’an dan hiçbir sure bilmiyordum.Olsun dedim.Nasıl olsa Allah demeyi biliyorum.Allah diyerek namazımı kılarım dedim ve öylece başladım.Şimdi birkaç tane sure ezberledim.Yaşlandım zorlanıyorum.O surelerle namazımı kılıyorum.Bu arada Jenisbek’ten Kur’an öğrenmeye çalışıyorum diyerek bana çalışma defterini gösterdi.” Şimdi Öserkan amca çocuklarına, torunlarına, çevresine İslam’ı ve İslam’ın güzelliklerini anlatıyor. Kendisi maaşının zekâtını veriyor. Çocukları esnaf olduğu için onlara da zekât ve sadaka vermelerini öğütlüyor. Ve inşallah bir cami yaptıracam diyor. Ben cami yaptırmadan Allah benim canımı almasın diye dua ediyor. Öserkan amca evinden ayrılmadan önce” Her namazımız arkasından size isim olarak dua edeceğim. Çünkü siz buraya cami yaptırdınız. Ben de bu cami sayesinde dinimi öğrendim” diyerek ismimizi defterine yazdı. Samimi bir niyetle atılmış küçük bir adımın ne kadar büyük kapıları açtığına şahit olunca şevkimiz bir kat daha arttı. Allah’a hamdolsun. (Mevlüt Yıldırım. Bir Dost Sayı:5 Temmuz 2013)

...../İşte dostlar yaşanılan gerçek hikaye bu.Bunun üzerine söylenecek eklenecek ne var bilmiyorum ama sadece şunu samimiyetimle ifade edeyim ki;Ne yazık ki bir zamanlar bizim ülkemizde hangi sebep ve gerekçeler ileri sürülürse sürülsün tamamen inançları hedef alan bir yaklaşımla ve insani değer ve inançlar hiçe sayılarak bir kısım da olsa,kısmen de desenez bir vakıa var ki o da camilerin ahır haline getirilmeleri idi.İnsanımızı töhmet altında bırakan potansiyel bir suçlu kimlik algısı veren bu uygulamayı ne kadar çabalasanız da haklı bir geçerli sebebe bağlayamazsınız.Doğuştan insana yüklenen inanç mefhununu kim yıkabilir.Yıllardır demirperde gerisi ülkelerde yaskalamalar kol gezdi de ne oldu?Ne halledildi.

Yukarıdaki gerçek hayat hikayesinin kahramanlarına bir göz atın onların ruh hallerini inceleyin.Pişmanlıklarını ve boşa giden heba olan bir ömrün yutkunularak boğazda düğümlenen sancılarını lütfen yüreğinizde hissedin.Dün onlar bu sertlikten yakınıyorlardı,inançları kendilerine öğretilmemiştii bilerek,Ama daha dün denilecek yaşadığımız geçmişimizin son seksen yıllık dönemlerine bakıldığında aynı acının ruhumuzda bizleri eksilttiğini ve aynı kaçamakların yaşandığını görmekteyiz.

Bilelim ki A.Toynbee'nin dediği gibi:Bütün medeniyetlerin temelinde din vardır." Dinimizi öğrenmek,öğretmek bilenlerden bilmek ve yaşamak görevimizdir.

Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?

Yusuf Erdoğan

OKUDUĞUM CANLI BİR KİTAPTI

İkinci namazını yataktan zorlukla kalkarak kılarak acının verdiği ızdırabı yüzünden okunuyordu. Nihayetinde namazı tamamlamış ve tekrar yatağa dönmüştü. Böbrek rahatsızlığı dedi içinden bayağı zormuş. Gerçi daha önce de bir kere yaşamıştı. Arada ufak ufak ağrılar gelir pek önemsemez geçer derdi. Ama bu sefer ne gitmek biliyor nede ağrı dinmek biliyordu.

Acıyı unutmak için hafifçe yataktan doğruldu, pencereden dışarıya bakmaya çalışıyordu. Gözleri dolgun belli ki acı kendisini bayağı etkilemişti. Aklına lise yıllarında okuduğu Kıbrıslı romanı geldi, nedense. Kendi kendine söylendi, nerden çıktı bu diye. Aradan bunca yıl geçmiş lise nire, şimdiki hal nire dedi. Ama aklında hala etkisinde kaldığı romanın kahramanının “ezan sesi silah sesine karıştı” cümlesi vardı ve onunla meşguldu.

Ah memleketim ah! Diyerek derin bir ızdırabın sıkıntılarını iliklerine kadar hissederken gözünün önünden soma madencileri ve sokak kavgaları saldırgan tutumlar vs vs, geçti. Sanki acıyı unutturmak için sıraya girmişler hepsi hepsi teker teker seramonideydi.

Her hangi bir acı, ağrı durumu oluştuğunda anasının sözünü hatırlardı.”huysuktu oğlum o artık kolay kolay yakarı bırakmaz, kendinize dikkat edin aman” dediğini. Ah anam dedi ah! Sana karşı evlatlık görevimizi yapamadık biliyorum, kendimden utanıyorum hakkını helal et dedi, içinden.

Sabah yine Bosna parkından geçerek okuluna gitmiş etrafındaki belediye çalışanları ile selamlaşmış ve onların çalışmalarına imrenerek keşke bende ayakkabı boyacısı olsaydım demişti, ya da temizlikçi. Nasıl bir yaşantım olurdu bilemem ama, fazla da dünya meşakkatlerine dalıp kendimle uğraşmazdım diyordu. Şükrederdim halime kanaat eder, ömrümüzü tamamlardık nereye kadar yaşarsak diye kendi kendine düşünceler üretiyordu.

Evden abdestli çıktığı için genelde öğle ya da cumaları bununla kılar sonraları takviye alırdı. En çok hoşlandığı durum abdestli gezmekti.Abdest en büyük silah derdi.Yıllardır ta liseden beri böyle bir alışkanlık edinmiş en zor zamanlarında yaz kış demeden sürdürülmüştü.Öyleki abdestli olmadığı zaman huzursuz olur,için içini adeta yer bitirirdi.Çaycı ablası bilirdi ve kendisine öğleye doğru çay getirmez”hocam abdestli gidecek camiye”derdi.Espiriler patlar gülüşme ve şakalaşmalar olur,sana imreniyoruz derlerdi.

Hepsi hepsi şimdi teker teker düşüncelerinde şekillenmişti. Hafiften acının verdiği ızdırapla damlalarını saklamaya çalışıyordu ama nafiye.

Her şey cumadan sonra başlamıştı. Yemeği yedikten az bir sonra kımıldayamayacak derecede acı ve ağrı kendisiyle tanışmış kıvrandıyordu. Belli etmemeye çalışsada olmadı. İçinden Burak acaba evde mi gelse de beni arabayla alsa diye söylendi. Belki de henüz okuldan gelmemişte olabilirdi. Bu düşüncelerle bilgisayarı kapatırken arkadaşlarına kusura bakmayım iyi değilim böbrek sancım var dedi. Ben izninizle eve gitmek istiyorum dedi.Tam bu düşüncelerle kapıdan ayrılırken karşılaştığı öğretmenimiz durumu anlayıp ne var ne oldu?sorusundan sonra “hayır dedi ben seni eve bırakıyım hatta direk hastaneye götürüyüm “dedi.Hayır hayır daha öncede oldu.Geçer bi eve gidip dinleneyim dedikten sonra,arkadaşının arabasıyla eve geldi ve kendini yatağa zor attı.

Durumu anlamaya/anlatmaya çalışıyordu ama ağrıda fırsat vermek istemiyordu. Dün öğlen içilen hafif soğuk kola aklına geldi. Bugünde aşırı baharatlı menemen iflahını kesmiş yatağa düşürmüştü.”Kızdı kendine hep senin kabahat dedi. Ne vardı bunları yiyecek. Daha önce oldu biliyorsun, gittin doktora böbreklerin iyi ama üşütme demişti doktor, unuttun mu dedi?” Kola işini eve söylemedi, çünkü tepkiyi biliyordu. Baharatlı dedi ondan galiba. Muzlu süt ve bol sulu yiyecek içeceklerle ağrının fermanına Rabbim izniyle derman olmaya çalışırken, acının kıpraştırmadığı üzüntüyle gözlerini ufka salıvererek “sonsuzluğun sahibine gitmeye hazır mısın, yüzün var mı? Diyordu. Ezan sesinin silah sesine karıştığı cümlesi hala aklını kurcalarken, içinden hissettiği ezginlik acısı buğulu gözlerin damlaları böbrek acısını bakalım dindirebilecek miydi. Gözleri dalgın kendi kendine mırıldanarak ”okuduğum dedi, canlı bir kitapdı. Ve gözleri dolu dolu onunla halleşiyordu” tüm acısını yüreğinde hissederek....

yusuf erdoğan

YILLAR SONRA

Birlikte aynı okulda görev yaptığım edebiyat öğretmenim Nilüfer Hanım'ın şahsıma mektubu"

"Sevgili arkadaşım,yıllar sonra sizi bulmak güzel...İlk zamanlar yazdığınız yazılara şaşırılmış ve sizin bu yönünüzü hiç bilmediğimi düşünmüştüm.Bir edebiyatçı olarak yazılarınızı,şiirlerinizi beğeniyordum.Anlatımınız akıcı içerik şahaneydi.Kendimi yakın hissediyor ve sizin yazılarınızı dört gözle bekliyordum.Hayatın size güzel şeyler öğrettiğini ve paylaşmanız için güzel bir dil de nasip ettiğini düşünüyordum.Bu şekilde güzel bir dil güzel bir gönülden kopabilirdi ancak...Bazan keşke yakın olsak hem edebiyat hem din adına konuşacak, paylaşacak ortak yönlerimizin olduğunu düşünüyor ve yılların size çok şey katmış olduğunu düşünerek hem sizin adınıza hem kendi adıma mutluluk hissediyordum.Tasavvufla yakınlığım bana çok güzel şeyler öğretmiş ve gönül gözümle görmeyi büyük bir hoş görüyle insanları kucaklamayı felsefe haline getirmişti..Sizi yazılarınızla daha iyi tanıdım ve daha çok sevdim.Sizin gibi düşünüyor olmak ortak bir noktada birleşmek şahaneydi.....Ama bir gün bu duygularımı yıkmaya başladınız.Beni şaşırttınız.Seçimlerde yazdığınız yazılar beni günlerce uykusuz bıraktı.Hayal kırıklığı yaşıyordum.Bir arkadaşım yıllar sonra sıcacık yüreğiyle sarıp sarmalarken düşüncelerimi.....yüreğimi.....bir anda altüst oldum.Size yazmalıyım.Yaşadığım hayal kırıklığını paylaşmalıyım.....Sizi kendi düşüncelerinize sıkı sıkı bağlı biri olarak hatırlıyorum.Bazan bizim cahilliklerimizde suratınızın asıldığını ve bizleri anlamaya çalışmadığınızı hatırlıyorum.günlerce sessiz kaldığınızı pek az konuştuğunuzu...Size uymayan bir davranışta katılığınız geliyor aklıma...Ben sizi böyle severdim.Anlamazdım ama severdim.Bütün insanlara duyduğum sevgiyle sorgulamadan,neden Yusuf hocam demeden "YARADILANI SEVERİM YARADANDAN ÖTÜRÜ" sözünü dışlamadan severdim.Siz bir renktiniz.Siz bir izdiniz yaradanımın ve ben sizi siz olduğunuz için severdim. Sonra yıllar sonra karşıma çıktınız.Fotoğrafınızı gördüğümde "Ah benim kıymetli arkadaşım..."diyerek sizi yeniden bulma sevinci yaşadım.Erdoğan Beyin kaybını öğrendiğim o günlerde çok içim acıdı.Öğleleri eve gitmediğimiz zamanlarda karşılıklı çay içtiğimizi Erdoğan beyle de olan güzel sohbetlerimiz geldi aklıma.Bana o zamanlar yaşadığım problemi çözmedeki desteği geldi aklıma.Biz bir aileydik.Bu düşünceye dayanarak size yazmalıyım.Beni nasıl karşılayacağınızı pek kestiremiyorum aslında.Belkide bu küçük deli kızkardeşim ne yazıyor neler söylüyor böyle diye düşünüyorsunuz şimdi.Çünkü herkes size karşı hep alkış halinde.Hep iyi yazıyorsun,aferin,işte böyle haddini bildirmelisin diye alkışlanıyorsunuz.Bana yazmış olduğunuz iletiye geri dönememem sizi kırmaktan korktuğum içindi...sizi kırmak ve yargılamak gibi bir düşüncem yok affedin beni sizi üzersem.Biliyorum siz çok hassas bir kalbe sahipsiniz.Biliyorum siz güzel bir insansınız.Sadece size bir hatırlatmada bulunmak istiyorum haddim olmayarak belki...Ama yazmazsam çok daha fazla üzülecektim.Bazan biz insanlar doğru yaptığımızı sanırız.Etrafımızdaki insanlar da bizi öyle karşılarlarki biz daha da ileri gideriz.Oysa sınanmadığımız hiç bir günah için masum sayılabilir miyiz????????Başımıza geldiğinde belki biz onlardan daha beterini yapmaz mıydık????Her insanın doğruları farklı değil mi? Bu farklılığımız bizim hayatımızı daha çok renklendirmiyor mu? Siz Mevlananın,Hacı Bektaşî Velilerin,Şemslerin,Yunusların,Taptukların,Yesevilerin..... yolunda değil misiniz?Biz kul olarak kulluğumuzu yaparken eksikleri söyleme ve eksiklerle insanları sınıflandırma hakkına sahip miyiz.?Güzel gönüllü arkadaşım,seçimler esnasında insanları kucaklayan şiirlerinizin yerini ayrımcı bir ifade yerleşti.Şaşkındım...Önceki şiirleri yazan yusufla şimdiki yusuf birbirine ters düşüyordu.Kimse "Yusuf Bey mevlana da böyle ayırım yapar mıydı?sizin sevgiyle dolu şiirlerinize ne oldu ."demedi.son yılmaz Özdil için yazdıklarınızı okuyunca yazmamın gerekliliğini bir kez daha düşündüm.Size alkış tutamaz sizi onaylayamazdım.Bunu geçmişteki hukukumuzla dayanarak yapmalıydım.Çünkü çerçevenizi gün geçtikçe daraltıyor olmanız canımı acıttı.Özdil biz kimseye yalalaklık yapmayız imasında bulunurken bunu nasıl din için değerlendirmeye aldınız anlayamadım.Elbetteki secdede de başımızı gönlümüzü yerle bir ederiz.Elbetteki sadece Allahımın karşısında başımız da gönlümüzde yerle yeksandır.....Ama bu adam mecaz anlamda kullanırken bu sözü neden bizim gibi düşünmediği için sonlarının fene olacağını düşünüyoruz???Sadece bizim gibi insanların düşünceleri doğru da onlarınki yanlış mı?buna karar verme yetkisi bizim mi?biz nasıl suçlarız?Ak partili olanlar doğrudan olmayanlat tû kaka mı?Yapmayın hocam bırakın sizin gibi güzel duygularda olanlar siyasetle kirletmesin yüreğini?mevlana sen bizim partiden değilsin seni sevemeyiz mi demiş yoks gel gel...bin kere tövbeni bozmuş olsan bile gel mi demiş.....Cemal nur Sargut hanımefendiyle tanışma bir kaç defa sohbet etme şerefine ulaştım.onun dilindeki güzellikler büyüler beni.Kitaplarını ezberledim.Mesnevi baş ucu kitabım oldu.İnaçlı ve bağlı biri olarak bir müslümanın bir kardeşini uyarmasının hoş karşılanacağını düşünerek,hakkım olduğunu düşünerek yazmalıyım.Yorumları okuduğumda herkes onlar bir gün görecektir biz süttten çıkma ak kaşığız söylemleri beni iyice yaraladı.ne olur siz ayırım yapmayın.Beni düşüncelerimle ,onu yaptıklarıyla dışlamayın.gönül güzelliklerle beslenir.kalbinizi siyahlıklarla karartmayın.Bir de başkalarının çerçevesinden bakın.N e olur o parti bu partiyi savunacağım diye günaha düşmeyin.Farklı düşüncedeki insanların da güzel şeyler yapabileceğini görün.Biz derya içinde bir damla bile deyilken insanları yargılama hatasına düşmeyin.Rabbim görür ve bilir.Siz yolunuzda ilerlerken benim yolumda olmayanları kabul etmem iması hoş mu?biz bir sınavdayız.sizin sınavınız farklı benimki farklı.Doğru bildiğimiz yolda giderken başka yolların da başka insanlara göre doğru olduğunu unutmayalım.Herkes sorularına tek başına cevap verecek....İlk yazılarınızla değişmiş diye mutlu olurken son yazılarınızla hayatın size artı bir şey katmadığı düşüncesinden kurtarın beni...yine sevgiyle,Allah aşkıyla yazın.yine seçimden önceki gibi yazın.sizi okurken böylesi yürekler var şükür rabbim diyeyim.....Sevgili arkadaşım,sizi incitmek son yapacağım ...Eğer böyle bir şey

yaptıysam affınıza sığınıyorum.Elbetteki ne yapacağınız size kalmış.Sizi her zaman okumak isterim.Beni şaşırtın....Bu kadar güzel duyguların sahibi güzel insan,hoş kalın..... hoşgörüle kalın"

.....Benim cevabi yazım.....

"Beni kendimden daha iyi tanıyan/tanıtan yazınızla bu yaştan sonra ağılattınız ya helal olsun size öğretmenim
Söyleyecek söz bulamıyorum
Utanmasam her kesin içinde hiçkırarak ağlayıp susmayacaktım
Ama kendimi zor tuttum
Anlam yüklü hoş kokulu Mevlana Esintili değerlendirmeleriniz için minnettarım
İnsan insanın aynasıdır
O günlerin güzelliği gözümün önünde
Azdık sayıca ama mutlu bir okuduk her harükalde
İnsanın sevdiklerini kaybetmesi ne kadar acı versede
Bizler yarın huzuru ilahide nasıl cevap vereceğiz diye düşünmemiz gerekir
İnançlı bir toplumun sırtı yere gelmez asla
Biliyormusunuz Hocam"size adınızın nereden geldiğini soran Konyalı Müfettiş Nevzat KULU bey'de rahmetli olmuş.
Her nefis ölümü tadacaktır
Mesele ebedi aleme hazırlıklarımızı kul boyutunda yapabilmek ve Allaha iltica etmek
Nazım Hikmet'te Necip Fazıl'da bu ülkenin temel direği
Yılmaz Özdil'de başka bir çeşnisi
herkesin bakış açısı farklı ama ortak fikri Türkiye ise
sonunda anlaşılamayacağımız meselemiz kalmaz
Ama arada söylenen söz fasılları insanın bazen ayarını bozabiliyor
Temel sorun o ayarı iyi yapabilip ortak paydada buluşabilmek
Sizi anlıyor ve duygu yüklü tercüman hislerinize aynen katılıyorum
Siyasi içerikli yazmayacağım müsterih olun
Mesele Türkiye ise mutlaka bir şeyler yazarım ancak geniş açıdan bakarak perspektifi geniş tutarak
Değerli Öğretmenim
Sizi saygıyla ve muhabbetle selamlar
Eşiniz Yusuf Beye de sevgilerimi iletirim
Allah'a emanet olun."
Yusuf Erdoğan
.....

KARBELA'DAN DERS ALMAK

İslam dünyasının korkunç bir olayla sarsıldığı yüreklerin burkulduğu ve asırlardır bağrımızda saplı duran hançer misali içimizden yüreğimize damlayan kandır kerbela.

Dünyanın iki çiçeğinden biri ve cennet çocuklarının efendileri olan Hz. Peygamberin sevgili torunu ki;”Allah’ım, ben onları seviyorum, Sen’de sev” diye dua ettiği efendimiz Hz. Hüseyin’in şehit edilmesi İslam dünyasının hala üzerinden asırlar geçmesine rağmen atlatamadığı hatta ders bile çıkaramadığı elim bir hadisedir.

Olayı yaşayan İslam dünyası ne yazık ki; acı ve gözyaşıyla her yıl 10 muharrem’de bu elim hadiseyi hatırlarda kendi payına, ister şahıs bazında ister toplum veya milletler bazında ders çıkarma gibi bir durumu vicdan süzgecine tabi tutmaz.

Tarihin vicdan süzgecinden geçmeyen muhasebe edilmeyen acı reçeteler ne yazık ki, bilhassa günümüz İslam coğrafyasında hala etkilerini sürdürmektedir.

Olayın vahameti ve boyutu bu kadar açık ve sarih iken neden bugün İslam toplumları ve bizler bu hadiseden ders çıkarmayıp, birbirimizle mücadele ederiz.

Aramıza salınan fitne ve nifaklara karşı gösteremediğimiz İslami bir duruş ve kimlik bakışı olmayınca sanki yabancıların kuklası imişcesine kendi kabuğumuza çekilmiş vaziyette hakkımızda hüküm verecek olanların hükmünü idam mahkûmları gibi bekler olduk.

Hâlbuki tüm Müslümanları en derinden etkileyen üzüntüye sevk eden bu olaydan; çıkarmamız gereken dersler vardı. Bizler bir araya gelip kardeş olmayı dahi beceremedik. İslam dışı ne kadar batıl hareketler varsa onların kültürel emperyalizm boyutuna ve nefsimize esir olan bizler bu hazzın geçici lezzetiyle dünya işlerine dalarak asırlardır birbirimizden habersizce nemelazımcı bir kimlikle yaşamaya alıştırdık.

Alınan dünya gıdalarının lezzetiyle tanışan ruhlar “Müslümanlar kardeştir”dusturuna kayıtsız kaldılar.

Neden? Çünkü helal ve haram hudutlarının belirgin çizgilerine karşı bizler çoktan bu değerlerimizden uzaklaştırılmıştık. Dünyevileştik kısaca. Artık gözümüz dünya hırsıyla kaplanmış nefsanî istek ve arzulara boyun eğilmiş, gözümüz menfaat hırsından başka bir şeyi göremez olmuştu.

İktidar olma hırsıyla nefsanî arzularını dizginleyemeyenler önlerine ne çıkarsa güçleri nispetinde duran her engeli aşmak için bir nevi Makyavelizm ideali ile hedefe ulaşmak için her yol mubahtır düşüncesini kalplerine geçit vermez kale şeklinde inşa etmişlerdir.

Hz. peygamberin ciğerparesi torununu hem davet edip hem de sahip çıkmayarak verdiği sözde durmayan ahde vefasızlık gösteren Irak halkı daha doğrusu Küfeliler, bunun vebalini nasıl ödeyeceklerdir?.Bugün Irak,Suriye’de yaşananlar bizlere ders almamız gerektiğini hatırlatmıyor mu?

Maiyetinde bulunan 32 atlı ve 40 piyade ile İslami bir duruş sergileyen efendimiz Hüseyne karşı üzerlerine sayıca donanımlı asker gönderenler neyin peşindeydi dersiniz?

Onu susuz aç ve ilaçsız bırakanlar bu dünyada rahat yüzü görmüşler mi?Ahretteki durumlarını Rabbim bilir elbet....

Ancak şu var ki; Nasıl yaşarsan öyle ölürsün. Nasıl ölürsen öyle halk edilirsin(dirilirsin)...

Konu konuşmaya gelince öyle insanlar var ki; dilinden güzel şeyler söyler, yüzüne güler gibi görünür ama bunlar kalbi ve dili zehir olanlardandır, Rabbim bu tiplerimizi Kitabımız Kur’an da tanıtıyor bizlere.

Düşünebiliyor musunuz Hüseyin efendimizi şehit edenlerin başında Sa’d İbni Ebi Vakkas’ın oğlu Ömer İbni Vakkas geliyordu.

Sa’d İbni Ebi Vakkas cennetle müjdelendi. Ama ya oğlu ne yapıyor? Peygamberimizin ciğerparesi torununa karşı menfaat hırsıyla hiç de o koltuğu hak etmeyen biri olan, hatta namazı terk eden ve içki içen Yezid’in yanında yer alıyor.

Menfaat hırsı deyince aklıma Uhut savaşı gelir. Daha çok ganimet düşüncesiyle buldukları yeri peygamberimizin sıkı tembihine rağmen terk edenler hırslarının kurbanı olarak başları öne eğilmişti.

Değ ilmiydi; Anadolu’muz da, Sultan Alâeddin Keykubata karşı kendi öz oğlu Gıyasettin kumpas kurmamış mıydı, ziyafette zehirletip devletin başına geçti ama içkiye düşkünlüğü devleti kısa zamanda Moğolların kucağına itmedi mi?

Hilafet merkezinin başında; peygamberimizin vahiy kâtipliğini de yapan Hz.Muaviye’nin, oğlu Yezid’in kendisinden sonra halife olarak iş başına geçmesi için ısrarlı tutumu vardı. İslam dünyasında artık kan dökülmemesi için çırpınan mütevazı efendimiz Hz. Ali bazı şartlarla halifeliği belli bir görev süresi nezdinde anlaşılarak vermesine rağmen, artık halifelik babadan oğla geçen bir müesseseye dönüştürülmüştü. Görülen o dur ki; yapılanlar ister o dönemde ister günümüzde olsun, dünyevi niyetlerin ve siyasi ihtirasların artık nefse egemen olduğu ve gözetilmesi gereken Allah rızasının hareket tarzı olarak esas alınmadığı gerçeğinin ortaya çıkmasıdır.

Neye layıksanız öyle idare olursunuz ilahi hükmü gereği, İslam dünyasının başına geçen bir zalim de nefsi istekleri ve dünyevi hırsı gereği, sahip olduğu konumuna binaen kendini ispatlamak için gerekeni kendince yaptı ve İslam dünyasının aşına zehir kattı.

Tüm İslam dünyası onun acımasız bu vahşeti karşısında şaşırılmıştı. Nasıl olurda peygamberin ciğerparesine karşı böyle bir vahşet sergilenirdi.

Biliyor musunuz gaddar ve acımasız insanlar için yezid tabiri kullanılır. Öyle ki aynı şeyi çocuklarına da atfedip, yezid’in oğlu derler. Bu duyulan acının dışı tezahürü ve istenmeyen kabul edilmeyen bir, hazmedilmeyen bir gerçeğin duruşudur aslında. Tahammülsüzlük ve ızdırabın sineden yayılan ve dinmeyen gözyaşının ıslak ıslak ruhu okşaması ve acı ve öfkenin dinmemesidir hala. Siz hiç yakın çevrenizde çocuğuna yezid ismini veren bir aileye

rastladınız mı? Hayır, ben rastlamadım. Ama Hasan yahut Hüseyin efendimizin isimleri ayrı ayrı konuştuğu gibi birleşik şekilde de isim olarak severek verilir.

Ben Sünni bir Müslüman olarak bu vahşeti kabul etmiyorum. Hz.Hüseyin efendimizi gönülden seviyorum. Tıpkı benim gibi Alevi bir Müslüman da Hz. Hüseyin efendimizi seviyor ve O'nun yaşadığı feci olaya karşı gönülünden yaraları ve acıları eksik olmuyor, dinmiyor.

Öyleyse gelin İslam kardeşliği destanını bu coğrafya da yayalım ve yaşayalım/yaşatalım..Bize tuzak kuranlara müsaade etmeyelim.Uyanık olalım.Kimse bizim üzerimizden siyaset yapmasın.Fırsat vermeyelim.Sevgimiz Yüce dinimiz İslam üzerine ve kardeşliğine dayansın.Ortak Paydamız inancımız olsun.Referansımız Kur'an,Hz.Peygamberin sünneti icmayı ümmet ve kıyası fukaha olsun.Özümüz ve sözümüz bir olsun.Duamız bir olsun.Sevgimiz daim olsun.Bizden sevgi dostluk ve kardeşlik yayılsın.Gönüller hoşnut ve yolumuz Kur'an ve Hz.Peygamberin yolu olsun.Allah sevgisi içimizi kaplasın, sevince Allah rızası için sevelim ve birbirimize sahip çıkalım.

Kurtuluş İslam da diyorsak, önce bunu kendi benliğimize sindirelim ve islami doğru anlayıp yaşayalım.

Bizim her zamankinden daha çok birliğe ihtiyacımız var. Bakın İslam dünyasına parça pinçik edilmişler. Hangisi mutlu bana söyler misiniz?

Bizim kuracağımız birlik onların hepsine referans olacaktır. Zaten halen bizi, batılı dünyalılar İslam hadimi olarak görmüyorlar mı? İslam coğrafyası da öyle bilmiyor mu? Saklanmaya ne gerek var? Biz buyuz işte, öyleyse imanımızı güçlendirip kardeşlik bağlarında saf tutalım ki, bir daha Kerbelalar yaşanmasın ve bizleri bağrımızdan tutuşturmasın.

Ey gül goncası Hüseyin: Sizler şehadet şerbetini içtiniz, Rabbim bizlere de hayırlı bir ölüm nasip eylesin, bizlere de şehit olmayı nasip eylesin inşallah. Allah'ım insan katillerine fırsat verme, Yarabbi. Sen bizleri koru. Fiemanillah.

Solan gül goncasıydı bağı düşmüştü toprağa
gönlü kanamıştı toprağın, hem susamıştı su
hüzün; kopmuştu kendinden, titremişti gökyüzü
yağmur, kurak mevsimimdi, gül, can verdi toprağa
yusuf erdoğan

ÇOCUK OKUL VE BAŞARI

Göz bebeğimiz olan çocuklarımızın/yavrularımızın üzerinde titreriz. Her anne baba kendisinin okul hayatı iyi geçmesi bile, hayat mektebinde gerekli dersleri aldıktan sonra, tabir caizse akli başına geldikten sonra, çocuklarının hayatın zorluklarına karşı kendisinde oluşan deneyimlerine dayanarak mutlaka onların okuyup iyi bir yerlere gelmelerini ve kendilerinden daha iyi bir meslek sahibi olmalarını arzular. Çocukluğumuzda büyüklerimizin” tek oğlum okusun da ceketimi satar yine okuturum” sözünü işitmeyen var mıdır? Burada şu hususu hemen belirtmeliyim ki; eskiden beri halen devam eden yanlış bir anlayışın okuması gerekenin erkek çocuk olduğu, kız çocuklarının ise okuyup kendine bir yön çizmede olmasa da olur zihniyetinin azda olsa tekeli bir halle devam ettiği kanaatinin kırsal kesimde algı olarak sürdürülmesi olasılığının bulunduğu da altını çizmek gerekir.

Bizim eğitim anlayışımızda hemen herkesin bildiği yaygın bir kanaat olarak ta sanki vazgeçilmez bir gösterge/kıstas/ölçü olarak kabul ettiği bir anlayışın ne olduğunu söylesem, eminim ki sözlerimin evet doğrudur şeklinde zihinlerde yer aldığını buna göre değer ifade ettiğinin genel geçer kural haline geldiğini bilmeyen var mıdır? Peki nedir? Diye sorarsanız kısaca söyleyeyim ki; ”öğrenim görmek için okula gelmeyen geldiği halde kaçan az çalışan yahut hiçbir şekilde dersleriyle arası olamayan ve derslerinde seyahat etmeyi düşünmeyen, ölçek olarak alınan not bareminden vasatın altında not alan, gerekli başarıyı elde etmek için çaba göstermeyen, isteksiz ve sınıfı kaynatan eğlenmeye bakan, gözü dışarıda oyun peşinde koşan kırık not denilen notlara abone olan çocuklara biz tembel çocuk gözüyle bakar hatta daha da ileri giderek gerzek tabirini kullanırız.

Hâlbuki hiçbir anne baba çocuklarının tembel veya gerzek diye tabir edilen yanlış bir tanımlama ile anılmasını istemez. Kimse böyle bir şeyle ithamda edilmemeli. Derslerinde yeterince ilgi gösteremeyen gerek ebeveynleri nezdinde gerekse yakın çevresindeki tanıdıkları nezdinde hatta öğretmenleri tarafından böyle bir ithamla ötekileştirilen ve eğitim ortamına çekilemeyen çocuklar kendilerini başka türlü ispatlama yoluna gidecekler ama bir şekilde bunu başaracaklardır. Nedir bu başarı hali dersiniz, onlar itilip kakılmanın yanlış çerçeveye oturtulup sunulmanın acısını ya kendilerine zararlı alışkanlar edinerek ya da zararlı alışkanlıklarda yol alan ve elinden tutulmayıp sahip çıkılmayan çocukların yolundan/çizgisinden giderek yol haritalarını oluşturacaklar böylece sevgili yavrularımızı bir yanlışın kucağına kendi elimizle atarak onların sokaklardaki halini seyretmiş olacağız.

Peki, sokaklar bizim aynamız değil mi? Dışarıda kendi hallerine bırakılan zamanında yeterince eğitimini alamayıp terk edilen ne biliyim çöplüğe/sokağa/araziye terk edilen ve kâinatın en güzeli ve özeli olan insanımızı yavrularımızı kaybetmek ne kadar güzellikle ve değerlerle bağdaşır?

Bizlerin eğitim anlayışında hep süregelen ve yaygın olan husus şudur ki;” çocuk eğer isteksiz derslerine çalışmıyor, öğretmenlerine karşı geliyor, ödevlerini yapmıyor veya eğitimle ilgili herhangi bir materyali okula getirmiyorsa bilindir ki, bu onun tembelliğindedir ve bunu da aşmanın yolu ya dayaktan geçer ya da sıkı bir şekilde azarlayıp fırçalamaktan geçer. Yani mutlaka bir ceza olmalı. Ki bizim ceza dediğimiz de bildiğimiz gibi adamakıllı iyice bir benzetmektir. Hâlbuki kendimden örnek vereyim. Küçükken kendi isteğimle camilerdeki hoca belletmenler nezdinde namaz surelerini okuyup öğrenmek dini bilgileri öğrenmek ve kur’anı kerimi öğrenmek için gittiğimiz hocaların ellerindeki uzun sopaların benim için bir korku ve endişe olduğunu ta o zaman hissetmiştim. Evde anne baba dayacağına okulda ya da böyle eğitim yerlerinde bir de bunu üstlenenlerin vermesi çocuk üzerinde oluşan baskı ve sindirme hareketinin onun hareket alanını ve düşünce tarzını kısıtlaması netice de kendisi üzerinde biriken bir mağma gibi oluşan birikimin nihayetinde güçlü ve büyük patlamalara ya da büyük sarsıntılara yol açacaktır. İşte ben bu uzun değneğin korkusundan gidemedim ve lise son sınıfta iken gittiğim bir camide vitir namazının nasıl kılındığını bilmiyordum.

Dövülen sövülen itilip kakılan dışlanan çocuklar gerek bunu ev ortamında gerekse okul ortamında bir şekilde gösterecektir. Sokaklar zaten onun özgürlük alanı haline gelmiştir. Hele anne babaların kendi sorunlarının arttığı aileler de eklenen geçim sıkıntısı gibi hayat şartları ister istemez çocuğunda psikolojisini alıp götürecektir, göz önünde dövülen veya hakarete uğrayan bir annenin acı feryadını babadan alınacak hınçla yoğun olacaktır.

Bilinmesi gereken neydi aslında anne baba okula gitmemiş olsalar bile, çocukları için fiziki ve ruhi gelişimlerinde eğer uygun olmayan bir durum tespit ettiklerinde hemen birilerinden yardım almaya çalışarak bilgi eksiklerini giderip yetkili kurum veya mercilere başvurmak olmalıydı. En azından bir çocuk doktoru bile yönlendirirdi bazı şeyler hakkında.

Eğitimin uzun soluklu bir sürecin meyveleri olduğunu sabır ve kanaatin ise onun harcı olduğunu bilmek zorundayız. Eğer çocuk bir şeylerden kaçıyor veya uyumsuzluk gösteriyorsa mutlaka onun bir sebebi olmalı. Ki; çocuğun ilköğrenim gördüğü yerin, en önemli ve kalıcı izlenimlerin kendisinde yer edindiği pekiştiği yerin/ mahallin ev ortamı olduğu ve bir babanın yüz öğretmenden daha etkili olduğu düşünülecek olursa, meydana gelen bir eğitim düzensizliğinde ilk bakılması gereken yerin “çocuğun aile ortamı ve aile hayatı olduğunu unutmamak gerekir” Tembel diyerek azarlanan veya alaya alınan çocukların çalışmama ya da daha az çalışma gibi belli bir amaç disiplini yakalayamama ve hedefi kavrayamama gibi bir durumları varsa işte o zaman oturup bunun sebeplerini düşünmek ve araştırmak gerekir. Değilse kısa yoldan azarlayıp kendimizi tatmin etmek veya alaya almak kolay. Bilelim ki kaybedilen yalnız bir çocuk değil kaybedilen âlemin cüzü olan bir canlıdır. Yani kaybedilen bir insandır. Bilelim ki o kaybettiyse bizde kaybetmişizdir, unutmayalım.

Yusuf Erdoğan

NOEL YENİ YIL ÖDÜLÜ

Sizleri önce kendimizden okumaya başlayarak yeni bir diriliş ufkuna ulaşmaya/kavuşmaya/buluşmaya davet eder, sevgi ve selamlarımı iletirim.

Konu başlığı biraz şaşırtıcı olmakla beraber; mademki; literatürde Alfred Nobel adına verilen çeşitli dallarda ödüller var, öyleyse en bedavasından herkese sunulan ve gönüllü katılımcılarıyla bâtil bir geleneği kutlayanların neden böyle bir ödülü olmasın ki?

Medya aracılığı ve teşvikiyle günler öncesi reklamları yapılan ve bir nevi Hıristiyanlık kültürünün misyonunu gönüllü yayma amacına yönelik böyle bir kitlesel iletişim aracının içerisinde yer almanın ve sunulan ekonomik reçetesi ile de hindi ve çam katliamına açıkça davetiye çıkaran bir anlayışı benimsemenin, bir Müslüman şahsında ve kimliğinde nasıl bağdaştırılır/ya da bağdaştırırlar, hala aklım almıyor, inanasım gelmiyor.

Öyleyse böyle bir etkinlik içerisinde yer alanlara sunulan böyle bir anlayış ve zihniyet; açıkçası kitlesel Noel yeni yıl ödülüdür ve kültürel yozlaşmanın topluma sirayet eden en belirgin özelliğidir. Bir kimlik ve zihniyet bunalımı ve yaşanan bir kargaşadır.

Hani duymuşsunuzdur, uydurulan şu sözü:”zaman sana uymuyorsa, sen zamana uy”

Bizi kendine uyduranlar hakikaten muvaffak oldular, Neden bizler onları kendimize uyduracağımıza biz onlara uyuyoruz ve onların her yaptığı gözümüzü/nefsimize hoş geliyor?

O hale geldik ki; onlar artık keler deliğinden geçse bizde onları takip ediyoruz:” “Sizler karış karış, arşın arşın sizden öncekilerin yolunu izleyeceksiniz/onların inançları ve yaşayışlarını ölçü edineceksiniz. İnsanın giremeyeceği küçük bir keler deliğine girecek olsalar siz de onları takip edeceksiniz.” Diyen Allah Resulü bizlere yaşadığımız durumu (bindörtüzyıl) öncesi haber vermiştir.

Yıllar önce Hollanda’ya çalışmaya giden ev sahibim anlatmıştı:”Türkler geldi diye herkes bizi merak edip, büyükçe bir kalabalık toplanmış ve meraklı gözlerle bakışarak birbirlerine bilmediğimiz bir dille bizleri anlatıyorlardı. Onların gözünde hala silemedikleri Osmanlı Türkü anlayışı vardı, Avrupa’yı titreten ve adaleti tesis eden. Ama aradan aylar geçip bizleri tanıyınca artık saygıları da kalmadı ve bizi de kale almadılar”

2014 yılının son günü hemen her yıl olduğu gibi yine yaşadığımız çevredeki öğrencilerin taşkınlık ve nümayişi ile geçti. Elektrik kesilse saatlerce pencereleri açarak avazı çıktığı kadar garip garip sesler çıkaran, vuvuzelamıdır ne karın ağrısıysa onu çalmaya çalışan ve gecenin hangi saatinde kesilmişse; bulunduğu yerdeki hasta çoluk çocuk aile vs. yaşayanları dikkate almadan, alabildiğine bağırarak bu özgür gençler; günün son saatlerine yaklaşınca hızlarını alamayıp, sokak maytapları atmaya ve şarkılar söylemeye başladılar. Nihayet saati geriye saymaya başlayıp, yeni bir takvim yılının ilk anını birbirlerine sarılıp kucaklaşarak, gülüp oynayarak, eğlenerek, hatta zıp zıp zıplayarak kutlamaya çalıştılar. Bütün olan kaygısı neydi biliyor musunuz? Yıla/güne her neyse nasıl girersen” o öylece devam eder anlayışı/kanaatinin sürekli olarak pompalanması ve bir algı oluşturulmasıdır”

Oluşturulan bu yapay algı gençleri öyle bir sarıp sarmalıyor ki; içlerinden biri çıkıp ta ya Allah aşkına biz ne yapıyoruz? diyemiyor, demiyor.

Hayatı bir oyun eğlence ve sadece dünyevi yaşama olarak telakki eden ve basın aracılığı ile sürekli mesaj iletilen kitleler/alındıkları etki ile artık olaylara böyle bir pencereden bakmaya ve değerlendirmeye başlıyorlar.

Kendilerinde verecek bir şeyleri olamayanların başkalarına neyi var ki verebilsinler, veremedikleri içinde yapacakları tek şey kalıyor ”taklit etmek ve uygulamak”

Öyleyse yukarıdaki örnekten yola çıkarak diyebiliriz ki; sağlam bir donanımı olmayanlar, kendilerinde oluşan boşluğu, boş şeylerle uğraşarak hatta bilmeden kuru kalabalıkların peşine düşerek takılıp gidiyorlar, hayatlarını heba ediyorlar.

Bütün bu olan bitenlerin bir sorumlusu/ya da sorumluları/ya da sorumluluğu yok mu? Elbette var.

Çok okuma hoca olursun diye yergi de bulunanlar neden İslam’ın ilk emri olan “Oku” emrini göz ardı ederler?

Neyi, niçin okuyacağını bilmeyenler üniversitede de olsalar, en iyi bilim edebiyat vs ödülünü alıp insanlığa hizmette sunsalar, yaşadığı alemin özünü ve dokusunun anlamadıktan sonra ve kendi hayatlarının da farkında değillerse, boşuna kürek çekmişlerdir.

Modernizmin, aktüalite ve magazin hayatının/anlayışının, politik kaygıların pençesinde yoğrulan bir toplumsal algının, açık saçık gezmeyi ve yaşamayı çağdaşlık gören bir zihniyetin, müzikal eğlence ve dünyevilik anlayışının, futbol, sözde sanat hareketleri ve çıplaklığın kol gezdiği “aslında bir ezikliğin taç başı edildiği ve sanatsal aktivite ve çağdaşlık algısı oluşturduğu bir durumun” ve onlara ayrıcalık tanıyan bir zihniyetin var olduğu yerlerde artistler, aktivistler, zevk, moda akım nefis hırs haz duyma şehvelilik gibi şeylerde ister istemez kendiliğinden ön plana çıkarılmaktadır.

Hayatı bunlardan ibaret sayan ve böyle bir algıyı yol haritası olarak benimseyip oluşturan bilhassa gençlik kesimi artık hangi yaşta olursa olsun ne yapsınlar? Nereye dönseler etrafında olup bitenler hep bu şaşaalı yaldızlı ama gelip geçici hayat serüveniyle ilintili...

Başta kendi ailesinden alacağı bir şey olmamışsa ve bomboş bir kafayla gelip yeni çevresinde bu tip anlayışı şiar edinenlerle karşılaşmışsa ne yapsın şimdi? ne olacak bu gençliğin hali?

Hayatını bilinçsizce tüketenler, okumayı ve düşünmeyi sadece ezber ve sınıf geçme olarak öğrenenler, kendi nüfus kağıdında yazılı olan din hanesine resmen düşmanlık besleyenler, kendilerine sunulan her reçeteyi isteksiz ya da öylesine kabul mesabesine alanlar ve düşünmeden muhasebe yapanlar, kendileri gibi hareket etmeyenleri ya da

fikirleri dūřman bellemeyecekler mi?

Bir Şeyde nefis ön plana çıktıysa hangi kuraldan bahsedebilirsiniz? Hangi Şey onları dizginleyebilir?

Kültürel bir kuşatmanın/yozlaşmanın içerisine itilen/ittiğimiz bu çocukların vebalini başta sayın anne babalar, öğretmenler ve de sorumlular, sizler ve dahi herkes bizler; bunun manevi hesabını verebilecek miyiz? Verebilir misiniz?

İnsan neyi benimsemişse ve neyi yaşıyorsa ondan/onun gibi değil midir?

Yusuf Erdoğan

İKİ YÜZLÜDÜR BATI

Sahtekârdır

Haçlı zihniyetiyle hareket eder

Batı ruhsuzdur

Manen boşluktur

Emperyalisttir

Demokrat olduğunu iddia eder ama yalandır

Kurduğu düzen itibarıyla kendi insanını bile sömürmekten çekinmez

Ekonomik düzen çarkı sömürüye dayalı olduğundan yeryüzü coğrafyasını kendi babalarının malı olarak görürler ve tüm çalışanlarda batının çıkarına hizmet etmeye amade ırgatlardır, düşüncelerinde.

Batı menfaati öldürmekten çekinmez. Kim onun çıkarına karşı gelirse onu düşman bellerler ve yok etmek için her yolu denerler.

Batı dünyası mekanik güce dayalı sisteminin avantajını iyi kullanmaya devam etmekte tam bir makyavelist zihniyetinde en çok da sömürü çarkını İslam coğrafyasına çevirmiş bulunmaktadır.

Gaddar ve acımasız olan batı insan hakları konusunda sınıfta kalmıştır. Hâlbuki demokrasi şampiyonluğunu kimseye bırakmazlar görünürde, fakat uygulama ve iç yüze bakıldığında dünya’da en acımasız ve insan haklarını ihlal eden batının kirli uygulamalarıdır.

Bilhassa sömürü çarkı tamamen çıkar menfaat ilişkisiyle özdeştir. Nerde menfaati varsa oradadır.

Ülkeleri ve insanlarını kurmuş olduğu kültürel tuzaklarla mağlup etmeyi başaran batıdır.

Özgürlük ağzına aldığı sahte ve çekici bir yalandır.

Batı sözde her insani yaklaşımının peşinde bir avcı ruhuyla hareket eder.

Bir koyup beş almak uzun vadede plan programlarla bir ülke üzerine çöreklenmek batının şiarıdır.

ABD ile birlikte hareket eden batılı şer güçlerin/devletlerin dünyayı ve insanlığı büyük bir felaketin pençesine ittiği gözden kaçınılmazdır.

Batı ve Haçlı ittifakı şer güçleri insanlıktan ne istemektedirler?

İnsanlığa zulüm işkence ve bela getirmekten başka ne yaptılar?

Göz kamaştırıcı dünyevsel işlevleriyle hayat mekanizmalarını dumura uğratarak ABD’deki evangelist güçlerle ve siyonizmin kan emici vahşetiyle hala dünyayı yaşanmaz bir kaygı algısına dönüştüren batının kendisi değil midir?

Ulaşılan bilim ve teknoloji sayesinde karış karış sömürge yarışıyla kendi aralarında bile kavgaya davetiye çıkaran bu zihniyet yeri gelince haçlı ittifakı ruhuyla bir olabilmekte ve dirsek temasına gelebilmektedirler.

Özgürlüğü bir dine saldırma bilhassa İslama karşı kullanmaya ahdetmiş batılı zihniyet, Selman Rüstü’lerini yerli ya da yabancı hüviyetlerle sunmaya devam etmektedir.

Nasıl bir anlayış ki; Bir dinin peygamberi karikatüristlerin çizgileriyle hâşâ; alaya alınıyor ve bu durum özgürlük addediliyor.

“Sen olmasaydın habibim, ben bu âlemleri yaratmazdım”Diyen Rabbimizin en sevgili kulu ve Resülü Hz.

Peygambere(s.a.v.) savaş açanlar özgürlük telinden çalmaya başladılar.

Sistemiyle gittiği her yerde kan ve vahşet kokan batılı zihniyet bir den insan hakları havarisi kesildi ama katlettiği ve katletmeye gözünü kırpmadan devam ettiği ülkeler ve insanlara bakıldığında uyguladığı vahşetin kanları daha kurumadı.

Ha şu var batılıda: eğer ölen Müslüman’sa umurunda değildir. Bunun örnekleri bu sayfalara sığmaz.

Halen dünyanın Müslüman coğrafyasında öldürme kimliği ile dolaşan batı değil midir?

Ama bunu da demokrasi getireceğiz yalanları ile yürütmektedirler.

Doğu Türkistanlı kardeşlerimizi ki; Tayland’da ölüme mahkûm eden Çin Mahkemesine karşı ne tepki gösterdiler, insan hakları açısından. Hangi batı ülkesinin umurundaydı, hangisi demeç verdi bu konuda. Filistin’de yaşananlar nasıl çıkar akıldan. Bosna Hersek’te Müslümanları sırf inançlarından ötürü boğazlamaya devam edenler kimlerdi?

Dedik ya ölen kim onun kimliğine bakılır: Ölen Müslüman’sa sorun yok, ölen gâvursa o zaman kıyamet kopartılır ve bütün basın yayın organlarıyla devletler ittifakıyla hemen bir islamafobi oluştururlar ve ön yargı ile hemen İslam’a dil uzatılır. Tabi bizim yerli ve işbirlikçi evlatlarıyla.

Bugün batıda Müslümanlara karşı başlatılan adı konmamış bir savaşın ve Hitler vari ırkçılık kokan ön yargılı yaklaşımların müsebbibi batının batıl uygulamalarıdır.

Camilerin ve evlerin kundaklanması; Danimarka başta olmak üzere diğer Batılı ülkelerde İslam’ın peygamberine dil uzatmak ne zamandan beri özgürlük hakkı kullanmaya yönelik iş ve işlemlerden sayılmaya başlandı.

Küresel bir boyutta karanlık bir güç olan batı, kendisiyle hesaplaşmadığı ve döktüğü masum kanların hesabını vermediği müddetçe, mekanik imkânlarını sömürmeye ve insan hakları ihlallerini devam ettirdiği müddetçe ne akan kanlar durur nede göz yaşları diner.

Bizler Müslümanlar olarak “hayra çağırıp iyiliği emreden, kötülüğü engellemeye çalışan ümmet vasfına kimlik bazında kavuşuncaya kadar, din Allah’ın oluncaya kadar, birbirimizi kardeş bilerek ilim ve irfan mekteplerini çoğaltarak yeniden hakikatin şahitleri olmak, gerçek barışı ve esenliği getirmek zorundayız... İslam terör dini değildir. İslam insanlığın son şansı aynası ve kalesidir. Müslüman ise bu dünyanın gerçek sağduyusu halkın gözü kulağı ve vicdanıdır.

KARNELERİNİZİ ALDINIZ

Bu başlığı kimin için kullanalım. Öğrencileri için mi yoksa velileri için mi kullanalım, ya da ilgili olan herkes kendini bu başlıktan kendince nasiplendirsin hisse alsın mı diyelim.

Bir eğitim öğretim yılının daha birinci yarısı sömestr tatili ile başladı. Yaklaşık on sekiz milyon öğrenci ve bir milyona yaklaşan öğretmen sayısı ile güçlü bir eğitim ordusuna rakamsal yönden sahip olduğumuz gerçeği bilinmektedir. Fakat bu güçlülük eğitimin kalitesine, toplum şartlarına uygunluğuna ve yetiştirilen gençlerin değerlerimize sahip çıkmasıyla ilişkilidir.

Şimdi desem ki bizim zamanımızda şöyleydi ya da böyleydi diye başlasam, ilk başta verilecek olan cevap nedir?" Senin zamanın değil artık, ya da dünya hızla değişiyor, bak, senin zamanın geçti" falan gibi ifadeler olacaktır. Hâlbuki dünya aynı dünya zaman aynı zaman fakat değişen ne? Günün şartları ve toplumsal anlayışlara ve değerlere karşı tutum ve davranışlar.

Bizim zamanımızda teknoloji azdı, ya da yeterli değildi ve bizim ulaşmamız imkânsızdı. Kısaca maddi yönden de, imkânlarımız kısıtlıydı.

Bizim zamanımızda öğretmene ve büyüklerimize karşı belki biraz korkudan ama daha çok da kendini bilhassa sevdiren öğretmenlerimize karşı hissettiğimiz bir sevgi ve saygı vardı.

Bizim zamanımızda gözümüz gibi esirgediğimiz defterlerimiz kalemlerimiz silgimiz ve kısıtlı yardımcı araç gereçlerimiz vardı, gözümüzde kıymetliydi.

Defterimizi ve kitaplarımızı üç kuruş biriktirdiğimiz harçlıklarımızla kaplar ve düzenli kullanmayı alışkanlık haline getirirdik, hatta bir üst sınıflarda okuyan ağabeylerin defter ve kitaplarını daha dönem bitmeden tatile girmeden, kendimize vermesi için sözünü almayı ihmal etmezdik.

Bizim zamanımızda gaz lambasının ışığı altında derslerimizi yapmaya çalışır, eskiden evlerde şark köşesi gibi donatılan içi hasırlı köşe yastıklarının üzerinde ev ödevlerimizi yapardık.

Bizim zamanımızda tabiriyle daha çok anlatacak şeyler var ki bu satırlar yetmez roman yazılır adeta. Çünkü bizim zamanımızda her şey kısıtlı kıt kanaat idi, baba oğlum tek okusun ceketimi satar yine okuturum derdi, anne kendi eliyle evladına çorabını örer, kazağını hırkasını hazırlar yamalıda olsa giyilir ve dikkat edilirdi her şeye.

Sizler hiç köy odalarında büyüklerin anlattığı o tatlı doyumsuz sohbetlerden nasiplendiniz mi?

Büyükler en ön kısımda oturur bizler de kapı ağzında o anıları ya da anlatılan askerlik hikâyelerini düğün adetlerini dinlemekten büyük bir zevk duyardık.

Biliyor musunuz bir büyüğün önü kesilmezdi. Beklenirdi. Sözü kesilmezdi, büyüklerin konuşmaları bizim için emir niteliğindedi. Yediğimiz içtiğimiz belliydi, şimdiki gibi gdo'lu besinler değildi ve biz şımarmayı değil sorumluluğumuzun farkında olarak yetişip büyümeyi öğrendik.

Yediğimize içtiğimize giydüğimize kullandığımız eşyalarımıza karşı tutumlu ve saygılıydık. Hele bayramlık alındıysa onları başucumuza kor öyle uyurduk. Bizim için çok değerliydi her şey.

Ve bizim zamanımızda hali vakti yerinde olan arkadaşların aldığı romanları hikâyeye kitaplarını her ne varsa ödünç olarak birkaç günlüğüne alır, o söylediğim gaz lambasının loş ışığında okur ve geri zarar vermeden iade ederdik. Biz öyle yetiştik kendimizce. Kendimizi iyi yetiştirme yönünde eksik yönlerimiz vardı elbette. Ama biz elimizdeki kıt olanlarda da mutlu olmasını biliyorduk.

Ve bilhassa çevremizde bilhassa Konya'ya gelip okuma imkânı bulan ve yurtta kalan imam hatipli öğrencilere saygı duyar imrenirdik. Onlar bizden hem bilgi yönüyle, iman inanç yönüyle hem de başka bir yerde okumanın avantajlarıyla her zaman bir adım önde olmuşlardı, bunları bilirdik, keşke derdik bizde de öyle bir şans olsaydı da, ailemiz bizi de böyle yerlerde okutsaydı derdik.

Peki, şimdiki mi, onlar nasıl diye soracaksınız? Sadede gel diyeceksiniz, aklınızdan böyle geçiyor aşağı yukarı biliyorum. Sizler kendi döneminizi bildiğinize göre benim burada anlatmama gerek var mı? Bilmem. Aslında sizler de yukarıda söylediğim şeylere aşinasınız. Biliyorsunuz kısaca.

Bugün ne ailede ne de okullarda gerçek manada yani istenilen haliyle bir insanın mayasını oluşturan ihya eden donatılan bir değerler eğitimi verildiğini söyleyemem. Değer yargıları olmadan insan yaşayabilir mi? İnsanı insan yapan asıl değer "manevi alana ait" olanlar değil midir? İnsan hayatını anlamlı kılan ve hayatını yönlendiren nedir? Elbette manevi yönümüzdür.

Ahlaki anlayış kaynağını inançtan alan değer değil midir? Ve bu değerler kalbe hitap eder bilirsiniz.

İçimizde şiddetli sarsıntılar ve ailede ya da toplumda şiddetli zelzeleler oluyorsa bunların temel nedeni nedir? Biz iman evimizi gerçekten donatılı hale getirebildik mi?

Bugün şikâyet ettiğimiz değer aşınmaları bu noktaya kadar geldiyse, manevi değerlerin kazanıldığı ilk yerin aile olduğu biliniyorsa, ilk ocak burasıysa şayet, neden bizler göz bebeğimiz olan çocuklarımızı yetiştirme konusunda istediğimiz kıvama getiremiyor ve zaaf ve sapmalar da böylece alıp başını gidiyor.

Evde bizim sözümüz değil TV ya da internetin, dizilerin sözü geçiyorsa, dizilerin yıldızı hayalimizin ve ruh halimizin rol modeli ise, okullarda uyuşturucu kullanımı gibi şeyler artıyor ve alınan şeyler problemin çözümüne yeterli gelmiyorsa ortada büyük bir problem var demektir.

Bütün değerlerin temelinde inanç yatar, başarı inanmakla başlar, ahlak inanç ile başlar, şahsiyet böyle gelişir. Biz tamamen madde anlayışlı hayali bir perdeden değil, manevi unsurların da ölçü olarak bir perdeyi asla ihmal etmeden hayatımızı idame ettirmeliyiz.

Bilhassa günümüzde en ağır şekilde bombardımana maruz hale getirilen ailevi ilişkilerin bünyesini korumakla işe başlamak gerekir. Adına da pis bir şekilde özgürlük yaftası yapıştırılan ve özendirilen her türlü rezalete karşı çocuklarımızı ve yavrularımızı korumak, başta anne babanın ve ilgililerin görevleri içerisine girer. Devir zaman değişti diyerek çocukları sorumsuzca her türlü davranış bozukluğuna iteklemek yanlış bir durum ve tutumdur. Sorumluk apayrı bir şeydir. Şımartmak ise çocuğun her yaptığına göz yummaktır. Sorumluluğunu bilen kısaca kendini bilir. Unutmayalım okuldan alınan eve getirilen her karne aslında biz büyüklerin, anne babaların karnesidir, bilelim. Az da olsa bize ayna olan halimizi yansıtan bu karnelere bakışımız şu olmalıdır. Çocuk sadece not demek değildir. Ona ihtiyaç olan, anne baba sevgisi, şefkati, yetişme disiplini, milli ve manevi değerleri ile eğitilmiş ve kişilikli bir donanıma sahip olması ve şahsi bireysel yeteneklerini geliştirmesidir.

Yusuf Erdoğan

OKULLARDA NÖBET EYLEMİ

Milli Eğitim Bakanlığına bağlı okullarda 2014-2015 eğitim öğretim yılının ikinci yarısı itibariyle şimdiye kadar pekde alışık olunulmayan bir uygulama, sendikaların desteği ile masaya yatırılmaya ve bunun karşılığında da “nöbet hizmetleri” adı altında bir ödenek talebi dile getirilmeye çalışılmaktadır.

Bu uygulamanın adı nöbet tutmama eylemidir. Hemen hemen bütün sendikalar bilhassa “kanunla” belirlenmemiş bir hükmün olduğunu ama yönetmeliklerle ayrıntıların taslak olarak ortaya konulduğunu ifade etmekte, tuttukları nöbet hizmetleri karşılığında öğretmenlere mutlaka bir getirisi olması gerektiğini savunmaktadırlar.

Sendikaların taleplerini yasal bir çerçeve içerisinde ele alıp neyin kanuna uyup uymadığı veya yönetmeliklerin niçin var olduğu vs.konusunda tüm bildiklerini ortaya koyup, bu konuyu yasal zemine çekmek isterken de elbet hukuk dilini kullanmaları ve hukukun çerçevesi içerisinde mücadelelerini yine yasal yollarla sürdürmeleri gerektiğini de belirtmek isterim.

Ben sendikaların nöbet eylemleri konusunda yasal yolları hukuk diliyle kullanmalarını söylerim ama onlar bu işin hukuk dilini kullanırken asıl benim kullanmak istediğim dil, “gönül dili” olacaktır.

Sendikaların nöbet konusunda haklı bir talepleri olduğunu kendim, vicdani anlayışıma göre kabul ediyorum. Fakat kabul etmediğim esas husus, bu eylemi yapanların adını koydukları” nöbeti mahallinde tutmama” ya karşı bu konuda onlarla hem fikir olmadığımıdır.

Benim zihniyetimde öğretmenlik mesleği hakikaten bir vicdan mesleğidir.

Bunun ederi asla para ile ölçülemez, biline.

Bizler toplumun gönül insanları ve aynalarıyız. Toplumunu şekillendiren bir nevi geleceğini hazırlayan toplum mühendisleriyiz. Yaptığımız işin gönül ve vicdan işi olduğu şekliyle değil de, sadece para karşılığı getiri amaçlı bir iş meslek olduğu tasavvuru algı haline dönüşürse işte asıl tehlik burasıdır ve vicdanın da ayaklar altına alınması demektir.

DEĞMEZ Mİ?

Mana yüklü bir orduyuz vicdanımız elimizde

Hiç düşünmedik orasını bir elimiz cebimizde

Geleceği şekillendiren usta mimarsak eğer

Bizim için şereftir alınımızdan akan ter.....(Yusuf Erdoğan)

Demıştim bir dörtlüğümde...

Değerli öğretmen arkadaşlarıma sesleniyorum. Ne kadar canımız acısa hatta yansa da üzülsek ve dışlansak da, hiçbir şey toplumu şekillendiren bizlerin arzusunu asla para ile değişir hale getirmemeli eş değer tutmamalıdır.

Öğretmenliğin kutsal bir meslek olduğunu burada sizlere uzun uzun anlatacak değilim. Biliyorsunuz zaten bunları.

Öğretmen olurken de elbette birçok zorluğun olacağını biliyordunuz, öyleyse hem okulu zor durumda bırakmak hem de öğrenciyi kendi haline bırakarak “ben eyleyeyim” düşüncesiyle hareket etmek ne bizlerin şahsına ne de mesleğimizin incelik ve zarafetine yakışmaz. Öğretmen; mesleğiyle özdeş hale gelmiş insan demektir. Bizim ne polis ne jandarma ne de gardiyanlık gibi olanlarla işlevsel olarak herhangi bir şekilde benzetilmemiz ya da ilintili hale getirilmemiz olamaz, asla da olmamalı. O meslekten olanların durumları ile bizlerin durumları ve çalışma alanları elbette farklıdır. Ne yazık ki; içimizde böyle düşünenler var. Bunlar doğru değil.

Düşünsenize siz nöbet eylemindeyim diye öğretmenler odasında yahut ta pasif direniş halindesiniz ve öğrencileriniz gözünüzün önünde hoş olmayan davranış örneği gösteriyorlar! Hangi akıl hangi mantık hangi vicdan bu olay karşısında sus pus olup, sendikamın eylem kararını uyguluyorum diyerek belki de önü alınamayacak başka olaylara yol olacak bu tür durum ve tutumlar karşısında sessiz kalır, yapabilir misiniz bunları?

Asla siyasi versiyonlara yorumlamak/bağlamak istemiyorum ama nedense şimdiye kadar bu nöbetler konusunda niye sesiniz çıkmadı?

Nöbet konusu yeni olan bir şey miydiki? Ya da yeni mi geldi aklınıza?

Neden sustunuz? Şimdiye kadar niye gündeme getirmediğiniz?

Okullarda nöbet tutulduğunu bilmiyor muydunuz da şimdi mi işi, kanunlardan bağlamaya yönetmelikleri göz ardı etmeye ne biliyim bir tırnak ucu misali bir şeyler tutturmaya çalışıyorsunuz.

Evet, hiçbir şey uygulama babında yasalara bakıldığında yasa da yoksa şayet uygulanamaz ama yasalarda yazılı olamayanlarında yasal zemine yardımcı olma cihetinde tüzük ve yönetmeliklerle düzenlemeye gidildiğini her hukuk devletinde yaşayan bilir.

Ülkemizin ne badirelerden geçtiğini bilmez misiniz? Siz kanunda yoksa, yazılı değilse uygulanamaz diyorsunuz ama kanundamı yazılıydı sanki bugüne kadar bu ülkede kendilerince çeşitli gerekçelerle öne çıkıp silahlı kuvvetler yönetime el koyup demokrasiyi tatil ederken, o zaman bu ülkede okullar yokmuydu? Bu okullarda nöbet tutan öğretmenler nerdeydi? Neden o zaman dile getirilip hakkımızı talep ediyoruz denmedi şimdiye kadar da, insan hakları ve özgürlükler konusunda, beğenmeseniz de yasal zeminler oluşturulmaya çalışılan bu dönemde; akla ve vicdana uygun olmayan bir davranışı hele okul gibi kurum ve zeminlere siyaset bulaştırmak suretiyle işi çığırından çıkarmaya azmediyorsunuz? Bu ne ülkemizin geleceğine ne de çocuklarımızın istikbaline uygun bir hareket olur. Ha derse girmemiş boykot etmişsin ha nöbet tutmamışsın benim için ikisi de aynıdır. Ders ve nöbet bir bütündür ve okulun içtimai hayatına tesir eder... Sevgi ve selamlarımla...

Yusuf Erdoğan

ÇOCUKLAR VE DİZİLER

Hayatımızı çekip çeviren hatta yönlendiren en büyük ve en önemli mekanizma artık medya desek yeri var. Ömrümüzü neyle ve nasıl geçirdiğimizin hesabını hiç düşünmeden şartlandırılmış halimizle hatta çeşitli sebeplerden izleyememe kaçırma endişesi ile akşamı veyahut yayın saatini bekleyerek varlığımızın, bir nevi beyin yıkama operasyonuna bağlı bağımlılığımızın toptan tescillendiği bir ahir zaman dönemindeyiz.

Ürettiğimiz imali insanoğlu eliyle yapılan bu araçlar, kişilerin elinde onu esarete gark etmenin psikolojik sevincini hissetmezler elbet, ama verdikleri zararlar, kullananın durum ve iç dünyasına göre değişmekte olup, yaşanan son hadiselerle bakıldığında, gençlerin ruh dünyalarını kararttığı bir hayli acılar yaşattığı, pekde iç açıcı olmadığı da gün gibi aşikâr.

Hayır, teknolojinin kullanımına karşı değilim elbet, yanlış anlaşılmasın, mesele onu fayda sağlayacak hallerde uygun şartlar ve ortamlarda kullanmayı bilmek. Benim vurgulamak istediğim; insan ürettiğinin esiri değil, onu kontrol eden akıllı ve erdemli bir varlık olarak hem kendini çevresini hem de geleceğini karartmadan kontrollü olarak yaşamayı bilmeli ve bunu becerebilmelidir.

Hemen hepimiz günümüzün teknolojik araç ve gereçlerinden istifade ediyoruz. Alabildiğine gelişen ve her gün bir yenisine ertesi gün neredeyse bir yenisini eklenen yapısıyla adeta baş döndürücü bir hızla ivme kazanan bu seri üretimler, girmiş oldukları her yerde insan psikolojisi üzerinde ekmek su hava gibi vazgeçilemez bir hale gelmiş ve bilhassa çocukların hayal ve zihin dünyasını alt üst etmiştir.

Bugün her çocuğun elinde ileri teknoloji bir cep telefonu bulmak mümkündür. Bu telefonlar sadece evlerde kalmıyor çeşitli gerekçelerle okullara bile getirilmekte ve çoğu öğretmenlerin ellerinde olmayan telefonlar çocukların ellerinde bulunmaktadır.

Bir heves bir merak benim niye yok endişe ve gerekçesi ile çoğu aileler imkânı olmasa bile çocuklarını kırmayarak onların isteklerine cevap vermekte ama iş sadece telefon almakla ya da başka bir ihtiyacını karşılamakla bitmiyor elbet.

Meseleyi buraya kadar ki açıklamalardan sonra şuraya getirmek istiyorum. Hepimizi esir alan bir dizi furçası ile karşı karşıyayız. Bazı filmler diziler gazeteler dergiler hatta televizyonlar hatta üretilen yeni nesil telefonlar dâhil nedense “hep ticari mal kaygısı ve para kazanma hırsları ile” insan faktörü düşünülmeden bir meta bir ticari açıdan faydacılık anlayışına göre değerlendirilmekte ve hiçbir sakınca görülmeden topluma bilhassa kasıtlı gayri ahlaki yayınlar “özgürlük” yaftasıyla sunum yapılabilmektedir.

Şöyle desek mesela buna “Müslüman mahallesinde salyangoz satmak” evet meselenin özü bu olsa da ne yazık ki üretilen bu diziler bizim toplumumuz tarafından izlenmekte ve reyting rekorları bile kırabilmektedirler. Eğer bu salyangozlara dini bir kaygı ile yaklaşımla sezgilenip, ahlaki olmadığı gerekçesiyle yerinde hassasiyet gösterilmezse ve kumanda çevrilmezse o zaman daha çok bunları misafir edeceksin anlamına gelir ki, bunların aile ve toplum üzerine yaptığı tahribat bir atom bombasından daha etkili ve sürelidir.

Üstelik bu tür dizilerin evlerde herkesin olduğu ortamlarda izlenmesi kadar daha tehlikeli ne olabilir ki?

Medya bu tür şeyleri o kadar normal bir şekilde sunum yapıyor hatta körüklüyor ki; adeta bağımlı olmayı teşvik ediyor ve her şey normalmiş gibi lanse ediyor. Bizde maalesef bu dolmaları yutuyoruz.

Bu durumda elbet ailelere büyük iş düşmekte ve insan psikolojisi hele hele gelişme çağındaki çocuk ve gençlerimiz üzerindeki olumsuz etkileri karşısında daha uyanık ve örnek olmak zorundayız. Eğer toplumsal şiddet ve buhranlara karşı çıkıyor ve benimsemiyorsak, çocuklarımızı bu bela ve tehlikelere karşı korumak istiyorsak ki; elbet istiyoruzdur, o zaman biz büyüklerin; yetiştirdiğimiz ve geleceğimiz olan çocuklarımıza örnek olmak gerektiğimizi bilmeliyiz. Çocuk ruh sağlığının temelinde ona karşı gösterilecek ve hiç esirgenmemesi gereken sevgi bağı vardır. Sevgidir aileyi ayakta tutan bağ ve çocuğa karşı hissettirilen bu sevgidir, toplumu ayakta tutacak olan. Üstelik bu sevginin zenginlikle fakirlikle ilişkisi yoktur, sevgi bağı gönül işlevli bir yakınlık ve hissettirme dürtüsüdür. Sevgi şefkat ve merhamet esirgendiği takdirde bil ki bundan mahrum çocuklarda mutlaka bir psikolojik sıkıntı, olur olmaz davranış bozuklukları ve ruhsal bozukluk alametleri görülebilmektedir.

Öyleyse özgürlük yaftası adı altında çocuk ve gençlerin ruh ve hayal dünyalarını olumsuz yönde etkileyecek hatta geleceklerini karartacak dizileri yayınlamak maksatlı bir şekilde kültürel emperyalizmin parçası olan ve kaygıları sırf para kazanma amaçlı olan bu menfurları iyi tanımak ve kanallarına karşı onları izlememek gerekir, böyle bilinçli topluma ulaşmak zorundayız. Bir başka husus ise, tarihimizin inanç ve toplumsal değerlerimizin örneklerini çoğaltacak film ve dizilerin gerçekçi iyi niyetli yapımcılarımız tarafından sırf Allah rızası gözetilerek yapılması ve seyirci ile buluşturulması ve geçmişimizin böylece iyi tanınması, gerçeklerle tanıştırılması gerekmektedir. Halka hizmet hakka hizmet demek olduğunu unutmayalım.

Ama esas çözümün ne olduğunu da bilmek zorundayız. Nedir esas çözüm? “Bize ait olanın bize verilmesi” demek olan gerçek manada milli bir eğitimidir esas mesele ve esas çözüm. Napolyon para para para demiş ama, bana göre bir gelecek, eğitimle mümkündür. Eğitim olmadan insanları yola getiremezsiniz. Fakat nasıl bir eğitim olmalı? İşte can alıcı nokta burası. Yıllardır ülkemizde tartışılan tek tip bir anlayış ve uygulamanın sisteme bir katkı sağlamadığı gerçeği besbelli iken, bir büyüğün ifadesiyle “tam on altı yıl okula gidiyor ama dünya da ne için yaşadığının farkında olmayan” bireyler yetiştirmeye çalıştığımız müddetçe değişen hiç bir şey olmayacak ve bizler ne birbirimizi anlayabileceğiz ne de ortak bir paydada buluşmayı becerebileceğiz.

Velev ki sokaklarını gönül ışığı ile aydınlatamayan bir devlet, sokaklarına fener yerine bekçi polis dikmek zorunda kalırsa, işte insanın kalbine, onun için lazım ve gerekli olan kendi değer yargılarını koyamadığı müddetçe, yabancı kaldığı kendi gerçek değerlerinin hep sancısını çekecektir.

Çözüm elbet mümkündür. Evvela ailemizden başlayarak düzeltmeye/düzelme adımı atmalıyız. Çocuk her şeyi aileden alır, taklit ve tatbikat safhasında. Okul aile birlikleri rehber öğretmenler belediyeler sanat ve iş çevreleri medya, çocuk ve gençlere yönelik açılacak sosyal tesisler ve her şeyi ile sağlanacak iş birliği içerisinde el ele verebilmeli, hatta bunlardan daha da önemlisi ki; bir insan için; beklentilerine maddi ve manevi çözüm verecek okullar ve programlar uygulanabilmeli, şayet başarabilirsek, işte; o zaman yavrularımızın ışığını ve geleceklerini karartmamış oluruz.

Yusuf Erdoğan

TÜRK VE KÜRT KARDEŞTİR

Ahmet Hamdi Tanpınar, "İnsan değişmezse çürür" , Mevlana Hazretleri de " Dün geçti, bugün yeni şeyler söylemek lazım" diyerek değişimden bahseder. Daha iyiye ve güzele ulaşabilmek için, dünlerin üzerini sağlamlaştırarak geleceğe yönelik makul ve mantıklı planlamalar yapmak zorundayız.

Değişim katıyetle elbise değiştirir gibi üzerinde bulunanları çıkarıp atmak değil, aksine sahip olduğun değerlerin korunarak günün şartlarına göre gereken tedbirleri alabilmektir.

Günümüzde en çok kullandığımız kavramlardan biride batılılaşmak/çağdaşlaşmak vb. gibi ifadeler olmasına ve günü birlik politikacılarımızın dillerinden hiç düşürmemelerine rağmen, 1923 yılından buyana epey bir zaman geçmiş ama, hedef olarak planlanan batılı çağdaş ölçüler/değerler bir türlü yakalanamamıştır.

Demek ki: bal, bal demekle, parmak yalamakla bu işler olmuyor. Batılı kendi kulvarında bilmem kaç yüz sene bu işin hesaplaşmasını toplumsal bazda yaşarken bizimkiler hazır çöreğin peşine düştüler. Taklit yoluyla bu iş halledilseydi şimdiye kadar biz batıyı geçmiş hatta çağdaş medeniyetin üzerine çıkmıştık. O halde mesele zihinlerde olması gereken değişimdir. Ya da başka bir ifadeyle asıl inkılâp kendi üzerinde zihniyetinde/ruhunda yaşadığın değişimdir. Ülkemizin kendine özgü genel gerçeklerinden uzak, toplumla ihtilafı, sadece kendi görüşleriyle yaşayan, kendine bile yabancı, ufuksuz, politik kaygılarıyla kavgalı, değerlerine yabancı, kendisiyle yüzleşmemiş kısır çekişmelerin eteğine yapışan, kendisine bırakılan mirasın hovardalığına soyunmuş dar kalıptan bakan sadece laf kabadayılığı yapan, kendi ülkesini başkalarına şikâyet eden politikacılarla uzun soluklu bir yerlere varmak mümkün değildir.

Mahkeme kadiya mülk olmadığına göre, hangi makam ve mevkide bulunursak bulunalım bu makam ve mevkilerin hepsi bir gün bizi bırakacaktır.

Büyüklerden kalan değişmeyen şaşmaz ve aymaz inat/ politik hırslılık küpünü kırıp, bundan vazgeçerek "Biz yeni nesil böyle olmak istemiyoruz, bireysellik değil, toplumun menfaatlerini ön planda görmek istiyoruz" kısaca artık anadan atadan kalma, geleneksel politik uygulamalar yerine akılcı ve toplumsal gerçeklerle bağdaşan, ufuksal anlayışa ve zihniyete uygun politikalar üretmek istiyoruz diyen bir nesil bekliyoruz açıkça.

Malumunuz partici ve pırtıcı olmadığımız için "hep siyaset üstü düşünmeye ve ülkemize aşkımızı dillendirmeye gayret edeceğiz. Bizden beklenen inançlarımız doğrultusunda yaşamak ve yaşatmaya çalışmak olmalıdır.

Politik hesaplar ve popülizm insanları hırs peşinde koşturur, bir zamanlar sırf inatlıkları yüzünden bazı politikacılarımızın göz göre ülkenin uçuruma doğru gitmesine rağmen bir araya gelemedikleri gerçeğini nasıl göz ardı edebiliriz. Hatta günümüzde düzenlenen Taksim gezi olayları ve peş peşe yapılan darbe girişimleri ile ülkeyi yine menfaatlerine peşkeş çektiirmek isteyenlerin, anarşi ve terörden beslenip medet umanların, Ergenekon yapılanmalarının, devlet içinde devlet oluşturmaya çalışanların gayretleri boşa çıkarılmış, ülkemiz bu tür olumsuzluklardan ekonomik ve siyaseten çok çekmiştir.

Sen ben kavgası, klakson/düdük kavgası çalar gibi verilen anlamsız kavgalar bitsin artık. İnsan yetiştirelim diyorum.

Terini akitacak, acıları ve sevinçleri paylaşacak, ruhunu ve enerjisini halkının emrine vermiş, sermayesi sevgi, emeğinin karşılığını Allah'tan bekleyen insanlar yetiştirelim diyorum. Bizler ne çektiysek, diline-dinine-tarihine-değer yargılarına-inancına karşı çıkan ve bunlarla kavgalı politikayı menfaati için yapanlardan çektik.

Millete hizmet etmek bilinsin ki; bilgiden/insan yetiştirmekten/adam gibi adam davrananlardan geçer.

Millet menfaatini parti menfaatinden üstün tutan kaç kişi var bugünkü parlamentoda. Bir zamanlar işi pişkinliğe vurarak ülkede yoklar birbirini kovalarken" Mazot vaadi da içtik mi?" diyenlerin peşine düşmekle bu ülkenin ne kaybettiği ortada değil mi? Hazineyi yetmiş sente muhtaç edenlerin politikalarını bugünün değişen ve gelişen hızla kendini aşmaya çalışan ülke/ şehir değişimleriyle ya da insan zihniyetiyle bağdaştırabilir misiniz? Meclisi çalışmaz hale getirenlerin, Ülke meselelerini çözümsüzlükle boğuşuranların bıraktıkları sorunların hala toplumsal barışın ihdasında bir engel olarak görüldüğü gerçek değil mi? Çünkü onlardı insanları kardeş kavgasına sürükleyenler ve yine onlardı, anarşi biraz daha olgunlaşsın diyenler. Ancak bilgisiz siyaset ya da kendini başka ülkelere adayanlar kendi milletine bu kötülükleri yapar. Eğer şartlandığımız ve şaşmaz ölçü kabul ettiğimiz kendi siyasi/politik/particilik kisvesinden kendimizi arındırmaz ve inadına "ben" duygusuna kendimizi kaptırmışsak işte o zaman objektif düşünmemiz mümkün değildir. Objektiflik ortadan sıyrıldığında fanatizm meydana gümbür gümdür davul çalar. Fanatizmin pençesinde pozitif anlamda bir bakış açısı oluşturmak ve insanları kardeş mesabesinde görmek ise hayaldir/yalandır.

Unutmayalım ki: Partili olmak başka partici olmak başkadır. Ama bizde herkes her yöne doksan dakika particidir. Sonuç olarak diyorum ki; Eski siyasilerin referansları ve uygulamalarıyla bir yere varılamaz.

Eğer ki yüreğimizde kardeşlik ve birlik dokusu güç birliğinden yana olmayı gerektiriyorsa hiç beklemeden bende varım diyebilmeliyiz.

Türkiye'yi kardeş kavgasına sürükleyenlerin ve kısır çekişmelerin ağına/ girdabına düşürenlerin hatalarından ders çıkararak yepyeni bir zihniyet değişimini başlatmalı ve yaşamalı ve uygulamalıyız.

Gün, günü birlik kendi çıkar ve menfaat günü değil, toplumun ve çocukların geleceği için iyi bir başlangıç yapma ve kalıcı bir miras bırakma günüdür.(Heva ve hevesinden uzaklaşmış)

Gün bana ne? Neme lazım deme günü değil, Kanununun sütkardeşi Yahya Efendinin verdiği örneğin akılda tutulması günüdür. Hem tutulacak hem de neme lazımcılık yapılmayacak.

Gün, nefisine aşırı güvenerek başkalarına hodri meydan çekme günü değil, Nefis putlarını kırma, kardeşlik duygularını güçlendirme ve toplumsal birlikteliği şahlandırma günüdür.

Gün çağdaşlığın fukaralığında boğuşma değil, zihniyet kazasından kurtulma ve kendini aşma günüdür
Artık insanımızın: kaypak kavramların arkasına sığınanları, kendi şahsiyetini saklamaya çalışanları, niyetlerini gizleyenleri, bilmem neresinden konuştuğu belli olmayanların hallerini anladıklarını ve bugüne kadar bu ülkeye verdikleri zararları fark ettiklerini ümit ediyor ve insanımızın ferasetten uzak olmadıklarını düşünüyorum.
Ucuz ve karanlık işler peşinde koşanların arkasından değil, gerçekçi olanlarla beraber yürünülmesi gerektiği gerçeğini ve yepyeni bir Türkiye özlemini içimden/özümnden gelerek söylüyorum.
Ve... Herkesi gönül hanemize davet ediyor, bu buhranlı ortam da sağlıklı düşünmeyi, kararlarımızı ve çalışmalarımızı tekrar gözden geçirmeyi bir kardeşlik vesilesi sayıyorum.
Allaha emanet olun.

BAZI CEVAPLAR

1-Kemal Tahir romancı kişiliğinin ötesinde düşünce alt yapısını oluşturabilmek için kendince büyük mücadele vermiş, kendi tarihi ve toplumsal oluşum sürecini iyi etüt etmiş, siyasi ve sosyal tarih konularında Osmanlı ve Cumhuriyet Türkiye'sine ait derin tespitlerde bulunmuş ve bugün de bir çok köşe yazarına ilham kaynağı olmuş(Bülent Ecevit'in dahi sohbetlerine katıldığı),sistemi sorgulayan objektif tespitlerde bulunmuş bir şahsiyettir.(Bence tanımak gerekir.)

2-Amerikan aşığı değilim. Hiç olmadım. Olamam. Olmam da mümkün değil. Yakın bir tarih geçmişi olan ve kıta da beyazlara yer açabilmek için yirmi milyondan fazla kızıl deriliyi katleden,"en iyi Kızılderili ölü olandır ." sözünü kendi generallerine söyleten, iç savaşını efendileri İngilizlere karşı kazanıp 13 koloniyi birleştiren, Liberalizmden ticari kapitalizme, oradan sanayi kapitalizmine kapı aralayıp emperyalizme uzanan zihniyeti ile, ve özellikle günümüzde Yeni Dünya Düzeni yalanıyla kıyım yapan, kan döken, gözyaşı akıtan, kurduğu insanlık dışı kamplarıyla insanlara olmadık işkenceler eden, menfaati gereği savaş çıkaran, maddiyatçı, Siyonist zihniyetin emrinde, sığır çobanlarını Hoolywood filmleriyle "western" haline getiren, işgalci, kitle imha silahlarını çekinmeden kullanan, bir ülkenin iç halkını ajanlarıyla birbirine düşüren, yoksul Afrika'yı çocuk lara varıncaya kadar silahlandıran,(Vietnam İşgalcisi) ve dünyayı sahte yalanlarına alet etmeye çalışan, dünyanın jandarmalığına soyunan bir tarzı (bir hayat anlayışını) benim alkışlamam mümkün değildir. Gazze bombalanırken yeni seçilen çiçeği burnun da ekselansları golf oynamakla meşguldu ve taç giyme törenine hazırlanıyordu. Hal böyleyken; bugün "Ah! Sizin tarihinizin bir asrına sahip olmak isterdik" diye gıpta ile bakan Dr.Rufi'nin bu tespitleri; olaya ilim penceresinden baktığının işaretidir. Dr.Rufi'nin bu tespitleri ne kadar önemli ise bizlerin kendimize ait olan tarihimizi ötelememiz ya da ona düşman hale getirilmemiz, düşünülmesi ve üzerinde durulması gereken bir vakıadır. Yine tespitinizle, Ulus bile olamamış dediğiniz bu ülke için, bizim "Kurtuluş Savaşı" yıllarının en sıkıntılı anlarında, onların "manda" yönetimine girmeyi talep edenler kimlerdi acaba? Hadi ben ilkin söyleyim.Mesela şu romancı bayan:Halide Edip Adıvar.....peki ya diğerleri ?.....

3-Yunan Kültürüne hayranlık duyanlar ya da bu kültür üzerine oturanlardan bahsediyorsunuz. İslam literatüründe fetih demek, bir beldeyi bir ülkeyi yaşanabilir hale getirmek demektir. Oraya hayat vermek demektir. Nitekim Bizans'ta her yönüyle kokuşmuştu. Osmanlı Türk'ü, Hz.Peygamber' in müjdelediği Konstantiniyye'yi alarak oraya hayat bahşetmiş ve şehrin adı İslambol(İstanbul) olmuştur. Oranın dini inanç sembolü olan Ayasofya'yı Kilise'den dediğiniz gibi etrafına dört minare ile ekleyip Cami'ye çevirmiştir.(sadece camiye çevrilen budur. Diğer kiliseler aynen kalmış ve insanlar ibadetlerinde özgür bırakılmışlardır-Bugün ise Balkanların birçok Ülkesinde Osmanlıya ait ne varsa; kin ve husumetlerinde dolayı ya bilerek bakımsız bırakılmış, ya kiliseye çevrilmiş, ya da yıktırılmıştır.) Şimdi ; Haçlılar İstanbul'da Latin İmp.ğu kurdukları zaman fuhşiyatın en adisini ve alasını kutsal mabetleri olan Ayasofya'da icra etmekten çekinmemişlerdir.Şimdi soruyorum"İstanbul'da Latin Kûlahı görmektense Türk Sarığını tercih ederim" diyenler kime hayranlık duyuyordu ?..Karamanlis için meslektaş olmalarına rağmen,arabasının kapısını açanlar kime hayranlık duyuyorlardı ?

Ayasofya Bizansın Ruhuna uygun güzel bir eserdir. Fatih sadece orasını cami'ye çevirmiştir. Ancak biz insanları kalben fethederiz. Esas önemli olan bu. Fatih bununla o güzel esere İslam ruhunu kazandırmak istemiş ve Ortodoks Kilisesine özgürlük tanımıştır. Halkın birçoğu da Osmanlı Adil yönetimine hayran kalıp islamla şereflenmişlerdir. Ayasofya güzel bir eser ancak bizim sanatımız da onlardan daha üstündür.Şöyleki ;Sinan'ın Ustalık eserim dediği Selimiye Cami,Ayasofya' dan dan daha heybetli,daha estetik,daha güzel ve İslam ruhuna uygun icra edilen tüm dünyanın gıpta ettiği bir şaheserdir.Tüm ölçüleri ile görüntüsü ile,estetik güzelliği ile,Ayasofya'dan önde olup,adeta ben Osmanlı'yım,ayaktayım,ve Ruhum ve bedenim burada diye,anlayana sesleniyor.Dediğiniz şu söz yerinde kullanılmış teşekkür ederim."Etrafına dört minare çevirmekle bizim malımız mı oldu?"...Ya da bize ait bir sanat eserimi ?..demeye getiriyorsunuz. Öyleyse şu tespitimizi yapabiliriz."Demek ki yama yapılsa bile asli öze uygun ruhun derinliklerinden gelen esintilerle ortaya konulan eserler kadar, güzel ve estetik olunulamıyormuş. O halde işin özü: mukallit olmak değil, orijinale gidebilmektir... Ama içinde bulunduğumuz ve yaşadığımız şu toplumsal çevrede şöyle etrafımıza bir göz atsak ve baksak: sanki " bizim olan ne var ki ?".diye insanın sorası geliyor... Katılıyormusunuz?

Yusuf Erdoğan

SEN NERDEN BİLESİN

Prof.Mehmet Kaplan onun için derki: “Şiirleri pırlanta gibi bir şiirdir”.Böyle tanımlar onu.Gerçekten şiirlerinde muhteva yeni,ahenkli,kafiyeleri düzgün,dili tatlı ve pürüzsüz anlamı net.Sanki onun anlatı mında “zaman yaşıyor gibi”O’nun şiirlerinde hayatımız inancımız örf ve adetlerimiz dünya görüşümüz sanatımız kısaca değerlerimiz saklıdır.Allah demenin yasak olduğu bir devirde yetişen ama güzellikleri görmesini bilen bir insan.1977 ‘de İstanbul’da sabah ezanı sesiyle uyandığında kendisi bundan çok etkilenmiş, hislenmiş ve hayranlığını şu dizelerle ortaya koymuştur.

Allah’a yücelen ulu bir yolun/ilkin pillesidir Allahuekber/
Hakkı dananların yüzüne değmiş/Hakkın sillesidir Allahuekber.
Göklerin nidası yücelip yerden/ Daim halas eder hayırı şerden/
Kudreti kamilin minarelerden/Gelen nağmesidir Allahuekber.
Mekana zamana devre o sultan/O’dur hakikate kapılar açan/
Müminlik yolunda kalbe nur saçan/ İman şulesidir Allahuekber.

Evet değerli dostlar, Azeri Türkçesiyle yazılan ve kısaca hayatına dair bilgiler sunulan bu ifadelerde anlatılan kişi , Türk Dünyasının Milli Şairi Azerbaycanlı Bahtiyar Vahapzade’dır. 28 Nisan 1920’de ülkesi işgal edilen ve ülkesinin işgali karşısında; toplumun içinde bulunduğu durumu şu dizeleriyle anlatırken ,nasıl bir ayna olduğunu ve ruhunun derinliklerine nasıl yansıttığını, ah !..... keşke bir anlayabilsek....

_Köleliği kazanıp,erkekliği unuttuk/Vicdan,düzlük,hakikat sürgün oldu bu yerden/
_Yaltaklık ve ihanet silahını yağladı/Cesaret kılıcının ağız düştü keserden/
_Kabzasında,kınında ÖRÜMCEK AĞ BAĞLADI.

_Dilimiz yasak oldu/Ruhumuz kalbimizde ebedi tutsak oldu/Ruhsuz yaşadıkca biz/
- Vicdanımız aşkımız/Yüzümüze ak oldu.
- Biz böylece yaşadık,yaşamadık süründük/Emelimizle değil,sözümüzde göründük,
- Ruhumuz kan bağladı/ Cami kapılarında ÖRÜMCEK AĞ BAĞLADI.

- Hakikat dile geldi/Dilde ilişti kaldı/Hakikatin üstüne yalanlar gölge saldı/
- Savaşmadık barıştık/Biz “Azatlık” adlanan bir uydurma masalla/
-Ölen düşüncelere kalbimiz yas sağladı./Hakikati demekten öyle korktuk.
- Akılla /HAKİKAT ARASINDA ÖRÜMCEK AĞ BAĞLADI.

Evet sevgili okuyucu kardeşlerim,derinlerden gelen duygularla sadece kendi toplumuna değil Türk Dünyasına hatta tüm mazlum toplumlara kadar hürriyetin değerini eserlerinde yaşatan toplumun değerlerinin ve özünün korunmasını ve yaşatılmasını isteyen bir gönül şairinin şiirlerinde yansıttığı gerçekler böyle.Kendi değerlerine dayanan kendi değerlerini inkar yoluna gitmeden yozlaşmadan kültürel emperyalizmin kısacına girmeden alınması gerekenlerin ne olduğunu şiirlerine yansıtan bir güzel gönül adamı.Kırgızların Manas destanı dünyada en uzun beyitli olanı.Cengiz Aytmatov eserleriyle haklı bir konumda.Onun her kitabı akıcı ve sürükleyici.Üstelik çeviri dili kullanılmasına rağmen.Bundan dolayı sözü burada şuna getirmek istiyorum ki; Dünyada bizim topluluğumuz kadar zengin ve derinliği olan başka bir kültür yok gibi,fakat bu güzellikleri işleyecek ve geliştirecek temel politikalar üretilmesi gerekli.

Bahtiyar Vahapzade şiirlerinde bir çok tema işlemiş çileli olduğunu ortaya koymuştur. Sizlerde bilirsinizki bir insan bir şeyin çilesini çekmeden onu tam olarak ifade edemez.Onu mutlaka özünde işlemesi lazım.Nasılki ham petrol rafineride işlendiği zaman bir çok faydalı alt birimlere ayrılıyor ve kullanım değeri artıyor ise ,işte toplumun güzellikleri de şairler(sanatkarlar) tarafından işlendiğinde; onları taptaze bir şekilde gönlünde buluyor ve zaman sanki yaşıyor gibi onu hissediyor onu daha iyi özümseyorsun.Şair kişi o dur ki; kültürel birikimleri bir dantel yumağı gibi örer geçmiş ve gelecek arasında gerçek bir köprü olur.Toplumun duygularına tercümandır o.Şair; hissiyattır,duymadır, incelikdir,safiyettir,sanattır.Kültürün özüdür.değerlerin taşınmasına yardımcı bir aynadır.Kendi içindeki hissettiklerini paylaşır.Kopan fırtınalar onun içinde volkan olur,yağmur olur,kor olur,boran olur,bazen gözyaşı olur sel olur akar, ama, hissettikleri bir aşkın çilesidir.O’ derinlerde duyup gönül imbiğinden geçirdiklerini yansıtır.Yaşar,yaşatmaya çalışır anlatır.Bir gönül çilesidir onun taşıdıkları, yaşadıkları bir umuttur belki de.Kardelen gibi,yada Yediveren gibi.Hatta şunu da belirteyim ki; hani derler ya, küp içindekini sızdırır diye; işte gönül dostu olan insanlarda; yaratılıştan zemzemle yıkanmış olan tertemiz kalbi güzelliklerinin kuvvetli duygularını küp gibi dışına sızdırarak, bu zemzemli lütuf suyunu gönül damlaları halinde paylaşır ve o damlaların sevgi seline dönüşmesine bir nebze de olsa katkısı olur.....

Vahapzade duygu yüklü bir insandır.Herkes gibi nefis sahibi olan.Biliriz ki insanlarda gönül,sevgi merhamet gibi güzel duygular vardır.O belki kendisinde yaşamıştır bazı şeyleri, yaşamasa bile yaşamış gibi bir çok konulara sahip olduğu kültürel bilgi birikimi dolayısıyla onu taptaze ve canlı bir tarzda ifade ederek anlatmasını bilir.Çünkü o toplumun gözüyle bakar görür anlatır bir çok şeyi,anlatılanlara geniş anlamlar yükler.Çile onun hayatının kendisidir.Zaten çile olmasaydı hayatın bir anlamı olurmuydu ? O şiirlerinde bazen yaşayamadığı çocukluk özlemi içerisinde ,bazen de geldiği yaşından şikayetçi. Fakat O daima hangi yaşta olursa olsun gönlünün genç kaldığını bilen biri. Bazen kendisini anlayamayan bir seveninden şikayetçidir.Sitem etmiştir kendisine.Dizelere yüklemiştir düşündüklerini.Yüz yüze söyleyemediklerini böyle anlatmıştır mısralarında. O mısralarda teselli bulmuştur, o mısralarla avunmuştur

belkide."Gönlümdе ruhumda yine sen,mühürlü bir hazinesin,ey benim gönül dayanağım,bana bu dünyayı sen sevdirdin,benim kendim kadar beni anlayan,milyonlar içinde sensin" diyor ama bazen de tam anlaşılammaktan yakınıyor.İçinde kopan fırtınaları dindirmeye çalışıyor fakat gönlünü yinede zapt edemiyor.Şair Neriman Has azade'ye yazdığı " bir sorunun cevabı" ithaflı şiirinde şöyle sesleniyor. O güzelim Azeri diliyle.

SEN NERDEN BİLESİN

Sen nerden bilesin,ne çekerim ben,
Ben güzim....

Ey ömrün ilkbaharlısı.

Sen nerden bilesin,neden bilesin
Yoktur bu dünyada senden varlısı.

Dumandek dağlara çekilen benim.
Budaklar üstünde kuşdek dinen sen.
Sonbahar yaprağı dökülen benim,
Ömrün baharında çiçeklenen sen.

Yıllarım harcanmış,ömür kısalmış,
Senin yol gidesi çok yılların var.
Benim yüreğimde baş başa gelmiş
Gevrek duygulardan ne haberin var.

Diyorsun,ocağın közü benim ben,
Sense tütsülenen hatıralarsın.
Yalnız hatıramı ?
Sahvin var senin,
Dađdan habersizdir arrandakılar
Birde....Unutma ki tütsülenenin,
Tazedden tutuşup alışması var.

Sen nerden bilesin sevda anları,
Ganimat payıdır tükenen ömrün.
Sıska bir pınarın son damlaları,
Daha şirin olur teşneler için.

Sen nerden bilesin akşam şulesi,
Niye aynaları aevlendirir.
Sen nerden bilesin, bülbülün sesi,
Niye sonbaharda yürek yandırır.

Artar zaman zaman vaktin kıymeti,
Arzu bin heveste yürek telaşta.
Sen nerden bilesin, gözün lezzeti,
Kalbin ağrısına dönür bu yaşta.

Sevgi yaş bilmiyor...Kalbini yandır,
Yanarak yaşasan,yaş düşmez yada.
Seven doksanında hala civandır,
Sevmeyen kocadır otuzunda da...

Yürek alışırsa günahkar mı yaş ?
Seveni kınama,sevecek seven !
Yaş ile yüreği değil, a kardeş,
Boş ile doluyu çekiye koy sen.

Bir ömrü yıllarla ölçmek düz değil,
Ömürle yılları ölçesin gerek.
Hissinle, kalbinle,dinle,ne diyor,
Bu duyan,bu yanan, alışan yürek...
Yaşarken
Hayatı severim...

Ne gam,
Ölende ölümle sevişeceđim !..... (1979)

(Dinen:Şarkı söyleyen---Sahv:Yanlış hata----Teşne: Susuz)

Yine içindeki sevgi ve özlemi bir başka ifadelerinde şöyle özetler:
Yolda evlatlardan geri kalanda/Ne yapsın bu yokuş bu taş,bilirim.
Ama güzelliğe hayran kalanda/Kendimi ođlumla hem yaş bilirim.

Söz bu mısralarda taştan açılmışken bizim memleketten K.Maraştan Osman Sarı Hocamız da taş gazeli isimli bir çalışmasında şöyle seslenir.

Sendemi taşla bir oldun ey sevgili !...
İşitmez oldun beni , kalbin taş dan taş, senin.....

Kavlen dostum ayrılık isimli hasbelkader şiir çalışmamda yorum olarak demiştiki ,benim bir sözüm var,Şairler tekin insanlar değildir ama onlardan başka da güvenilecek adamlar da, tanımıyorum.Evet yorum ve ifadeler kişiden kişiye farklı kapılar açtırır,farklı güzelliklere davetiyeler çıkarır.Kim bilir belkide bu sözünde haklıdır dostum.Şair denilen çile insanı her gün kendini aşmak zorundadır.Bir çok acıya, eleme sıkıntıya katlanmak zorundadır.İçinde bunu duymayan hissetmeyen nasıl ifade edebilsinki.Önemli olan gönül saltanatının uzun soluklu olması ve sürüp gitmesi.Makam mevki şan şöret saltanat vs.aynen bir örümcek yuvası gibidir.Gönül sultanı olmak kolay iş olmasa gerek....

Konuyu fazla uzatmadan toparlamak istiyorum.Biraz sitemli ifadelere daldık,o sitemli ifadeleri dile getirenlerden biri de yine Maraşlı Tayyip Atmaca'dır.

Dağıttım korkuyu yazı yabana/Koyda savur beni koy da yabana/
Ya seni sende ko, getir ya bana/Bir karar ver artık dalma sevgili....

Bir sitemde: Malatyalı Cumali Hasannebioğlu'ndan, diyorki:

seni sevmek
sesini
altınlar,gümüşlerle süsleyip her kelimeni
hamaylı gibi takip boynuma gezmek demek
ve demek gerek ki belki
düşlerimin ortasında akan ırmağa dönüp yüzümü
bu yüzündür

seni sevmek
böyle
gizli
tutkun
ve görmeden...
İşte hepsi bu !.....

Güzellikleri anlatmak bu köşelere sığmayan hasletlerdir.İnsanın olduğu yerde acı elem ızdırıp sitem gözyaşı mutluluk umutla bekleyiş hasret vuslat sıla özlemi vs.ne ararsan vardır.Bunların yaşatılması aktarılması köklü birikimler demektir.Aile ve toplumun sağlam ve ayakta kalması bu değerlerin korunmasına bağlıdır.Bizler sevgi toplumu özlemi içinde olmalıyız.Her şeyin başı sevmek,sevmeyi bilmek ve becerebilmek.Gönül sarayında suyu taşırmayan bir gül yaprağı gibi.Temiz hoş kokulu ama varlığı ve sevgisi belli olan bir gül yaprağı.Sevgiliye sunulan bir gül yaprağı.Hasreti dile getiren ve özlem duyduğunu ifade eden bir gül yaprağı.Her zaman ümit var olan.Diyor ki;Hz.Mevlana:Sevgiden bakırlar altın olur.Dertler şifa bulur.Sevgiden ölü dirilir.Padişahlar kul olur.Hiç bir aşık yoktur ki; sevgilisinin vuslatını arasın dilesin de,sevgilisi onu arasın dilemesin !.....

O halde, sevgi menfaat düşüncesini aşan bir duygudur diyelim.. ve sevginin her insanın taşıyabileceği bir yük olmadığını belirtelim, ama yine de içimizden eksik etmemeye çalışalım. Çünkü yaşamak, sevmekle güzeldir. Sevginin bedeli ağırdır bilirim,bu ağır yükü taşımak sevgisiz yaşamaktan daha iyidir....onu da bilirim. İşte... tramvay benim duygu yoğunluğunu yaşadığım yerlerden biri olup bir gün giderken dizeler küçücük de olsa,fakat gerçekten manalı bir şekilde şöyle dökülüverdi.....

Sevenin gönlü yüce , sevmesini bilene,
Sevgiye muhtaç gönül bu sevdaya bilene...

Sözlerimi sevdiğim bir şahsiyet olan rahmetli Necip Fazıl Kısakürek'ten bir ifade ile noktalamak istiyorum..Diyor ki O' gönül eri " Değer verdiğin insanların verdiğin değere layık olmadıklarını anlarsan, sen üzülme, bırak layık olmadıkları için onlar üzölsün"

Bu vesileyle hem ünlü bir şairimiz olan Bahtiyar Vahapzade'yi yad ettik,hem de gönül ikliminden dem vurduk, bir takım kesitler sunduk. Sürçü lisan ettikse affola.Yüreğinizden esintiler eksik olmasın...İnsan ne kadar yaşarsa yaşasın onun ömrü gerçekte sevdiği kadardır.İnsan kendini nasıl hissediyorsa öyledir.Sen sevdiğiniz kadar iyisin,değer verdiğiniz kadar değerlisin.kısaca Can Yücel'in dediği gibi; SEVDİĞİN KADAR SEVİLİRSİN...

Sevgiyle kalın,
Sağlık ve mutluluklar dileğimle.....

Yusuf Erdoğan

insan kalabilmek

Yaşadığımız hayatı anlamlı kılan insanın sahip olduğu inançlarıdır.

Paylaşmak hissiyatı ve paylaşabilmenin sonunda tadına varılan mutluluk.

İşte mutluluk hissinin bence tarifi yoktur.

Empati oluşturuyorsunuz, zor olana talip oluyorsunuz ve içinizde sizi durdurmaz eden "hadi yardım et" duygusu birden kabarıyor sanki ayran gibi.

Ne yapıyorsunuz sonra, o duygunun akışkanlığı içerisinde ister istemez, sorumluluk alma gereği duyuyor ve yapmanız gerekeni yapıp bundan zevk alıyorsunuz.

Diyebilirim ki;

En güç şartlarda bile bu duyguyu içtenlikle yaşatabilmek ve sürdürülebilmek bence en önemli davranış biçimleridir. Kur'anı Kerim Kasas Suresi 76-77. Ayetlerinde melaen buyrulur ki;"Allah'ın sana yaptığı iyilik gibi, sende iyilik yap" Kalbimizde büyütüp yetiştirdiğimiz iyilik ağacının meyveleri leziz çiçekleri de hiç solmadan sonsuza dek açmaya devam edecektir.

İyilik karşılık beklemeden herhangi bir menfaat ummadan yapılırsa(ki öyle olmalıdır) işte insandaki en büyük servet ve bu dünyadan götürebileceği en büyük mükafat olacaktır.

Arı,sürekli elinden balı alınır ama bu durumdan şikayetçi değildir.Vermeye devam eder,arı bilir ki;(ilahi sevgiyatla) veren el alan elden üstündür.(arı öyle yaratılmıştır onun kodları böyle dizayn edilmiştir)

Güneş ben sizlere ışığımı sıcakımı göndermeyeceğim diyebiliyor mu?

Hatta yaptığı iyilik karşılığında bir talepte istekte bulunuyor mu?

Hayatta olduğumuz sürece yaptığımız ve yapmak zorunda olduğumuz yapmamız gereken işlerden küçük, büyük iş fark etmez, önemli olan o işi zevk alarak ve gereken ölçülerde hassasiyetle yapabilmektir.

Yolda okula giderken birine merhaba demek hal ve hatırını sormak hatta yolda rastladığın bir karıncanın bile hacmine bakmadan ibret alıp bıkip usanmadan çalışkanlığını düşünerek ondan ders çıkarabilmek, otobüste bir büyüğe yer vermek, karşıdan karşıya birinin elinden tutarak geçmesine yardımcı olmak ne biliyim bir telefonla dahi olsa bir dosta gönülden merhaba demek(o aramazsa bile)...

Bütün bunlar aslında hayatı anlamlı kılan ve yapılıncı da," hakikaten insan olduğunun farkına vardığın" ve" insan olmanın da bir farkındalık yaratma olduğunun " aynı zamanda en güzel hasletleri hatta en önemli nimetlerindedir. Sonra yaparım nasılsa yaparım yerine an'ı fırsat bilip yapmak ve yaşamak gerek.Hani atalar dediğin gibi:"bugünün işini yarına bırakma"

İnsan için asıl önemli olan ruh ve gönül zenginliğidir.Birine seviyorum dediysen(yani içinden gelerek) bu sözcüğü eylemle doldurmak gerekir.Nasıl yani: sevmek,ilgilenmektir/ sevmek: zaman ayırmaktır/

Sevmek: sevgini, sevdiğinle paylaşmaktır/ sevmek paylaşmak,paylaşabilmek,ve empati kurabilmektir.

İnsan: göğsünün sol yanında duran et parçası var ya, işte onun içtenlikli sesiyle bir uyum içerisinde hayatı sürdürmektir. Yani gönülden dile/ dil den gönüle.

Tolstoy'un bir sözüyle konuya devam etmek istiyorum fazlada sıkmadan:"Şu gerçeği unutmayın;tek önemli vakit vardır.İçinde bulunduğumuz an.O an en önemli vakittir.Çünkü sadece o zaman elimizden bir şey gelebilir.En önemli kişi,kiminle beraberseniz odur.Zira hiç kimse bir başkasıyla bir daha görüşüp görüşemeyeceğini bilemez.Ve en önemli iş" iyilik" yapmaktır.Çünkü insanın bu dünyaya gönderilmesinin sebebi budur", diyor....

Demek ki dünya da olmak demek sorumluluk yüklenmek demektir. Zaten kimse başıboş bırakılmamış ki? İşte bunun için imtihan dünyasındayız ya! Mesela Albert Şwaytzer diyor ki;" yeryüzünde hiç biri insan,diğer insanlara karşı uzak ve yabancı kalmaz. İnsanlar birbirlerine aittirler.....

Yani bu da gösteriyor ki; belki beğenmediğin hoşlanmadığın huyu suyu farklı olan kişilik sahipleriyle de karşılaşacaksın.

Hayatın içerisinde tabiki böyle durumlar normaldir.Ancak sevmediğin biri de olsa insanları asla küçümsememek gerek,hele dışlamaya kalkışmak hiç yapılmaması gereken bir durumdur.Onun biz ölçülü olmak durumundan bahsederken ,sevgisizlikten uzaklaşmayacağız ,dengeli ve duygusal davranmaktan kopmayacağız...Yani içimizde sevmesekbile normal ölçülerde ilişkilerimizi sürdürüp asla kin ve nefret gibi kibir ve gurur gibi insanı mahveden zararlı hasletlerden uzaklaşacağız.İçimizde ümitsizlik gibi bir duvar olmamalı.Kavga ihanet kaba gürültü dedikodu nefret duyguları kirleten ve asliyetini bozan kısaca aynanın görüntüsünü kamufle eden ve insana zarar veren şeylerdendir.İnsan içinde taşıdığı sevgisi oranında insandır.ve Can Yücel'in dediği gibi;"Sevdiğin kadar sevilirsin"... Mevlana Hazretlerine sormuşlar: Bu güzel ahlakı kimden öğrendin diye,O 'da ahlaksızdan demiş,peki nasıl oldu bu:" O Nun yaptığının tersini yaptım,demiş"...

Öyleyse hayatın içinde sorumluluk taşıyan bir birey olarak,asla yılgınlık göstermeden görevimizi sadece benlik ego çerçevesinde değil,tüm insanlığa tecrit etmeden iyilik ve yardım duygusuyla ele alıp,ınancımız doğrultusunda gereği gibi yaşayabilmeli ve böyle bir eser bırakabilmeliyiz.İnsan ölünce ondan kalacak olan eseri,affedersiniz bir eşek ölünce de ondan kalacak olan semeridir...İnsan kalabilmek önemli hayatta.

meçhule giden yolcuyum

Bakış açısı ve sabır

İnsanı dillendiren ve kuvvetlendiren iki öge

Ve bence meseleye yüreğiyle bakabilmek en önemlisi

Gerçek bakış bu, bu şekilde bakamayan esrarın arkasındaki gizemi göremez

Çağımızda yaşadığımız en önemli sorunlardan birisi ön yargı ile yaklaşım tarzı

Gerçekte kimse kimseyi tanımak istemiyor ya da tanımamazlıktan geliyor

Gerçeği, gerçek anlamda tanımayanlarda elbette yargılama konusunda kendisini yetkin hissediyor

İki insan öfkelendiği zaman onların kalpleri birbirinden ürkerek uzaklaşmaya çalışmış

Hâlbuki bu birbirini tanıyan kalpler arasında olmaması lazım gelen bir şey

Birbirini az çok tanıyan bilen insanlar arasında eften püften meseleler aralarına giremez

Buna en azından müsaade edilmez çünkü biri birine kalbi bağı olanlar artık sözle değil kalben gözle yüreğiyle yüreğin bakışıyla birbirleriyle konuşurlar

Biz hayallerimizi ötelere taşımıştık

Çünkü gerçekleri bu hayatın objelerini biliyorduk

Bazen gerçekten gerçekleri anlamayan ya da anlamamazlıktan gelenleri hele tanıdıkları bende anlayamıyorum

Ben bu dünyada kaderime razıyım

Sonuçta değişen bir şey yok

Evde ramazanda bile küs olmayı yeğleyen kaktüs dilli bir eş

Ne kadar hayal edersen et değişmeyen bir hayat

Ama ben kendimi böyle kabul eden birisiyim ki; bu hal olmasaydı belki bende bu hal de bu ruh dünyasında olmayacaktım

Onun için her şeye şükrediyorum

Demıştim olanı kabullendim diye, kabullenmezsen zaten hem yapacak bir şeyin yok hem de daha da mutsuzluk

limanına demir atan bir gemici gibi yaşayan bir ölü olur hayatın

Oysa beni adamdan sayıp bir şeyler bekleyenler var mesela yazmam gibi çünkü hayatımın safhaları demek ki

onlarında hayatının bir aktivitesini oluşturuyor

Tıpkı yollar şiirindeki gibi...

Sizin için yazılmıştı. Zaten sizi tanıdıktan sonra hangi şiir sizinle ilgili olmadı ki!

Ama o duygusal atmosferde itilip kakılıp dışlandığım dönemde yüreğe saplanan çivi sonrası yazılanlardan

Kıyıda köşede sağda solda atılıp değerini yitirmesine gönlüm razı olmadı

Nasıl olsun ki o duyguları bilen bilir o çileyi çeken ve anlayan bilir

Ancak okununca ve yüreğe dokununca anlamını gerçeğini bulur

İşte; her duygu yüklü mısraların kendisine dokunmakla yaraları eşelenenlerde yeri geliyor ve kendilerine pay çıkarmaları bundandır.

her yazılan evet % 90 benim halim ama toplumunda en az ona yakın olan bir yüzdesinin de gönül duvarlarını boyayabiliyor kanımca.

Demek istiyorum ki öğretmenim: bugün sevinçli bir günümdü her şeye rağmen. Her gün kaktüs bir dil tarafından yüreğime ince ince laflar zerk edilse de mutluydum. Çünkü Konya büyükşehir belediyesi Konya postası yazarlarına kitaplardan oluşan bir hediye paketi hazırlamış bunu almaya gitmiştim.

Mutluydum kendimce çünkü her gün sizin sofranıza konuk oluyor kelimelere zihnimde beynimde içtime yaptırıyordum yazdıklarını süzüp yudumluyordum.

Ama bugün öyle olmadı cümleler beni kuşkulandırmıştı yazılanlar sanki yüreğe sürülen acı biber gibiydi

Diyorum ki benim bir beklentim yok

İsteğim yok size bir sıkıntı veriyorsam söyleyin lütfen istiyorsanız yazmayım ebeden susuyum ölene kadar

Ama bana inanmamazlık yapmayın

Bana şüphe ile bakmayın ne olur?

Kuşku oluşmasın kafanızda

Ben her şeyi içime atar susarak ta özlemesini hissetmesini bilirim

Ben kendi hüznümü sevenlerdenim ve hüznü yüklü damlalarda gözyaşım olur

Bilesin ki öğretmenim daha çok kıyıda köşede hüznün tavan yaptığı dönemlerde yazılan bir sürü sitemli cümleler var, onlar kaybolmasın istiyorum ama bu demek değildir ki pamuk ipliği hazır ve çek kopar.

Ateş bilir mi acaba yüreği nasıl yaktığını nasıl kavurduğunu nasıl suya ihtiyaç duyduğunu

Eğer bugün belli bir ruh olgunluğu ve disipline ulaştıysam bu sizin sayenizde oldu. Ben kızıp küsen değil olgunlukla karşı tarafı da dinlemesini bilen öğretmenimi özlüyorum.

Velhasıl her söz her yürekten kolay çıkmıyor çıkanlarda yerine göre zamanına göre bir şeylere hitap ediyor ve anlam kazanıyor. Ben size tüm kalbimle inandım saygı duyuyor ve hiçbir dünyevi beklentim olmadığını bir kez daha ilan ediyorum

Ama gönlümün en güzel en süslü köşesinde en özel ve en armağanlı yerinde taç ve tahtınla bulunduğunu bilmeni isterim

Beni kimseli kimsesizlerden eyleme
Sözüm yürekten özümden ve inancımdandır.
yusuf erdoğan

barış birliktelikle olur

Bizlerin barış konusunda düşündükleri temel nokta ile kardeş olarak sürekli takdim ettiğimiz kişilerin bu konuya bakış açıları söylemlerine bakıldığında öyle bir fark oluşturuyor ki bu mesafeli bir koşuya yürek dayanmaz.

Nasıl dayansın ki; Sen söylemlerinde kardeşlik dokusundan barıştan iyilik ve güzellikten dinin toplumsal birlik ve beraberliğe olan etkisinden sükûnet ve sabırla bahsederken diğeri almış sazı eline ağzına sürmüşler bir parça bal, kurgulanmış bir vaziyette ne emrettilerse onu dillendirip; senin özenle kurduğun cümleleri boşa çıkarıyor.

Sürekli Kürdistan özlemi içerisinde olduklarını her daim dillendirerek, bunun uğruna dağlara çıkanlara alkış tutup gerilla diyenler, çekinmeden mecliste bunu dile getirerek söylemlerine de sık sık vurgu yapmalarıyla artık bahsedilen temel kardeşlik söylemlerinin sırtını yere getirmiş gözükmetedirler. Bazı kesimler ne kadar itiraz etselerde ya da kem küm edilse de adım adım yapılan her eylem ya da kendi tabirleriyle direniş, onları kendi kulvarlarında haklılar konumuna doğru götürmekte, sazı eline verilmiş cici çocuk muamelesi yapılmaktadır.(Yunanlıların Avrupa'nın şımarık çocuğu olması gibi)

İleriki bir dönem de bebek katili olan apo'nun mecliste konuşur hale gelmesi bu gidişle sıradan karşılanacaktır. Ve denilecek ki "halkların özgürlükleri adına savaştı". Yani bu soyu sopu belli olmayan ve Kürtlerin lideri diye lanse edilen katile övgüler yağdırılıp büyük kahraman olarak görülecektir.

Biliyorsunuz Ülkemizi hem de "Diyarıbekiri" şaşaalı bir şekilde ziyaret ettirilen ve Türkiye'ye her fırsatta terörist devlet diye söylemlerde bulunan bir adam ağırlandı. İsmail Aygün olan bu adam Marksist-Leninist bir ideolojiye kucak açmış kurulu bir saat gibi onların lehine çalışan birisidir.

Koyu bir Kürt ırkçısı ve söylemcisi olup söylediği türkülerindeki ağıtlarla, türkülerinin içeriği ile tam bir bölücü ruhu içerisinde doğup büyüdüğü topraklara savaş açmış taraftarlarınca alkışlanmıştır.

Kendisine Kürtlerin Pavarottisidir diyende aynı şaşaalı görüntünün karesi içerisinde bulunan ve ayağında kundura diyerek büyük paralar kazanan Urfalı türkücüdür.

İnsanlar türkücüde olur şarkıcıda. Bunun yadırganacak ve eleştirilecek yanından ziyade benim vurgu yapmak istediğim hakikaten bu ülkenin ekmeğini yiyip de dışarıda bir ayrı içeride bir ayrı konuşmasına anlam veremeyişimdir.

Ve bu türkücü şahsın, ekmeğini bu yolla kazanan insanların ve bunun gibi düşünenlerin saplantı haline getirdikleri bir ideoloji uğruna Kürt gençlerin dağa çıkmalarına vesile olmaları ve hayatlarını dağlarda ölümle sonuçlandırılmasına karşı kollarını bile kıpırdatmamaları hatta gerilla diyerek alkış tutmalarıdır.

Bizler ki Med'lerin ve Keyhüsrev'in çocuklarıyız...

Kürdistan'dır daima inancımız ve kanunumuz.

Devrim çocuklarıyız kızıl renkle kutsandık.

Dağların tepelerinde isyan hey

Zindanlarda direniş

Delikanlıların sesi güzel geliyor bana

Kızların sesi güzel

İsyan direniş...

Bu söylemler: Diyarı Bekir'de kucak açılan şahsın hezeyanları ve özlemleri.

Ne zaman bir toplantı yapsalar, genel görüntü içerisinde hangi akla hizmet olarak kendilerinden bir şeyler ortaya koyarlar. Hiç bunların toplumsal barış mutabakatından ve İslam kardeşliğinden bahsettiklerine şahit oldunuz mu? Bir zamanlar Necmettin Erbakan Hocanın partisinden milletvekili seçilen birisi bugün gidip İmralı'daki bebek katili ile görüşüp onun sözcülüğünü ve sözde Kürtlerin hakları diye incilerini dökmüyor mu? Marks'ın Lenin'in posterlerine hayranlık duyarak insan kasaplığı yapmış olanlara özentî duymaları hayra alamet mi bana söyleyin?

Benim anlayamadığım sanki hep mağdur olan onlar bizler hep el üstündeyiz. Ya böyle bir şeye rastladınız mı? Açlıksa açlık sefillikse sefillik, askerlikse askerlik vergiyse vergi, seçimse seçim. Fakirlikse fakirlik, yani bizler çok mu özeliz. Ne ayrı gayrımız var. Benden daha iyisin üstelik iki dil biliyorsun. Bir lisan bir insan iki lisan iki insan değil mi?

Sizler bizden daha iyisiniz. Bedava elektrik yaktığınız yetmedimi? Devletin bilhassa son yıllarda yaptıklarıyla sürekli geliri artan bir noktaya gelmediniz mi? Polise askere çocukları teşvik edip taş atarak Molotof kokteyli atarak kargaşa çıkaracağınıza oturun çalışın ve liyakatiniz ölçüsünde daha iyi yerlere gelin. Türkü söylemek kültürü taşımak açısından iyi de biraz da okuyun bilim adamı olarak sizlerden bölücülüğe saplantı yapmadan engin fikirli olanlarınızdan istifade edelim ve Allah razı olsun kardeşler diyelim ve toplumsal kardeşliğe beraberce uzanalım diyorum: Ne dersiniz? Bu daha iyi olmaz mı? Sözde siyasetle uğraşanlarınız neden hep bölücülüğe davetiye çıkarır ve kargaşadan yana tavır koyarlar. Bu memleketin ekmeğini ye sonra onu yok etmeye çalış. Mantık mı bu?

Daha ne olduklarına dahi kendi iradeleriyle karar verme aşamasına gelememiş bir kulağı kandilde diğeri İmralı canisinde olanların iki tarafın birbirini tamamlamayan zıt olan sözleriyle iki *oksör arasında kalıp grogi durumuna düşmüş bir hale dönüşenlerin, açık yüreklilikle" biz Kürtlerinve tüm Türkiye'nin temsilcisi sıfatıyla vekiller olarak sizleri tanımıyoruz, bize sadece Kürtler değil, Türkler ve diğerleri de oy verdiler ve beklentilerivar, biz Türkiye partisi özlemiyle içinde bulunduğumuz toplumun ihtiyaçlarına cevap olacak barışı tesis etmek istiyoruz ve silahlı mücadele istemiyoruz" diyemeyenlerin, bu gün barış adına yükledikleri söylemleri ne kadar ciddi ve güvenilir olabilir. Bunların aslında Meclisin taşıdığı sorumluluk bilinçleri ve ortak Türkiye özlemleri yok, hatta kendilerine özgü serbest irade özgürlükleri yok, kendilerinde olmayan özgür iradeyi kullanma hakkını başkalarına nasıl sağlayacaklar, o zaman

sormazlar mı adama?
yusuf erdoğan

SURUÇ ÜZERİNE YA DA KİRLİ TEZGAH

“Adice sınıca tamamen ülkenin birlik ve bütünlüğüne yönelik günler öncesi hazırlanmış bir provakasyon ve sonuçları ortada.Olan Türkiye'ye olan masum gençlere olan bizim halkımıza oluyor.Ben twetterdanda takip ediyorum gelişmeleri,açık seçik ve net bir şekilde tamamen pkk'nın hain kirli kanlı parmağı var.Fakat öyle bir kurgulanma yapılıyor ki,işid süsü verilerek tüm olayın sorumluluğunu,başta sayın Cumhurbaşkanımız olmak üzere hükümetin üstüne yıkmak istenilen adice bir hesaplaşma planı ve bu planın kurbanları da özellikle seçilen ve ses getirecek olan sosyalist gençler.Dikkat edin bilhassa seçilmiş bu gençler.Çağırınlar kim peki? Hdp'nin girişimleri ile dhkp/c ve marksist leninist odaklar.mahfiller) Peki ne istiyorlar nasıl bir talimat bu?Hani dağdaki bitliler ateşkesi bozacağız teraneleri yaptılar ya?Saldırmak için de bir kılıf gerekti.Nasıl olacaktı bu?Hdp/ pkk'nın meclisteki kravatlı hali değil mi?hdp nin çağrısı ile bu sol grupların girişimi ile gençler ayarlandı masum çocuklar getirildi tezgaha,bunlar kobaniye geçip çocuklara oyuncak vs götürceklermiş.İşin içinde bir de kobani faktörü var.Yani öyle bir kurgu ki her yönüyle hem ses getirecek hem de bildiğiniz gibi onlar için bir kurtuluş sembolüne dönüştürülme yolunda ilerletiliyor kobani.Binlerce ajanın kol gezdiği doğu ve güneydoğuda pkk tamamen kendi kontrolüne alma uğraşı veriyor bölgeyi çünkü tam bir taşeron örgüt.Bir dikkat çekici daha ayrıntı twetter'dan ki;patlamadan bir-iki dakika sonra malum ODTÜ'de hazır bir pankart(suruçta katliam var denilen) ve arkasında yürüyen meşhur yoldaşlar!!! Her şey ne kadar tesadüf değil mi?Ve Suruç ta hiç bir hdp li vekil yokmuş,aynı vekiller biliyorsunuz hani şu cinsiyet bozukluğuna özgürlük diyenlerin yanında yer alıyorlardı,istanbul'da.Diyeceğim bu kürt ekabir takımı asla ülkenin birliğinden yana değiller.Ne kadar iyi niyet göster iyi yaklaşım sergile her şeyde suçlanan ya hükümet ya Cumhurbaşkanı oluyor.Birileri sürekli kaşıyor eşiyor kanatıyor yarayı kangrenleştiriyor,birileride bıyık altından seyredip kan gölünden nemalanmaya çalışıyor,denilmiyor ki;eğer bu ülke bizimse gelin ortak bir deklarasyon yayınlansın o bile yok,çünkü ülke sevgisi yok.Çünkü bu katiller asla "çırpınırdı karadeniz bakıp türkün bayrağına" marşını(sözlerini dinlemezler düşmandırlar ona)....Sazın notasından anlayanlar Türkiye'nin notasından anlamayacak kadar kör sağır ve dilsizdirler,çünkü onlar pkk'nın meclisdeki provakötör kravatlı temsilcileridir,çünkü onlar Ülke düşmanı bölücülerdir.....Onlar Türkiye'nin ayakta kalmasını gerçek gücüne ulaşmasını istememekte "abd- israil- almanya" endekli bir maşadırlar.Onlara oy verip bunuda gerine gerine facebook'ta paylaşıp vicdanı sızlamayanlar utansın." Demiş, bu düşüncelerimi hadiseden sonra facebook'ta paylaşmıştım.Tabiki bu sözlerin bazılarına ağır geleceğini bildiğim için,mutlaka cevap verileceğini biliyordum,tam da düşündüğüm noktadayken yıllarını isveçte geçiren bir gurbetçiden şu aşağıda kısa notu aldım....

Aynen şöyle diyordu:" ya siz bilemiyorsunuz bombayı Demirtaş koydu!" ...

Elbette bu söz hem bir sitem, biraz dalga geçme, birazda içindeki hezeyanları dışarıya boşaltmaydı. Belli ki bu ifadeler ağır geliyordu kendisine. Belli ki kendisine göre düşündükleri farklı şeylerdi. Bende biliyordum herkesin her bir şeye bakış açılarının farklı olduğunu, âmâ bilinen bir şey vardı ortada ve onlarca kişi bir bomba olayı ile hayatlarını değiştirmişlerdi... Gerçi Türkiye'de insan hayatının tavuk kadar kıymet ifade etmediğini bilmekteydik. Ölen ölüdü kalan sağlar bizimdi. Ölenle de ölmek olmazdı, nasılsa. Fakat şunu düşünmeliydik her şekilde, Ölen insandı ama elimizden kayıp giden gerçekte ölen insanlıktı. İnsanlık öldü mü geriye ne kalacaktı ki. Bizi biz yapan değerler manzumesi içerisinde insanlığımızı kaybettiğimizde de birçok şeyi de birlikte kaybedeceğimizde bilmeli ve aklımızla hareket edip ruhun dinginliğinde vicdanımızı sorgulamalıydık. Âmâ yapamadık, yaptırmadılar. Bu yazıyı önceden hazırlamıştım. Burada yayınlamak için hazırlık yaparken bir taraftan da, sosyal medyayı takip ediyordum ve gördüğüm en ilginç manzara barış, barış elçisi diye şişirilen saz ustasının tatil keyfini düşmüşlerdi twetter'a tabi yazılanları burada bahis etmiyorum. Diyeceğim şu ki; Birileri vatan millet Sakarya nutukları ile bölünmeden ayrılmadan bağımsızlıktan falan söz edip taşeronluğa soyunurken hatta keyf çatarken, Kürt anasının kandırılmış ve ya da dağa kaçırılmış belki de gönüllü gitmiş çocukları hangi dava uğruna öldüklerini bilmiyorlardı. Hani şu sokakta bizim askerimize polisimize taş atan çocuklara, ne biliyim onların ana babalarına, inanın neden yaptıklarını size izah edemezler, diyemezler ki; ben Kürt'üm ayrılık istiyorum ayrı devlette yaşamak istiyorum, ben emininki böyle dahi düşünmezler. Âmâ batılı laikçi kürtçü ateist kadro bu gençlerin hayatlarını koparmaya devam ediyorlar, tatil keyfini çıkarmaya çalışıyorlar, çocuklarını en iyi yabancı okullarda okutarak...

Velhasıl uzatmadan size vermiş olduğum cevabi yazımı da aktarayım da fazla kafanızı şişirmeyim, diyerek noktalıyorum. Şöyleydi yazdıklarım.

“Osman Bey kardeş, sizi az çok tanıyorum uzaktan da olsa. Sempatı duyduğun şeyleri de yıllarca İsveç sosyalizminin egemen olduğu bir coğrafyada yaşadınız. Türkiye ile İsveç arasındaki ilişkiler eskilere dayanır. Krallarının ülkemize sığınması ve güzel muamele görmesi vs. Kime karşıydı bu Çarlık Rusya'sına karşı. Şimdi siz eğer düşünce olarak İsveç'te öngörülen yasal uygulamaları ve insan haklarını bildiğinizden ayısını demokratik çerçevede bizim ülkemizde uygulamaya kalkışsanız ve bugünkü ayrımcılığa soyunanları buyur etseniz bile, ne bunlar ona yanaşır ne de üst akıl abileri izin verir. Size göre hatta bize göre bu ülke evet hepimize yeter. Âmâ eğer göz göre bölücülük tehdit anarşi hortlatılıyor ve yıkıcı eylemler devam ediyorsa bu bildiğin isveç'te'de herhalde kabul görmez. Biz maalesef Stockholm sendromuna yakalanmış bir toplum olduk. Katilimize âşık olduk. Göz göre cici çocuk selo ki; bebek katili apo'nun varisi iyide saz çalar, âmâ çaldığı notalar nedense hep tehdit ve bölücülük içeriyor. Eğer bunlar hdp olarak teröre karşı olduklarını resmen beyan edip İmralı-kandil değil biz çözeceğiz diye direnselerdi Türkiye'yi kucaklayan söylemlerde bulunsalardı bu kadar huzur bozucu eylemin fitilini yakmasalardı Suruç diye bir olay mı olurdu. Daha bizim bilmediğimiz çok şeyler var. Sizin bakış açınız evet Demirtaş'tan yana anlıyorum. Diyorsunuz ki; dalga geçer gibi

“ya siz bilemiyorsunuz bombayı Demirtaş koydu! “.....bende diyorum ki; kardeş, kendisine sempati duyan bunca adamı varken, ona sempati besleyen, empati kuran, Stockholm sendromuna tutulmuş, cici çocuk selo niye elini kirletsin ki? Nasılsa bu işi başarı ile yerine getiren dağda kırdada bayırda adamları var, değil mi yani? Her ne kadar sizi uzaktan tanısam da büyüğüm olarak, selamlarımı iletirim. Hayırlı akşamlar...
Yusuf Erdoğan

ABDÜLHAMİT HANI ANLAMAK

Günümüzde direktiflerle yazdırılan ve adına ismarlama tarih denilen tabirle, bilhassa Osmanlı tarihinde şeceresi temiz mümtaz şahsiyetler ile gerçek yeri karanlık olanların yer değiştirerek kahraman ya da hain diye bizlere sunumlarına şahit olduk.

Bu milletin kahramanı bol olduğu kadar, kendi içinden çıkan ve başkalarına menfaat karşılığı destek olan, içerden elimizi kolumuzu bağlayan hainleri de çıkmıştır.

Okullarda ismarlama tarihi okuyan gençlerle ilgili beklenti şöyleydi: "Bu tarihi okuyan gençler iflah olmayacaklar. Gerçekten büyük şahsiyetler, yalan yanlış bilgilerle ve her vesileyle, yazılıp çizilip karalanacak hatta hain vs. diye lanse edilip, küçük düşürülecek, bazıları da hak etmediği halde, karanlık yüzlü ucuz kahramanlarda, yüceltilip, göklere çıkarılmak suretiyle gerçek yönleri gizlenilecekti. Beyin yıkama denilen bu operasyonlarla amaç; Müslümanların ve Müslüman toplumların dünya medeniyet göstergesinde "geri kalmışlık sendromuna yakalandıkları" bundan kurtulma yolunda, başta inançları olmak üzere her şeylerini terk edip, sözde Avrupa-batı medeni dairesinin içerisinde yer almaları ve doğrudan bağlı olduğu inançlarını yavaş yavaş telkinlerle terk etmeleri gerektiğine inandırılmaları hedeflenmiş, Müslümanların aleyhinde olanlar hep iyi gösterilmiş, gerçekten lehinde olanlarda kötü gösterilmek suretiyle, insanlar, belli bir basmakalıp fikir cenderesinin içinde sıkıştırılmışlardı. Ben Ortaokuldan hatırlıyorum da, Emin Oktay isimli tarih yazarının kitabını okumuştuk. Tabi o zamanlar, bunun ismarlama bir tarih olduğunu anlayacak yaşta ve kıvamda değildik. Zamanla birçok şeyin kafamıza nakşedilen, anlatılan ve öğretilenlerin, "bize doğrusunu öğretilmek için değil de, maksatlı olduğunu ve resmi bir çerçeveden olayların irdelenip değerlendirilerek, geçmişe ait izlerin yergi yolunun ağırlıklı kullanılması suretiyle, geçmiş hafızalardan silip ötekileştirmeye yönelik bir "süzgeç operasyonu" yapıldığını geç de olsa anlamıştık.

Bu girişten sonra sözü şuna getirmek istiyorum. Ismarlama tarih olarak yazılan ve resmi çerçeveden de, Ermeni asıllı Fransız yazar Albert Vandal'ın ifadesini cazibeli bulup haksız yere kendisine kızıl sultan denilen, ama değeri sonradan anlaşılan cennetmekân Abdülhamit Han dönemi; sanki bugünkü bize yaşatmaya çalışılan dayatma olayların ve isteklerin hemen hemen aynısının prototipini göstermektedir.

Onun döneminde ne kadar vatan millet düşmanı hainler varsa içerde ve dışarda koro halinde aynı şarkıyı söylemişlerdir. O'nu ümmet ve milleti nezdinde küçük düşürmek için, aşağılık bir kompleksle saldıran ermeni soytarısının sözlerini benimseyerek, bu basitliği gösteren zavallıların olduğunu, ne yazık ki; genç nesilleri kandırmayı ve tarihine yabancılaştırmayı esas gaye edinenlerin bu sözlerine aldananların dillerine dolayanların, vatan millet sevgisinden bahsettiği halde yanlıgı içerisinde bu tuzağa düşüp ikilemde kalanların olduğunu söylemem gerekir. Nasıl mı?

Başta İngilizler olmak üzere Rus, ermeni, Siyonistler, Yahudiler, sabetayist artıkları, gedikli masonlar, ittihat Terakkiciler, İngilizlerin çerçevesine sığınıp belli bir bölgede isyan eden Araplar, cennetmekân Abdülhamit Hana düşmanlıkta sınır tanımamışlar, basın ve medya gücünü de, mali- ekonomi her türlü desteği de bunu devirmek için el ele vererek kullanmışlar, içerden buldukları piyon yalakalarlada menfaatleri açısından iyi bir sınav vermişlerdir. İşte bu ismarlama tarihin büyüğü içerisinde bize sunulan ucuz kahramanlardan biriside büyük adam diye lanse edilen ve oğlu papaz olan Tefvik Fikret'tir. Günümüzde nasıl Sayın Cumhurbaşkanımıza karşı, egodan kaynaklanan ve sınır tanımaz bir enaniyet duygusuyla "karşı olma" sendromuna tutulanlar olmuşsa, işte o zamanda da, Abdülhamit'e karşı aynı saldırılar, basın medya aracılığıyla, bu silahlı kalem olanlar tarafından yerine titizlikle getirilmiştir. Malumunuz Abdülhamit'e karşı bir bomba hadisesi yaşattılar. Ve Allah'ın takdiridir ki kıl payı kurtuldu ve metanetini bozmadan verdiği emirlerle duruma hâkim oldu. Ne diyordu bu olay sonrası ermeni kırıntısının aldığı ev ödevini yapamaması üzerine bu büyük şair; "Ey şanlı avcı, damını bihude kurmadın/attın fakat yazık ki, yazıklar ki vuramadın!" "Ve bu adam milliyetçilerin baş tacıdır.

Tahta geçtiği andan itibaren başlattığı, başta eğitim bayındırlık olmak üzere ki; kendi şahsi parasını dahi harcıyarak tam "binbeşyüzelliiki" eser bırakmıştır. Tarihimizde bir Yahudi hahamın oğlu olan mitat paşa göklere çıkarılırken, mümtaz bir şahsiyet olan padişah karalanmaya çalışıldı. Kimsenin ırzına ve kesesine göz dikmeyen afif bir mayası olan ve ataları Karakeçililere bağlı olan Sultan, öz hemşerilerim diye onlara hitap etmiş ve öz güven duyduğunu her vesileyle dile getirmiştir.

Kurduğu yıldız istihbarat teşkilatı ile devletin anında her yerden haberini almak suretiyle onların her oyunlarını bozan bir kimlikte Abdülhamit Han. Devlet ve vatan düşmanlarının çok yönlü saldırılarına karşı bu hafiye teşkilatı ile Osmanlı ömrünü otuz yıl uzatmıştı. Ne diyordu 3.Selim Han, o zamanlar aynen bugünü anlatırcasına, bakınız; "Yabancıların elleri ciğerlerimin üstünde geziniyor. Aman bizde yabancı devletlere elçi gönderelim ve onların ne yapmakta olduklarını bir an önce öğrenmeye çalışalım". İşte diyor, Abdülhamit Han; "Ben bu elleri ciğerlerimin içinde duyuyordum". Onlar(yabancılar)Sadrazamlarımı, Vezirlerimi satın alıyorlar ve mülküme karşı kullanıyorlardı.Yahudilere, Filistin'i para karşılığında satmadığı için yine karalanandı Abdülhamit Han. İstanbul-Bağdat-Hicaz demiryolu ümmetin birliğine adanmış bir düşünceydi.Hamidiye Alayları doğuda, Kürtlerden teşekkül ettirilip ermeni isyancılarına karşı kullanılmıştır.

Batı, bugünde Osmanlı'nın külleri üzerinden yeniden doğan Hilale karşı; kendi ürettiği kavramları ve devlet yapısını ülkemize ihraç ederek(gönüllü edinilerek) halkı kendi içinde ayırtmış, kavram kargaşasıyla içimizi ve kendimizi kavgalı hale getirmiş, birlikte yaşayan insanları(Türk ve Kürt) toplumsal tecrite tabi tutan kavramlarıyla karşı karşıya getirip onların üzerinden yıkıcı siyasetini ve kültürel emperyalizmini yıkıcı ve sinsice sürdürmektedir. Ali Özoglu'nun

şifre çözüldü adlı eserinde, batıda” pekakanın” nasıl bir destekle beslendiği ve kayırıldığı kimlerin amacına hizmet ettirildiği gözler önüne serilmiştir. Şöyle ki: Terör örgütü Avrupa ve ABD’de bir konfederasyon,9 federasyon,232 dernek,123 dernek temsilciliği,22 kürdistan komitesi,14 spor kulübü,4 halk evi,18 ülkede büro hizmeti,26 adet akademi ve kültür merkezine sahipmiş! Ve bakın hangi ülkelerde bunlar. Kuruluşların 189’u Almanya,53 Fransa,39 İsviçre,32 Hollanda,25 Avusturya,21 Belçika... Ve İskandinav Ülkelerini buna dâhil etmedik. Ve yine TV kanalı,11 Radyo Kanalı,20 gazete dergi,6 Haber merkezi,3 yayınevi ve değişik internet siteleri vs.

12 Eylül’ünde katkısıyla palazlandırılan (pekaka) bugün ölüm kusakarak Türk- Kürt demeden, maşa olarak, emir aldığı ülkelere taşeronluk yapmakta ve İsrail’le kan bağlantısı kurarak, devletimizin içerisinde ihanet şebekeleri ve sempatizanlar türetmiştir. Sırf, Sayın Tayyip Beye düşmanlığı aşikâr olanlar, şu son seçimlerde “birlikte iyi salladık diyerek, hem memnuniyetlerini dile getirmişler, yetmemiş gibi birde sevinçten pilav dağıtanlar olmuştur. Hatta inançlarına ters olmasına rağmen, bile bile Sayın Tayyip Bey’e düşmanlıklarından dolayı; destek çıkanlar ve teröre destek veren hdp’ye, arkalananlar vardır. %13 gibi azımsanmayacak derecede, emanet oylarda dâhil halktan yetki alan hdp’liler, PKK’nın himayesinde siyaset yaptıklarını, sırtımızı şunlara bunlara dayadık diye açıkça övünürlerken, her gün onlarca vatan şehidi ölümsüzlüğün şerbetini içiyor ve bizlerde duyduğumuz acıyı kalbimize gömüyor, onlarda plajlarda tatil keyfi çıkarıyorlardı. Siyaseti silahla yapanlar elbet halk nezdinde kabul görmeyeceklerdir. Umarım bu gerçeği halkımız görür ve Abdülhamit Han döneminde yaşananların, bugüne sirayet ettirildiğini fark eder ve barışın herkes için olduğunun elzem olduğunu anlayarak istismarcılara fırsat vermez. STK’lar size büyük iş düşüyor.

yaşananlardan ders almak

Amerikan başkanlarından Ruzvelt tekerlekli sandalyeye mahkûm ama başkanlığa yükselen bir grafiği vardı. Yahudi idi. Etrafındakilerde Yahudi'ydi. Komünizmi benimsemiş kimselerin de Ruzvelt'in yardımcısı konumunda bulduklarını da söylemeliyim.

ABD İngiltere'nin sömürgesinden kurtulunca sözde ona düşman olmuştu. Diğer Avrupa ülkeleri de sömürge yarışında birbirleriyle rekabet içerisindeydiler.

Osmanlı'yı yıkan İngiltere'dir. Müslümanlara liderlik yapan bir devletin yıkılışını herkes kendi kutsalında zaferi olarak görmüş ve bir daha Müslümanların ayağa kalkmaması içinde, Asya-Avrupa ve Afrika'ya lider olabilecek yeni bir devletin ortaya çıkarılması gereğine inanılmıştı.

Rusya'nın süper bir güç olmasını isteyen ve başaranda Ruzvelt olmuştur. Rusya'nın ihyası o coğrafyada ki tüm Müslüman ve Türk kökenli kimliklerin mutlak surette baskı altına alınması/tutulması hatta özgürlüklerinin kısıtlanması pahasına insan hak ve ihlallerinin yapılmasını mubah görmeye yetmişti. Hatta onların nezdinde Müslüman/Türk insan bile değildi.

Rusya Pakistan aleyhine Hindistan'la anlaşmalar yaparak Pakistan'ın bölünmesini de sağlamış böylece fakirlikle uğraş veren yarı sömürge konumlu bir Bangladeş doğmuştu. İran-Irak savaşının başlamasına ön ayak devlet Rusya olmuştur.

İkinci dünya savaşında Kars ve Ardahan'ı istemiş, Aras nehri üzerinde köprü yapılmasını istemeyen Rusya'dır. Türkiye'deki her türlü dini gelişmelerin önlenmesinde paravan şirket gibi çalışan, Türkiye'deki sol örgütleri finanse eden, Seydişehir Alüminyum tesislerindeki teknisyenleri aracılığı ile Türkiye'ye para ve silah sokan bilhassa 1970 yıllarındaki tüm anarşik olayların tezgâhlanmasında başrol oynayan Rusya'dır.

Dikkat etseniz Rusya'nın ihya ve ikamesini sağlayan Ruzvelt'ten bahsetmiştim. Bir paranın iki yüzü olan bu devletlerin biri sözde sağ diğeri sözde solu temsil ederek(bizim sağ ve solculara göre) hangi ülke olursa olsun tek gözettikleri gerçek kendi çıkarları olmuştur. Olmamış mıdır? Size soruyorum. O nedenle ben Rusya'dan bahsederken aynı zamanda Kapitalist Amerika'dan da bahsettiğimi belirtmek isterim. Çünkü bunların biri diğerinden farklı değildir. Aynı zihniyeti ve aynı havayı solumakla meşgul insan ve insanlığın düşman kardeşleridir.

Ne zaman TRT'de yedi güzel adam dizisini izlesem, hem kalben etkilenir hem de ülkemiz üzerine dönen garip oyunları/dönen, döndürülen dolapları ve bunlara alet olan insanımızı ve yabancı ajanların ülkemizde oynadığı senaryoları düşünürüm.

Bir nesil nasıl mahvedilir? Bir gençlik nasıl elden gider? Gözler önüne seren ve bize öğreten bir dizi hüviyetindedir. Aynı coğrafyanın, aynı dokunun, aynı havayı teneffüs eden bizlerin nasıl oluyor da birbirimize düşman hale getirildiği, Nasıl oluyor da kendi ülkemizde kendi değerlerimize yabancılaştırıldığımız hemen her şey de ne varsa gözler önüne seriliyor ve bugünkü yaşanan hadiseler de bir nebze de olsa ışık tutuyor, ders alınması gerektiğini haykırıyor, sizce de ülkemizde yaşanan bugün ki hadiseler parmak basmıyor mu? Düşündürücü değil mi sizce de? Lise yıllarımızda yaşadığımız bazı olayların Kara Lise 'den (Kahramanmaraş Lisesi)farkı yoktu. Bilhassa 1970 'li yılların ülkemizde heyecan fırtınası oluşturduğu sol düşünce diye tabir edilen ve yukarıda nasıl destekle finanse edildiğini belirttiğimiz olayların, kapitalizmin acımazlığına düşman olan genç nesilleri doğrudan komünizmin pençesine itmiş, bir fark olarak da herkesin mutlu ve müreffeh bir toplumsal komine dönüşüm hayaline, işçilerin egemenliği anlayışına dayalı bir sistemin Rusya'da kurulması üzerine ki; İşçinin patronu yine işçi olacaktı, Marksizm sarsıntıya uğramıştı. Sonunda tek patron devlet olmuş, işçiler köle zihniyetli bir anlayışla ağır çalışma koşullarında umdukları ebedi mutluluğa ulaşamamışlar, Troçki, kafasındaki düşünce uğruna yüz binlerce insanı hiç kılı bile kıpırdamadan öldürmeyi yeğlemişti.

Bu nasıl bir mantıktı ki makyavelist bir kafa yapısı revaçta, Nietzsche'nin bile eleştirdiği kapitalizm batının tam bir ikiyüzlü istismarcı olduğunu belgelemişti. Bugünde batı ikiyüzlü değil mi? Sayın Başbakanın icraatlarını düşünce yapınıza göre eleştirme yapabilirsiniz ancak Gezi olaylarının tertipçilerinin başında başta Almanya ve İngiltere geldiğini asla göz ardı etmeden vicdani süzgecinizi kullanmanızı istirham ederim.

Kimler Türkiye'nin eski Osmanlı ihtişamına gelmesini arzu etmiyor? Düşünülmesi gerek. Hangi fikirde olursan ol, Türkiye'de yaşayan bir vatandaşın selim akılla bunu düşünmesi gerekir. Meseleyi sırf başbakan düşmanlığına şahsi bir indirgemeye uğratmadan Türkiye olarak, geleceğin inşa edilen dinamizm ülkesi olarak ele al ve değerlendir. Göreceksin ki; şahsi hırs ve gayzından kurtulduğun an, emin olun; Türkiye büyümüş, Türkiye kardeş olmuş, Türkiye özlediğimiz değerlerimize demir atmış ve Türkiye hak ve adaletin timsali olmuş bir ülkeye dönüşecektir. Kokuşmuş Bizans zihniyetinin hala uzantıları çerçevesinde bir takım gayri meşru ilişki ve yer altı örgütlenmeleriyle, insanımızı bölmeye ve birbirine düşman etmeye çalışanlar ders vermek yine bizim kurtuluş savaşında verdiğimiz referansa dönüşmelidir.

Eğitim Ens. de okurken de bir çok afiş yapıştırmaları yaptık. Gece geç vakitler kaldığımız yurtlara/evlere döndük. Sokaklar bizimdi sanki. Neyi kimden kurtarıyorduk? Kimi kimden alıkoyuyorduk? Terzi Fikri Fatsa'da ne yapmak istiyordu? Neden ülkemizde kurtarılmış bölgeler vardı? İşte Kara Lise 'deki yaşananlar ve anlatılanlar bire bir Türkiye üzerinde oynanan oyunların illere, bölgelere göre yansıyan gölgeleri idi. Aynen Kara Lisedeki gibi öğretmenler arasındaki gerginlikler öğrencilere kadar sirayet ediyordu. Hiç unutmam Karapınar mahallesinden en yakın akrabam eski ortaokul binasının içinde "sosyalizm istiyorum " diye bangır bangır bağıriyordu. Bizim Gazi Şener 'de sormuştu: Öyleyse nedir sosyalizm anlat ta bizde bilelim deyince, Karaca dağlı bir arkadaşımız, onun daha yaşı küçük, daha

öğrenecek diye savunmada bulunmuştu. İşte bizler, bu olayların böyle cirit attığı zamanlarda kendi kimliğimize sarıldık. İyi ki de sarılmışız. Bana namaz şöyle kılınır diyen ne babam oldu, ne de kucağına oturtturup dua ezberlettiren bir dedem oldu. Rabbimin izniyle ve kalbi eğilimle, arkadaşlardan çevreden karınca kadarınca ilahi rahmet pınarından nasiplenmeye çalıştık, binlerce şükür diyorum. Ya daha kötüsü olsaydı. Ya komünizmin pençesine düşüp, başka amaçlar peşinde koşsaydık?

Yusuf Erdoğan

ALINAMAYANLAR DERS OLUR

Hayatın kamçıyla sızar derinden kanlar
Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?

Vicdanını Paris'e Moskova'ya satanlar,

Küfür diye bakarlar, senin dualarına... Diyen kimdi biliyor musunuz? Nihal Atsız'dı bunu söyleyen. Ve söylediği içinde tabutluklara atılmıştı. Çünkü komünist düşünce her sahada her kılıkta, herkese her bir farkla yaklaşıyor, babayı oğula, kardeşi kardeşe, devleti halka, halkı millete ve değerlere düşman ediyor, din mefhumuna karşı çıkıyordu. Hani Bedir savaşında inananlarla, küfürde direnenler farklı cephelerde yer almıştı ya, aynen öyle işte. Allah diyeni yallah diye hapsilere yollayan zihniyetler, kadim kinlerini dinimize yoğunlaştırıp kökünü kazıma muradıyla halka yüklenmişler ve olmadık hile ve düzenbazlıklarla adeta kan kusturmuşlardı. Bugün PKK, ermeni ırkçıları, Kürtçü ırkçılar, bölücülük eyyamcıları, ve bilerek ya da bilmeden onların ekmeğine yağ bal sürenler el birliği etmişcesine, ülke kaos ortamına kendilerini memur ilan ettiler. Küçük çocukları sokağa mahkûm edenler kan üzerinden kimlik inşasına soyunup güya hak ve özgürlük savaşçısı oldular.

Benimde tasvip etmediğim birçok uygulama var kendi adıma. Fakat ülkem de göz göre bu tür entrikaların içerisine çekilmesine asla razı olamam. Biz bu ülkeyi yaban da bulmadık. İslam kanı Müslüman Türk kanı döktük almak/kurmak ve hür yaşamak için. Üç buçuk serseri gelecek bana, benim ülkem de dış güçlerin yardımıyla bölücülük taslayacak! Yok, öyle yağma. Akli başında hiçbir kul buna rıza vermez/vermemeli.

Meseleler oturup konuşmak ve tartışmakla aşılır. Ama hala bu kafa o kafa olarak devam edecekse ki; öyle ne yazık ki, bugünkü muhalefet anlayışından da bir yere varılamaz. Bu nedenle muhalefetin en az iktidar kadar cesur ve dirayetli ve çözüm üretici konumu yakalaması gerekir. Aksi halde niye bu köprüyü yaptın? Niye bu hava alanını inşa ediyorsun kabilinden saçma sapan sorular sorarak muhalefet olunmaz/olamazsın. Türkiye gerçeği, kendi gerçeğimizdir. Sen bu gerçeği anlamadıysan, bu halkın ne istediğini anlayamadıysan, o halde ne şiirden ne edebiyattan ne şairden ne sanattan, ne de yedi güzel adamdan anlarsın? Ne de kendi kendini anlarsın? Öylesine bir hayatın içinde yuvarlana yuvarlana gidersen, bilemem nereye gidersen. Allah bilir...

Son günlerde iyice azgınlaşan terör boyutu insanımızı elbette derinden düşündürmektedir. Artan olaylar, askerimize polisimize tüm güvenlik kuvvetlerimize yönelik kalleşçe saldırılar masumların ocaklarına ateş düşürmekte, her gün şehit haberleri yürekler dağlanmaktadır.

Bunları sürekli söylüyor ve her defasında tekrar ediyoruz. Devlet vatandaşını korumakla mükelleftir. Devletin asli görevi kim cana mala kastediyor, huzuru bozuyorsa, bireysel ya da örgütlü eylem olarak ortalığı kan gölüne döndürmek daha doğrusu yakıp yıkmak ve kötü bir emele hizmet eden için bu millete kan kusturmaya çalışıyorsa, bunun güvenliğini sağlamak devletin ve güvenlik birimlerinin görevidir. İstihbarat teşkilatının görevidir. Geçen gün medyaya taşınan bir haberde terör nedeniyle(pekakanın) saldırılarından dolayı baraj inşaatı durdu diye yazıldı. Olacak şey mi bu? Bu kadar güç kudret sahibi bir ülke barajını fabrikasını kamu binalarını koruyamayacak mı? Böyle bir haber inanın kanıma dokundu. Biz yedi düvele karşı omuz omuza mücadele verirken elimizde imandan başka silah, kardeşlikten başka dostluğumuz, ülkemizden başka ortak bir düşüncemiz yoktu. Terör ne kadar azgın ve canavar halini alırsa alsın, burada vefat etmiş rahmetli Süleyman Demirel'in bir sözünü kaynak olarak söylüyorum. Devlete kafasını çarpanın kafası yarılmalı "derim. Kim ki milli birliğimize kast eder, hain emeller besler kökü bilmem nereden gelirse gelsin, güvenlik kuvvetlerimize silah çekenlere haddi bildirmeli. Teröre karşı merhametli davranılmaz. Hangi amaç uğrunda belli olmayan bir hayat için ölümü göze alan dağdaki hainler ve onların içerdeki kafası gözü sarılı elinde Molotof, bacağında anasının şalvarıyla saldırgan ve ölüm kusan makineler haline getirilmiş güruhuna karşı yapılacak tek şey, bu olağan durum karşısında şeffaf olma halini bırakıp, iç güvenlik yasası gereği sokak hareketlerine kim katılıyorsa kim karanlık gölgelere karışıp ihanette sınır tanımıyorsa gördüğü hak ettiği muameleye tabi tutulmalı ve derhal haddi bildirilmelidir. Bugüne kadar her şeyi olgunlukla karşılayıp, suskunmuşuz gibi durmamız hem içerdeki hem meclisteki uzantılarının mide bulandıran sözleriyle, bizlerin sınırlarını zorlamıştır. Kafasına bölünmeyi koyan, kardeşçe yaşam tarzı yerine isteklerini kabul ettirmek için terörü tek seçenek haline getiren ve bunu da şimdilerde artarak devam ettirenlere karşı yapılacak tek seçenek, gerekeni yapmaktır. Terörün hamileri ülkelerin durumlarını uygulamalarını izliyoruz. Elini teslim olmak için kaldırmasına rağmen göz göre polis kurşununa hedef olan zenciler hangi ülkenin vatandaşı. Ya da şöyle sorayım. Bugün şu an bizim karşı karşıya kaldığımız terör Avrupa'nın Almanya'sında ya da sahtekâr Amerika'da olsa nasıl bir tedbir alırlar? Sorarım size. Fransa ne yaptı? Adice yayınlar yapan Charlie Hepdo olayı bahanesiyle tüm dünyayı ayağına çağırdı. Terör kendi ülkelerine sığıncaya nasılda ayağına diken batmış şey... Gibi, zıplıyorlar. Ama Müslüman bir toplumda terör var mı, umurlarında değil. Hristiyan oldu mu değişir.

Öyleyse; Bu topraklarda yaşayan bizler, her ne pahasına olursa olsun birliğimizi dirliğimizi korumak zorundayız. İnsana yolculuk yapmayan bir ideal, bir düşünce asla ayakta kalamaz. Zor ve baskı kullanarak ta hiçbir yere varılmaz. Bu böyle biline. Haydi, büyük Türkiye için birliğe diyorum. Eğer teröre karşı iseler ki medya araçlığıyla da anılıyor, bilhassa terörden çok çekmiş ve bu ülkeye bu insanlara bin yıldır kültürel bağla bağlı olan Kürt kardeşler, Zazalar Çerkezler, Boşnaklar, Pomaklar onlarında seslerini buldukları yerde daha gür çıkarmalıdır. Birlikte çıkan ses, birlik ve kardeşliğin sigortası ve senfonisidir. Sezai Karakoç'un dediği gibi: "İnsanlığın sonu, daha büyük ve ebedi bir insanlığa dönüşmektir, toza toprağa dönüşmek değil." ...Sarkaç gibi gel- gitleri oynayacağımıza, duracağımız yeri iyi bilelim, diyorum. Sağlıkla kalın.

siyasetin dili

Bazen insanları görüntüsüne, konuşma tarzına, beden dili ne biliyim bakış ve duruş açılarına göre kendimizce etkin değerlendirmelerde bulunuruz." Yüzünde meymenet yok, adamın suratı turşu satıyor, ya da manzarası meydanda "gibi. Bazen de bir bakış insana arife tarif gerekmez abi dedirtir. İnsanların ağız burun yapısı boyu posu vücut ölçüsü bir kıstas mıdır, ya da, yaptığımız değerlendirmeler ne kadar onun ruh ahvalini yansıtır bilemeyiz. Âmâ bir araya geldiğimiz zaman muhakkak ki, hele de şu günlerde, fanatik bir ruh yapısına sahip olmasak bile, lider dediğimizi şahsın kendimizce iyi gördüğümüz memleket meseleleriyle ilgili değerlendirmelerini hoş karşılar diğerlerine dudak bükürüz.

Keşke bir araya hangi siyasi kanattan olursa olsun gelinebilse de şu memleket meseleleri üzerinde her kesim vatandaş nezdinde sağlıklı değerlendirmeler yapıp fikir alışverişinde bulunulsa. Gerçi TV kanalları hem reyting hemde bayağı bir karmaşık hale gelen şu yoğun seçim sonrası ve terör azgınlığı gündemiyle ilgili kendi kanallarında yandaş yayınlar yapılmasını, bazen değişik kesimlerden hararetli tartışmalar yapılmasını sağlıyorlarsa da, genelde bazıları sahibinin sesine göre hareket edip Türkiye gerçeği yerine patron seçeneğini ya da medya gücünü kullanarak bir takım algı operasyonları bile yaptırtabiliyorlar yahut birilerini hiçte layık olmadığı halde halkın gözünde pırlanta gibi göstermesini başarabiliyorlar...

Neyse konumuza dönecek olursa dediğimiz gibi her kesimden halkımızı ayırım yapmadan medeni bir şekilde nerede olursa olsun ülke gerçeği menfaatinden hareketle, olması gereken, eksik olan yanlış giden hususlarla ilgili dövüş kavga yerine medenice konuşulması, siyaset dilini kullanmaları bize çok fazla artı puanlar kazandıracak ve gönüllere kar yerine gül yağacaktı.

Bizim tarihi ve kültürel platformdaki köklü birlikteliğimizin temellerini sarsmaya yönelik ve hiçte kültürel değerlerimize ve toplumsal yapımıza uygun olmayan terör argümanlarının fiili olarak kullanılması karşısında aynı Türkiye sofrasının gönül dilli insanları ve yürekleri olarak "arkadaş yurduma alçakları uğratma sakın" diyebilmeliydik. Bizim Şeyh Edebali, Hacı Bektaş Veli, Yunus Mevlana, Hoca Ahmet Yesevi dilimiz ve algımız bunu gerektiriyordu. Bırakmalıydık ilkemize inancımıza insanlığımıza uygun olmayan ve ters düşen yanlışlıkları. Vazgeçmeliydik bize liderlik etmeye çalışanların bıkkınlık veren kaprislerinden kendimizi de onların uygun olmayan dillerini de biz geniş gönüllü ve Anadolu dilli halk olarak yön vermeliydik düzeltilmesi için gayret sarf etmeliydik.

Biz Anadolu'yduk belki onlar kadar okumuş belki onlar kadar büyük diploma sahibi değildik ama Allah'ın kulu olarak basiretimiz ve geniş hoş görü anlayışımız uzağı gören bir dikkatimiz vardı. Çabalıyorduk vatanımız üzerinde dolaşan kara bulutların dağılması için. Her birimizin ciğeri kan kırmızısı bir gül gibiydi, yanıyorduk evlatlarımız için, yanıyorduk ocağımıza düşen ateşler için. Öyleyse bu iş böyle olmamalıydı, bir şeyler yapılması ve bizim aklımızı kullanarak birilerine bir şeyler söylenmesi gerekiyordu. Ben halk idim. Yani tabanın sesi. Benim sesim dinlenmeliydi. Seçen ben isem benim sesim soluğum hissedilmeliydi. Benim seçtiklerim benden farklı düşünmemeliydi. Aramızda o dil farkı olmamalıydı. Hem nasıl olsun ki madem Anadolu dilini kullanıyoruz madem Anadolu bizim baba ocağımız madem aynı tasta ayrılan içip aynı pilava kaşık salladık niyeydi bu ayırım gayrim farklı dilden konuşmalar. Hem dememiş miydi canı yanan bir Kürt vatandaşım: Bir gün sende öleceksin ama senin arkandan kimse Allah rahmet eylesin demeyecektir, diye "İşte benim anlayışım buydu. Bak benim Kürt vatandaşımda Türk Çerkez Laz vatandaşımda aynı dili konuşup aynı telden çalabiliyor, Niye farklılık yok çünkü biz "ekmeğimizi ortadan böldük ve beraber yedik" Öyleyse siyasetin dili kardeşlik dokusunu güçlendirici olmalıdır. Kimse siyasetçinin yanlışlarına kaprislerine katlanmak zorunda değildir. Siyasetçi gücünü halktan alıyorsa halk gücünü siyasetçiye göstermelidir. Göstermek zorundadır. Kimileri diyor ki efendim kırmızıçizgilerim var, neymiş efendim kırmızıçizgiler falan falan böyle filan şöyle. Tamam, mademki ben seçen halk olarak benim adıma kırmızıçizgiler koydun, bende diyorum ki; şu an bulanık bir hava var. Kurtlar bulanık havayı kokluyor. Bak Almanya denen haçlı ne yaptı patriotla ilgili konuşlandığı her neyi varsa geri çekiyor. Bunun ne anlama geldiği açık seçik meydanda. Haçlı yedi düvel olarak yine sahnede. Bizde yeni bir Çanakkale yazmak düşünüyor. Hele şu kırmızıçizgileri al bir kenara günü birlik siyasi endişeleri bırak ve şu an ne yapabiliriz diye vatanın selameti için nefsini kır ve her kim varsa devlet erkânı olarak bir araya gelinip yeni bir yol haritası oluşturulsun. Şahsi hesaplarınız varsa onu sonraya saklayın, diyebilelim.

Ülke tarihimizde çok çetrefilli karmaşalı kördüğüm haline gelmiş nice badireler atlatılmıştır. Âmâ bunun için siyasetçinin kibir kin ve gurur ve şahsi hesaplarını ötelemesi gerekir. Gün birlik ve kardeşliğin gösterilmesi ve pişirilmesi zamanıdır. Aksi şeyler hep bizim aleyhimize. Hem bilmez misin 12 eylül öncesinde biri sözde sağın lideri, diğeri solun lideri iki partinin liderlerinin bir araya hizipleşme ve inat yüzünden gelemelerinden kaynaklanan ve ülkeyi kaos ortamına sürükleyen anarşinin azmasına ve sokağa çıkılamamasına sebep olan yüzlerce vatan evladının birbirine düşman hale getirildiği ve Kenan Evren'in anarşi biraz daha olgunlaşsın diyerek kendine meşru bir zemin aramaya başladığı noktaya doğru gidişat emareleri varken, biz hala benim kırmızı çizgilerim diye her şeye karşı çıkmalıyız. Her gün gelen şehit cenazelerini görmezden mi gelmeliyiz? Yüreğimiz yangın yerine döndü, O halde beklenen ne? Neyin peşindesin? Amacını açıkça söyle? Diyebilmeliyiz. Ya da ben soruyum vatandaş olarak sizin adınıza: Ekselansları "SENİN KIRMIZI ÇİZGİLERİN, Türkiye'nin KIRMIZI ÇİZGİLERİNDEN ÖNDEMİDİR?"

Her çeşit insan tipleri vardır. Bize adıda ufukda basiretide geniş olanlar lazım. Geniş ufuklu fuçurist günlük kavga peşinde koşmayan nizamı âlem için çalışan insan tiplerine ihtiyaç var. Değilse bize öğüt veren çok olur. Her öğüt hayatımızdan bir kesintinin belki de gördüğümüz bir acının meyvesidir. Âmâ ataların dediği gibi: her zarar bir öğüt, ne zarar tükenir nede öğüt. Tabiki öğüt alanlar içindir efendim. Umarım mesaj alınmıştır. Sağlıcakla.

sayın görgülü(1)

.....bazı siyasi tavırlarını beğenmediğim bir hemşerime yazdığım mektup yüklü satırlar/.....

SAYIN GÖRGÜLÜ,

Satırlarından anladığım kadarıyla sizin niyetiniz üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek ve sitede kavga ortamı oluşturmak. Hâlbuki site vasıtasıyla birbirini tanımayanlar yahut uzun süredir görüşemeyenler bu vesileyle birbirilerini tanıma ve anlatma fırsatı buluyorlar. Bu nedenle sitenin yüklendiği misyonu asli özelliğinden uzaklaştırıp da başka mecralara çekmeyi doğru bulmuyorum. Kalemimi kırıp kırıp yeniden içeri dalış yaptığına göre demek ki yeni ufuklara yelken açmaya karar verdin ve bu arada önüne gelenle takışmaya insanları sürekli suçlamaya her şeye olabildiğince muhalefetlik yapmaya ve kendin gibi düşünmeyenleri tu kaka olarak görme alışkanlığını sürdürmeyi, bundan da vazgeçmeyeceğini bir kere daha ilan ettin. Bana isnat ettiğin din âlimliğine gelince; evet ben yüksek bir din mektebinde okudum. Okuduklarım kendi anlayabileceğim kadarıyla ilgili olanlardır bilgileri de sorup soruşturup güvenilir kaynaklardan öğrenmeye mümkün merteye çalışıyorum. Mesela ben Hüseyin Atay'ı okumam. Yaşar Nuri Beyi okumam. Çünkü bu âlimlerin yorumları benim düşünce tarzıma ve hayat anlayışıma uymuyor. Onlar kendi bildiklerini icra eder, ben de benim hayat çiziminde bana lazım olanları uygun bulduğum sorup öğrendiğim kendimce güvenilir kaynaklardan öğrenir, buna uymaya çalışırım. Bir insanın din konusundaki öğrenme ve bilme ihtiyacı onun hassasiyeti ile ilgilidir. Dini sadece onu okuyanlar bilsin bunlar onlar için lazım diyemeyiz. Dini sadece görevlisi olanlar okusun amel etsin diyemeyiz. Bence her Müslüman kendi dininin bizatihi görevlisi olmalıdır. Dine yönelme ve amel etme bir insandaki samimiyetin ve ihlasın göstergesidir.

Sayın Görgülü; işin doğrusu aslında size cevap vermek içimden gelmiyordu. Ancak değişik yorumlar yapılmasın diye konuyu tüm açıklığı ile ortaya koymak bir daha böyle polemiklere ve gereksiz tartışmalara girmemek için ve benimde zamanım değerli olduğu için yazmak gereği duydum. Ancak bu mücadele tabii ki burada sonlanmaz. Dünya kurulalı devam ede gelmiş. Ve sürecektir de... Bugün Yusuf'la Behzat tartışır, yarın bir başka şahıslar. Dünün Necip Fazıllarıyla Nazım Hikmetleri gibi. Fakat unutulmaması gereken bir özellik vardır ki; bunu medeni ve insana yakışır bir ölçüde hakaret etmeden ve küçümsemeden götürebilmek ve insan olarak kişiye değer verebilmek önemlidir. Dedik ki; bu mücadele hayat var oldukça sürecektir, sürecektir çünkü kim neyin temsilcisi, neyin savunucusu, neyin yanında neyin karşısında, neye iman ediyor, neyi kendine dost ediniyor, doğru olan ne, yanlış olan ne? İşte bunun kavgasıdır bunun mücadelesidir her şey. Bana doğru gelen sana yanlış, sana doğru gelen de bana yanlış. Herkesin ihlası samimiyeti, bakış açısı çizgisi anlayışı değer ölçüsü farklıdır. Bize düşen nedir biliyor musunuz? Bunları insan gibi konuşabilmek. Tabi buda bunun böyle olması gerektiğini akıl edenlerce uygulanabilir hale getirilir. Değilse niyeti farklı olanlar zaten açıkça belli ederler. Şimdi istersen esas konuyu bir anekdotla gireyim müsaadenle.

"İlk karşılaşmamız gergin geçmişti. Biraz gençlik, biraz ön yargı, yetiştiğim katı sol görüşlü aile, ne dersiniz. Gecenin sonuna doğru, ilginç ve hoşsohbet bir adam olduğunu kendi kendime bile itiraf etmeye çekinmişim. Beni anlamaya çalışmıyorsunuz, demişti ayrılırken. Bu ifadeleri kaleme alan Bal çiçek Pamir 27 mart 2009'da Haber Türk'te söylüyordu....Şu günlerde ölümünden yaklaşık bir yıl geçmiş olan bir kuşağın temsilcisi,bir dönemin mağduru,bir dönemin mazlumu Muhsin Başkan için söylenen ifadelerdi bunlar.Cümleleri irdelersek aynı fikri paylaşmayan insanların birbirlerine karşı nasıl bir ön yargı içerisinde buldukları,bununda toplumumuzun açmazlarından biri haline geldiği ve hala varlığını sürdürdüğünün samimi itiraflarıdır.Bizler olaylara hep tek taraflı pencereden bakarız.Birbirimizi tanımadan yahut oturup konuşmadan bir sohbet etmeden kulaktan dolma bilgilerle birbirimiz yargısız infaza tabi tutarız.Bizler neden böyleyiz,bu alışkanlıklarımızı yanlış olmasına rağmen niçin sürdürüyoruz diye bunu endişesini taşımak aklımızın ucundan geçmez.

sayın görgülü(2)

(geçen ki yazıdan devamla)

Bizler için önemli olan sadece nefsimiz tatmin olsun yeter. Bunda da amacımız karşımızda kim varsa madara olsun, herkes beni pohpohlasın, hep benim dediğim gibi olsun, hep ben önde oluyum, ben doğrucuyum ben şaşmam gibi bağınazlıklarla hırs gurur kibir bataklığında bu illete tutunarak yol almaya çalışmamızdır. Hâlbuki karşımızdaki kişinin hangi fikir ve düşüncede olduğuna değilde, Allah'ın(c.c.) kendi ruhundan üflediği insan olarak görebilmeyi düşünce dünyamızda bir köşeye koyabilseydik, o zaman hiç görmeden hiç konuşmadan sohbet ortamı oluşmadan, sadece kendi içimizde oluşan insana yakışmayan hırs küpünü bir tarafa bırakır, bal küpünün tatlı şerbetlerini birbirimize ikram eder konuma gelirdik. Ben yıllardır sizi bilmem. Pek de tanımam. Bilebildiğim tek şey sizi Kulu makasında rahmetli babanız Ali amcanın yanından hiç ayrılmayışınız ve çay ocağında gördüğüm tıfıl, ufak boylu kara bir oğlan olarak hatırlarım. Ağabeyin Cevdet(cöge) garsonluk yaparken ben onun komi'si idim. Hele ihsan ağabeyin bizleri gülmekten kırar geçirir, her gün lokanta 'da Abidin kebab, özdün kebab, Fikret kebab, derviş kebab diye gelen müşterilere yemek satardı. Ondandan sonra hayatta ne geçti kim nerede ne yapıyor, bilmiyorum. Bu sitenin de varlığını bir arkadaş söylemiş ve bende kendi birikimlerimi paylaşmak için karınca karınca bir şeyler yazmak istediğimi belirtmiş, dolayısıyla sizin de burada olduğunuzu öğrenmiştim. İnsanın yanına bir komşusu gelince ya da evine bir misafir fark etmez en azından nezaketen de olsa bir merhaba demesi insanlık gereği iken siz bunu bile söylemeyip nasıl bir tutum içinde olduğunuzu zaten ortaya koymuştunuz ve ben sizi az çok tahmin etmeme rağmen yazılarınızla, kişilerle didişmelerinizle sizin gibi düşünmeyenlere buğz içinde küçük düşürücü küçük hesaplar peşinde koşmanızla iyice anlamıştım, sizde beni anlamıştınız. Aradan bunca yıl geçmiş bak emekli olmuşsunuz, ben ise hala zorunluluktan dolayı devam ediyorum, torun torba sahibi olmayı Allah nasip etti, bundan sonra bizim dünyamızda kavga olmamalı diye düşünüyorum. Küfür yerine insana fikir yakışmalı. Küfür sadece kızıp sövmek bağırarak değil aynı zamanda muhatabını küçük görmek ve kendini beğenmek olup bir aczi yetin işaretidir. Bundan dolayı bırak eğitim sahibi kendini yetiştirmiş mürekkep yalamış olanları, hiç eğitim yüzü görmemiş okula gitmemiş halk arasında cahil diye nitelendirilen insanların bile yapmaması gereken bir uygulamayı bir kavga ortamını muhatabını tahrik ederek kışkırtman, sizin doğanızda olan bir tutku ki; her seferinde kim olursa sizin gibi düşünmeyenlere karşı bunu uygulamaya çalışıyorsunuz.Halbuki hiç tanımadığın oturup kendisiyle konuşmadığın birisine gıyabında bu tür olumsuzlukları reva görmek aklın alacağı iş değil ve ben bunları çok samimiyetsiz buluyorum.Insanı ele veren onun sunmaya çalıştığı mesajlarıdır.Sizde bilirsiniz ki;Bir forum köşesinde bir yorum yapılacaksa o konu başlığı baz alınır,onunla ilgili belge ve deliller sunulur,yorumlarla da konuya ikna edici bütünlük kazandırılır.Karar ve yorum bundan sonra okuyucuya aittir.Benim Sayın Muzaffer zengin bey'in "Hak ve Batıl'ı" konu alan başlıklı yorumuna ayet meallerini alarak konuyu hedefinden saptırmadan getirdiğim açıklamalar sizi neden bu kadar etkiledi.Ben bir bilgiyi hazırlarken iyice araştırmadan yazmamaya dikkat ederim.Çünkü yaptığım bir yanlışlık vebal demektir.Benim yapacağım yanlışlıklar yada yanlış bilgilerden yola çıkarak onunla amel eden birisi buna uygun davranırsa onun düştüğü hatadan ben sorumlu tutulurum. Zira ahirette hesabı ağır olup onları peşlerinden sürükleyenlerde aynı hesaba çekilecektir. Bu sorumluluğumu otuz yıllık meslek hayatımda taşıdım ve hala da taşıyorum. Ben hiçbir zaman din bezirgânlığı yapmadım. Bahsettiğin rantiyenin içinde de değilim. Bu resmen bir iftira ve hakarettir ve kul hakkına girdiğini unutma. İsteseydim burada size bu iftiranızla ilgili daha farklı cümleler kurar başka şeyler söyledim. Fakat inancım odur ki; üç beş günlük dünya menfa atı için kimsenin kalbini kırmaya değmez. Benim için ölçü; Yunus Emre Hz.nin ifadesinde yer alan "Yaratılanı hoş gör, Yaratanı Ötürü "ölçüsüdür, ve bu ölçüde; Çanakkale'de düşmanına bile su ikram eden, yaralılarını da hastane revirine kendi eliyle taşıyan bir zihniyetin Türk olma vasfını ve İslam'ın güzel ahlakını hayatına düstur edinen, düz durup düz giden eğip bükmeden kıvırtmadan hayat çizgisini şerefle bitirmeyi amaçlayan bu garibin yaşantı tarzının ölçüsüdür. Onun savunduğu ilkeleridir. Hayat görüşüdür.

sayın görgülü (3)

hayat çizgisini şerefle bitirmeyi amaçlayan bu garibin yaşantı tarzının ölçüsüdür. Onun savunduğu ilkeleridir. Hayat görüşüdür. Benim Sayın Muzaffer Zengin'in yazılarını okuyamadığımı kendisine iletmişimdir. Hayat Üniversitesinde okuyan bu ağabeyin(benden yaşça büyük olduğunu yeni öğrendim.) yazdıklarından bir şey çıkarmakta bazen zorlandığımı da dile getirmişt看. Bunu kendisi de biliyor. Sizler zannediyorsunuz ki; "anlamak işine gelmiyor "hayır hiç de öyle değil. Ben gerçekten yazılar arasında ki kopukluktan olsa gerek getirdiği yorumları farklı boyutta algılıyorum. Yalnız şuda bir gerçek ki; Sayın Zengin zaman zaman öyle yorumlar yapıyor ki; bana göre uç noktalarda tehlikeli virajlarda turluyor. Öyleyse bu durumda yapılması gereken bildiğimiz ve anladığımız kadarıyla konuyu anlatmak ve birbirimize yardımcı olmaktır. Zaten kendisi de cevabi yazısında işlemek istediği konunun "Dinde zorlama yoktur " şeklinde olduğu beyanıdır. Ancak sizin bununla ilgili ki varsa yüksek görüşünüz o konuya ait ve o konuyu asli amacından uzaklaştırmadan bunu belge ve delilleriyle ortaya koyar kendi ifadelerinizle yorumlar ve katkıda bulunurdunuz. Ben bunu beklerdim sizden. Çünkü akıl akıldan üstündür demiş atalarımız. Bak ben Kur'an'ı Kerimi baştan sona mealinden hiç okumamıştım. Eşimin gayretleri dolayısıyla onun sayesinde yüzünden okumayı öğrendim, sizin vasıtanızla da bende hemen meal okumaya başlayacağım. Siz benden daha azimliymişsiniz. Sizi kutlarım. Bu bana bir ders olsun. Ancak şunu da ifade edeyim ki; bir Müslüman bir inanç sahibi kendi dini inancının inceliklerini öğrenmek ve onunla amel etmek zorundadır. Samimiyet ve ihlas buradadır. Yapamadığın ya da yaşayamadığın bir şeyi kendi nefesine kabul ettiremiyorsan o zaman iki ruhlu ve iki kişilikli olursun. Ben kendi nefsimle söz geçiremediğim hiçbir şeyi kimseye şirinlik olsun diye anlatmadım, söylemedim. Madem iki defa Kur'an'ı okumayı baştan sona hatmettin, ne diye o konu başlığı hakkında belge delil sunmuyorsun da konu dışına çıkıp insanın kişiliğine yönelik mesnetsiz suçlamalarda bulunuyorsun. Hiç yakışık alıyor mu, bu bir eğitimciye yakışıyor mu? Daha önce hatırlıyorum da köşe yazılarım da sunduğum belge ve delillere gayet ön yargılı bir şekilde "iftira ve komplo teorileri" diye yaklaşmıştın. Yani sizin söyledikleriniz hep gerçek oluyor bizim söylediklerimiz hep iftira komplo oluyor. Böyle bir mantık kuramı olur mu? Siz her şeye bu açıdan bakarsanız biz neyi nasıl konuşacağız ki? Ben doğru ve güzel bulduğum bir şeyi kim söylerse söylesin fark etmez,dikkate alır ve onu değerlendiririm.Hatta bu söyleyen hiç okumam dediğim ve isimlerini belirttiğim şahıslar olsa bile.Hiç ummadığın bir şekilde güzel bir sözle karşılaşabilirsin belki hiç sevemediklerinin.Fakat okuma konusuna gelince o konuda zıtlık görünse de bu ifadelerle çelişki olsa da mümkün merteye zaman ayırıp da onları okumam.Bir insanı sevememek yazdıklarını beğenmemek başka,ona insan olarak yaklaşımda bulunmak başka.Benim hayat tarzımda inançlarım hep önde gelir ve davranışlarımın ilham kaynağıdır.Hayat tarzım iki ruhlu iki kişilikli olmadı ve olmayacak inşallah.Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki;dünyalarımız sizin dünyanızla tamamen farklı.Düşüncelerim sizinkiyle uyuşmaz.Öyle olsa da bir hemşeri olarak birbirimizin yüzüne bakamayacağımız laflar etmek yakışık almaz,ben öyle düşünüyorum.Ben isterdim ki,bu mesele de konuyu saptırmak değil ,maksada uygun aydınlatıcı bilgiler sunmak daha hayırlı olurdu.konu hakkında sizin görüşlerinize uygun olmayan görüşleri sizde kendi delillerinizle getirmek zorundasınız.Bunları yapmayıp ta ,sırf hırs ve kin bağlamında nefsi tatmin edecek uluorta laflarla tahrik kar davranmak kişilik sapmasının yada duygusal olgunluğa ulaşamamanın oluşturduğu baskının dışı vurumudur.Oysa biz düşüncelerimize sevgi ve gül'ü almışız.Biz dostuna da bize düşmanlık besleyene de insan gözüyle bakar, Yaratandan ötürü bütün canlıları seven bir ruh iklimi taşırız.Siyasi anlayışımız örtüşmese de fikirler ayrı olsa da insan olduğumuzu unutmayalım. Necip Fazıl bir gün ziyarete gider, Nazım Hikmeti. Hapishane ziyaretine. Hapishanede kendisine der ki;" Benim rejimim olsaydı seni asardım... Fakat hiçliğin rejiminden gördüğün mesnetsiz zulmü asla kabul edemeyeceğim için, seni görmeye geldim! " ... Der. Nazım hürmetle karşılar bu ziyareti.Hatta.....Yaş dolar çivit rengi gözleri.....ve Necip Fazıl'a der ki;"Benim rejimim de olsa bende seni asardım.Ama inanmış olmanın haysiyetini ve sanat ta "eski"nin en yükseği olmanda ki değeri inkar etmezdim "

Sayın Görgülü(4)

Bu insanlar bir davaya adanmışlar kendilerini. Doğru veya yanlış. Âmâ bu insanlar dava ehline hakkını teslim edecek kadar hakkaniyetli davranmışlardır. Yani dürüst olmuşlardır. Dava adamı şerefini bir kurşun gibi yüreğinde taşır. O' üç kuruşluk menfaat için fırlıdak olmaz. Toplumu değiştirmeye yeltenenler önce kendilerini o istikamette değiştirmeliler. Söylediğini kendisi yaşayamayandan hiçbir şey olmaz. Bugün ülkemizde özellikle başta modanın da etkisiyle yön değiştiren kompleksli, kaypak fikirli, yozlaşmış, kendi değer ölçülerine düşman, gürültücü, kendi kendisiyle kavgalı dedikodu ve gıybet hastası, inançsız, para düşkünü tembel ve haysiyet düşmanı bir grup ortalıkta sirtaki oynuyor. Bunlara karşı sahip olduğun değerlerini kurallar dâhilinde korumak, haysiyet ve inanç sahibi olmakla mümkündür. Ben kuru kalabalıklara katılmak değil, Sayın Zengin'inde belirttiği gibi doğrunun da doğrusunun peşindeyim. Aslında size en başından bir soru yöneltir ve bu işi bu kadar da uzatmazdım. Sadece bir soru. Gerçi kişilerin inançlarını özel hayat anlayışlarını sorgulama gibi bir keyfiyetimiz olamaz ancak insanların samimi olmadıkları sırtınca ister istemez akla böyle bir şey geliyor. Size diyebilirdim ki:” Kur'an a hayatınızda yer veriyor musunuz? Onun her harfini harfiyen kabul ettim inanıyorum diyor musunuz/demiyo musunuz? (yine tekrar ediyorum herkes inancında hürdür ve din kimsenin tekelinde değildir, lakin işin boyutu başka)...Çünkü İmamı Rabbani Hazretleri derki; Kur'an ile hadise inanmazsa bir kişi/ Ona hiç cevap verme konuşma bitir işi... Burada yanlış anlaşılmasın bitir işi derken, sadece konuşmayı uzatmaya gerek yok, ne söylersen söyle kendi bildiğinden şaşmaz, ikna olmaz, kesinlikle kabul etmez manasında... Yani boşuna konuşursun demektir... Zan altında bulunmak istemiyorum ama çizginiz her şeye olabildiğince muhalefet olup size sunulan sizce aykırı gördüğünüz ne varsa sizin lügatinizde hepsi iftira ve komplo teorileri muamelesi görüyor. Öyleyse biz bu noktalarda anlaşamayacağımıza göre, her şeyi kendi haline kendi kulvarına bırakmak gerekir. Yani demem o ki; ne sizin söyleminiz beni, ne de benim söylemim sizi ikna etmiyor. İkimizde ayrı havadan sudan konuşuyoruz. O zaman yapılması gereken elbette herkesin kendi kulvarında kendi çizgisinde devam etmesi. Siz kendi dininizi inancınızı yaşayın bende kendiminkini. Bu nedenle ne siz beni yazılarımda muhatap alın, ne de ben sizi muhatap alırım. Çünkü bu bağlamda ortak paydada buluşma bile uzak görünüyor. Herkes kendi yoluna gitsin. Ben Muzaffer Bey'e anlayamadığım bir şeyi soruyorsam direkt kendisini muhatap alır ve ona iletirim. Eğer ki kendi isterse bana yorum yapma ben onu da yapmam. Çünkü konu başlığını hazırlayan kendisi. Öyleyse birilerinin Muzaffer Bey adına ahkâm kesmesi ya da devreye girmesi ve dolaylı yoldan suçlamaya kalkması kabullenemez. Ben hayatıma temel aldığım inanç fikir ve düşüncelerimle konuşur ve yazarım. Ben düşüncem ve yaşantı çizgimin elimden geldiğince ahenk içinde olmasına çabalarım. Kısaca ben buyum. Eğer benimle ilgili bir yazıya cevap vereceksen delil ve belge getir. Yoksa şahane yorumlarını kendine sakla. Bu açıklamalardan sonra artık anlaşabileceğimiz bir husus doğdu. Siz beni bilirsiniz bende sizi. Bunu saklamaya gerek yok. Herkes kendi beslendiğinden konuşup yazar. Bundan dolayı birbirimizi kırmadan var git sen kendi yoluna ben kendi yoluma. Ola ki bir gün karşılaşır yüzüze bakarız. Dediğim gibi insanlar birbirlerinin yüzüne bakamayacak laflar etmemeli. Yol yakınken herkes kendi yoluna. İşin rast gelsin.

Yusuf ERDOĞAN-KONYA

BEKLEYİŞ

Memleketimizin gündelik sıcak siyasi gelişmelerini her gün TV'den ve basın yoluyla takip ediyoruz. Bazen insanın kanını dondurucu olaylara şahit oluyor bazen de münferit diye bilinenlere de sıkça rastlıyor kimi zaman kızıyor kimi zamanda bu tür gelişmelerden Allah'a iltica ediyoruz. Politik konuşmaların girdabına kapılanların profesyonellere taş çıkarırcasına yorumlarda bulduklarını görüyor, bu hallerini de kendini bilgisayar yahut TV bağımlısı durumuna düşüren ve vaktini onlarla tamamlayan çocuk ve gençlerin durumuna benzetiyor ve insanımızın artık birçok konuda iletişim araçlarını da kullanarak bir fikir sahibi oldukları kanaatini taşıyoruz. Politika konuşmanın ülke insanımızı atmosfer gibi kuşatmasının birçok sebepleri var. Ancak gerçek olan bir şey var ki artık toplum kendini yönetenleri sorgulayabiliyor, yanlışları yahut kendince doğru olanları dillendirebiliyor ve eleştiri yapabiliyor. Fakat bazı konularda eleştiri yaparken de kendini aşırıp başka insanların üzülmelerine veya kırılmasına yol açacak ağır üslup kullanabiliyor, işte bizim toplumsal zaaflarımızın başında da; ön yargılı olmak ve hakaretlere varan yorumlarda bulunmak olarak gördüğümüz zafiyetlerimizden kurtulabilirsek işte o zaman toplumsal geleceğimiz konusunda daha bir olumlu bekleyiş içerisinde yer alabiliriz. Bakınız sizlere buna benzerlik teşkil eden bir örnek vermek istiyorum." Uzakdoğulu yaşlı bir samuray varmış. Artık hayatını gençlere adanmış ve tecrübelerini onlarla paylaşıyor onlara rehberlik ediyormuş daha doğrusu yaşamanın sanatını öğretmeye çalışıyormuş. Bir gün genç bir savaşçı gelmiş bu yaşlı ve bilge samurayın memleketine. Bu gencin amacı; bu yaşlı samurayı yenerek ününe ün katmak istemekmiş. Neticede, bir meydan da toplanan halkın ve samurayın öğrencilerinin huzurunda mücadele başlamış. Genç savaşçı samurayın bir özelliği varmış, sürekli rakibine hakaret eder küfürler yağdırır atalarına demediğini bırakmazmış, gayesi insanı en ince noktasından yakalayıp onun ilk hamle yapmasını sağlayıp bu hakaretler sonucu kontrolünü kaybeden rakibinin açığını yakalayıp avını yakalayan kartal gibi tepesine binmesiymiş. Yine bu taktiğiyle başlamış savaşına. Aynı hakaretlerini yağdırmış bilge samuraya. Fakat Yaşlı ve Bilge olan samuray onun bu söylemlerini sadece dinlemiş, tahriklerine kapılmamış ve beklemiş. Nihayet bu azgın ve edepsiz samuray ikinci vakti geldiğinde yorgun düşmüş ve müsabaka meydanını terk etmiş. Ancak yaşlı samurayın talebeleri hocalarının bu tutumuna içlerlemişler, bunca hakarete karşı nasıl dayandığını sormuşlar. Neden kaybedeceğinizi bilseniz de kılıcınızı kullanmazdınız? Korkaklığı seçtiniz? Hepimizi utandırdınız .. demişler.

"Yaşlı olan samuray demiş ki öğrencilerine: "Birisi size bir hediye getirirse ve o hediyeyi sizde kabul etmezseniz, o hediye kime ait olur ? demiş. Öğrencilerinden birisi söz alarak : " Tabiki o hediyeyi vermeye çalışana " diye cevap vermiş. İşte demiş yaşlı samuray : " Aynı şeyler kıskançlık , öfke ve hakaretler içinde geçerlidir. Eğer onlar kabul edilmezlerse, o sözler onları taşıyana aittir ve olmaya da devam ederler" demiş..... Bizde bir atasözümüz vardır hatırlarsanız " kem söz sahibine aittir " Diye... Bundan dolayı bu sitede yazmaya ve arkadaşlarla site sakinleri ile birçok konuyu paylaşmaya başladığımdan beri dile getirdiğim husus özellikle eleştirel baz da yapılacak yorumlar konusunda ön yargılılığı bırakın yargısız infaz yapmayın uyarıları idi. Buna rağmen , hala mürekkep yalamışlar nezdinde hızını alamayan bazı arkadaşların Çoruh Nehri gibi hızla aktıklarını ve bazı insanlara hayat hakkı tanımadıklarına şahit oluyoruz. Halbuki bu satırların acizane yazarının kimseyi incitmek gibi bir çabası yok. Sadece akıl mantık ve süzgecinden geçirip vicdani kanaatle süslediklerini siz değerli okuyucuları ile paylaşmak derdi var. Herkes bayram telaşı içerisindeyken ben de şu yazımı hala hazırlamadım diye kendime kızmaktan öteye geçmeyen bir özelliğim var... umarım bazı şeyleri artık bundan sonra daha bir dikkatli yaparız. Ben yine de kimsenin üzülmelerinden yana değilim.... Ancak biraz daha olgun hareket, biraz daha olgun kontrol diyorum.....

Bizim toplumsal güzelliklerimiz ve medeniyet anlayışımız insana ve onu anlayabilene huzur verir. Diyelim ki : elinde avucunda bir şey yok, iyi de insanlara verebileceğin bir sevgi... gösterebileceğin bir hoşgörü de mi yok ? ... Olaki çevrende senin sevgini ve üzüntünü paylaşabileceğin insanların olması , o insanın yaşama şevkini artırır. Hatta diyebilirim ki yanında değil de uzakta olsa bile yine artırır. Çünkü, yaşamak sevmekle güzeldir. Unutmamak gerekir ki, sabır ve hoşgörü insanca adam gibi yaşamanın bir gereğidir. Yaşamak insanla güzel. İnsanla sevimli kılınmış. İnsanla anlamlı hale getirilmiş. Bunu en büyük sanatkar böyle yaratmış. Yunus demiyor mu : "Yaratılanı hoşgör, yaratan dan ötürü " diye. Demem o ki; sen kalbine iyilik tohumları ekmeye bak. Hangi tohum ekildi de bitmedi..... İstedim ki bu yazım da; daha önce birkaç kez ele aldığım sevgi ve güzellik gibi insanın özünde olan değerlerimizi tekrar işleyeyim. Mayamızda olanı tekrar hatırlatayım. Onlar açığa çıksın ki içimizde beslediğimiz çirkinliklerin yerini insanı meleklerden de üstün kılan özellikleri alsın. Değerlerimizin insanı olgunlaştıran ve pişiren yönlerini içimizde saklı olan duygularımızın pozitif bakış açısını ve olgunluk hasletlerini açığa çıkaralım ki, sahip olduğumuz nimetin farkına varalım, yaşamanın güzelliğini anlayalım ve hoş geçinelim. Değilse insan canavarlaştı mı kendi eliyle sahip olduğu bütün değerleri Neron gibi yakar yıkar birde oturur gülerek seyreder...

Bugünkü konu başlığımızı işte bu bekleyiş hasreti olarak bunlara kavuşma ümidi taşıyarak ele almak istedim. Bekleyiş demek ümit var olmak demektir. Ümidi kesmemek demektir. Hani derler ya bir şarkı da " bekleyenim olsa da razıyım kavuşmasam " diye..... Bizde bu ümitle bekliyoruz. İnşallah toplumsal ve kişisel baz da bu bekleyiş hasreti ümitli yarınlarımıza geber kalır. İsterseniz okumaktan sıkılmazsanız siz değerli okuyucularıyla insanın duygusal güzelliklerini taşıyan ve hiç ümitsiz olmamayı anlatan bir öyküyü paylaşayım....

" Genç bir adam ve elinde bir demet çiçek. Sahile koşarak geldi. Gözleri ile şöyle bir sahili gezindi, ara dığını göremeyince de ilk gördüğü banka oturup sevdiğini beklemeye başladı... Elinde tuttuğu çiçekler sevgilisi içindi.. hep onun sevdiği ve istediği çiçekleri getirirdi... Bunlar kırmızı kan kırmızısı güllerden başka bir şey değildi. Sanki dalından yeni koparılmış gibi tazeydiler. Buram buram sevgi kokuyor, aşk kokuyor ve en önemlisi özlem ve hasret kokuyordu

bu güller.Hepsinin üzerinde dam lalar vardı.Sanki ağlıyor gibiydi bu güller.Genç adam güllere baktı ve onlara mırıldanarak : “bakın dedi neden ağlıyorsunuz ? Ben ne kadar mutluyum,” görmüyor musunuz !.. dedi... Genç adam gözünü ufuklara dikmiş ve hayal dünyasına dalmıştı. Az sonra sevgilisinin geleceğini hayal ediyor ve kalbi hızla atıyordu.Düşünmediği zaman yoktu onu.Ne zaman onu düşünse,ve onunla buluşacağı anı hayal etse,sanki kalbi yerinden çıkacakmış gibi oluyordu .Yıllardır birbirlerini sevmelerine rağmen ikiside sevgilerinden hiç bir şey kaybetmemişlerdi....Onları hiç bir şey ayıramazdı. Ne çektikleri hasret,ne yaşadıkları ayrılık,ne de ölüm.....Genç adam bir ara saatine baktı.Çünkü sevdiği yine geç kalmıştı.Üstelik kendisinin bir huyu vardı.Ne zaman buluşmak isteseler mutlaka saatinden önce orada olurdu.Ondan önce gelir ve onu beklemeyi dahi bu şekilde seviyor ve hoşuna gidiyordu.fakat sevdiği de bu geç kalma işini hep yapıyordu.Devamlı bu genç adamı bekletiyordu.İçin den herkesin bir kusuru vardır diye düşündü.Ama olsun dedi..Ben onu olduğu gibi seviyorum, ya

Aradan uzunca bir müddet geçmiş sevgilisi hala gelmemişti.Delikanlı gözlerini uçsuz bucaksız denize dikti.Uzun uzun seyretti.Denizin sonu yoktu bu bakışlarda.Tıpkı kendi aşkının da kıza olan sevdasının da sonu olmadığı gibi. Aşk adeta sonsuzluğa uzanıyor, Mecnun misali Leyla’sını böyle özlüyordu.Aslında bugün onlar için çok özel bir gündü.Kendi aralarında sözlenecekleri sözünü vermişlerdi.Delikanlı bir vesile ile bunu kıza açmış ve gidip iki tane de yüzük almıştı.Böyle önemli bir günde bu bekletme olmamalıydı...

Ama artık alışmıştı bu bekleyişe.Zararı yok , biraz daha beklerim önemli değil.dedi...Ama hüzünlenmişti...Güllerin yaprakları ıslanmaya başlamıştı. Sanki güllerde bu ıslaklığa cevap veriyor gibi sürekli ıslaklık hallerini koruyorlardı.Güllerini bir türlü anlayamıyor,her şey bu kadar güzelken neden güller ıslak ve ağlamaklı idi....Az sonra sevdiği gelecek,ona sarılacak ve kucaklaşacaklardı .. Sonra söz yüzüklerini takacaklardı ve evliliğe ilk adımlarını atacaklardı..Genç adam bunları düşündükçe heyecanlanıyor ve yerinde duramıyordu.Kalbi hızla atıyordu.Sakinleşebilmek için Havada uçuşan martılara gözleri takıldı.Onlar da birbirleriyle kendi lisanlarınca konuşuyor ve bir birlerine aşklarını ilan ediyorlardı.Bunlar dedi: martılardan için, ne kadar güzel dans ediyorlar... Tekrar saatine baktı..artık endişelenmeye başlamıştı... Sevgilisi yine geç kalmıştı,bu sefer hem de pek çok...İşte her gün kendi aralarında burada buluşmak için sözleşmemişler miydi ? Her gün sahile,martılara bakarak denizin onlara anlattığı masalları dinleyerek ve birbirlerine sarılarak hasret gidereceklerine dair söz vermiyorlar mıydı ? O halde neden geç kalmıştı ?..Niye gelmemişti yine ?...Aklına kötü kötü şeyler gelmeye başladı..

Hayır....Hayır...olamazdı.Sevdiğine kötü bir şey olamazdı. Onsun da hayat yaşanmazdı ki... O ölse bile devamlı yaşar kalbimde diye düşündü genç adam.Kalbim de devamlı yaşar... Ama bunun düşüncesi bile kendisini tedirgin etmeye yetmişti....Gözlerini yavaşça yere dikmiş ve sanki karşılıklı gülleri ıslatmaya başlamışlardı... Gözlerindeki bulutlu nemini kimseye göstermek istemiyor bunu etrafından saklamaya çalışıyordu. Bir ara etrafındaki insanlarda sanki kendisine kaçıkmiş gibi bakmaya başlamışlardı.Rahatsızlık duydu bu bakışlardan....Gözlerini insanlardan çevirdi,başı hafifçe öndeydi. Yine sevgilisi geldi aklına.” Neden gelmedi dedi. Neden ? Gözlerini kapattı ve buğulu nemlerin ıslaklığına aldirmayarak , kendi kendine “ tam yedi sene oldu,dedi” ..tam yedi sene.....

Genç adam yedi senedir her gün bu sahile geliyor ve sevdiğini bekliyordu.Daha fazla dayanamadı. Kalbi parçalanacak gibi oluyor ve kendini tutamıyordu.Gözlerinden düşen damlalar elindeki gülleri iyice ıslatmış ve sevdiği yine gelmemişti.....Biraz sakinleştikten sonra oturduğu bankın üzerinden kalktı....Yine gelmeyecek galiba dedi....En iyisi mi o gelmiyorsa ben onun evine gideyim diye mırıldandı...Hiç olmazsa gülleri kapısına koyar ve bu şekilde ona vermiş olurum dedi... Bu düşünceyle yerinden hareket eden genç adam sevdiğiyle buluşmak üzere, yeşil tepenin ardındaki mezarlığa doğru yürümeye başladı “

Evet sevgili dostlar etkilendiniz değil mi ? her şey Türk filmlerindeki gibi olmuyor işte .İnsan her zaman sevdiği ile olamayabiliyor .Ancak sabırla bekleyiş insanı olgunlaştırıyor.Nasıl ki mevsimi gelmeden meyve olgunlaşmazsa bir insanın da olgunlaşabilmesi için bir hayli zaman geçmesi ve özellikle manevi gıdalarla beslenmesi gerekir. Mevlana Hazretleri derki :Sadece dış güzelliğe dayanan(mecazi) aşklar gerçek aşk değildir; Hevesten ibarettir.Böyle aşkların sonu utanç verici olur”der.Bu vesileyle diyorum ki konu başlığımıza istinaden :” Uğrunda fedakarlık yapamayacağın sevgiyi yüreğinde taşıma”Bu sana yük olur....Çünkü sevgi; menfaat düşüncesin in aşıldığı bir duygudur.Sevgisi olmayan hüznü olmayan gönül ölü bir gönüldür....

Kalpler dirilmeden toplum dirilmez.Toplumlar da kalplerden meydana gelir.İnsanların anlayışlarının temelinde hem sevgi hem bilgi vardır.Eğer insanlar bunlardan yoksun iseler vay hallerine....Bizler bir sürü kitapları yeri geliyor ezberliyor yahut öğrenmeye çalışıyoruz ancak bu kadar zahmetin yanında birde esas önemli olan sevgiyi öğrenseydik toplumsal mutabakat eminim sağlanmıştı.Ülkemiz de yeni yeni şeyler gelişmeler oluyor.Kimisi yanında kimisi karşısında, ancak unutulmaması gereken şudur: Toplumsal değerlerimizi unutmamalıyım.Bizi biz yapan değerleri....Birtakım toplumsal çalışmalar yapılıyor,öyle veya böyle.Eksik yada yanlışlıklarla dolu. Her neyse asıl önemlisi bunların yanın da “gerçek “ nedir ? bunu bilebilmek ve gerçeğe uygun seçeneklerde bulunabilmek bu önemlidir. Hani Mehmet Akif’ten bir örnek vermiştim,bir arkadaşın yazısına istinaden “ Asım’ın Nesli” diye. Eğer İstiklal Marşı Şairimiz Mehmet Akif’in Asımın Neslinden beklentilerini ve ne demek istediğini anlıyorsan onu özümsemişsin demektir. Bizler adaletin kılıcının keskin olmasını isteyenlerdeniz. Kalemim suç ; güdücülere tabi olup da yalanlara ortak çıkmandır.(Allah Korusun).....

İsterseniz yazımızın başlığı ile konuyu tamamlayalım.Ancak bir misafirliğimiz var.Azerbaycan komşumuza uzanıp Vahapzade’nin konuğu olacağız. Bekleyiş bir hasret bir ümit değilmi ?.....

SEN OLURUM BEN

Ne mutlu, ayrınız,
Ne mutlu,bizden
Çırpıntı,sarsıntı el yüzmez yine.

Hayatı öğrendik hasretimizden,
Odur ki her zaman muhtacım sana.

Rengi bir,
Tadı bir
Düğün büsatın.
Hasret bin renk çeker gözlerimize.
Ne mutlu ayırız,
Bu dert, hayatın
Derin katlarını gösterir bize.

Yanım da olanda uzaktasın sen.
Ben seni göremem olduğun gibi.
Senden ayrıldım mı,
Her yerde sensin,
Ben göremiyorum vallah , hiç kimi.....

Herşeyin en hayırlısını dileyelim.Yüzünüzden tebessüm eksik olmasın.Sağlıcakla kalın.

Not: Büsat,bayram merasim demektir.şiirin tamamını almadım)

Yusuf Erdoğan

EZAN YASAĞI

KKTC’de bir işgüzarın girişimi ve mahkemenin kararı ile üç mahallede ezan okunması yasaklanmıştır. Peki, böyle bir karara gerekçe nedir diye merak edip sorduysanız, verecekleri cevapta “rahatsızlıkları” olacaktır! Rahatsızlık mı? Diye tekrarlasanız sorunuz ve yineleseniz, alacağınız cevap yine aynı olacak ve böyle bir zihniyeti savunanlardan yine aynı rahatsızlık efendim ifadesini duyacaksınız. Üstelik bunu pişkinlikle söyleyecekler ve güya kamu hakkı güvenliği gibi saçma bir söylemi de peşinen ekleyeceklerdir.

Nedir bu? Bizim milletimizin düştüğü durum demekten insan kendini alamıyor. Devletin yönetim şekli laiklik olabilir, kanunlar insan eliyle yapılmış yasalardan oluşabilir. Pekâlâ ya halkın inancı, inanç bütünlüğü nasıl korunacak? Ben bildiğim kadarıyla devletlerin laik olabileceğini ama insanların/halkın laik olamayacağını, yani insanın kendisini ayakta tutan ve varlığına hükmeden yaşama tarzını oluşturan, yönlendiren, karar aldırın, yol gösteren bir inancı olduğunu biliyoruz. İnançlar insanın özündedir inanma bir kişiye doğuştan Rabbimiz tarafından kodlanmıştır. İnanç hayata bakış açısı onda oluşan duygusal olgunluk ve yaşama biçimini oluşturan değerler bütünüdür.

Kıbrıs halkının tamamını alinan bu kararla aynı kefedeyi aynı düşünceye iştirak eden bir bağdaşmanın içinde görmek mümkün değildir. Her yerde olduğu gibi orada da kendi inançlarına düşman hale getirilen ve kendi düşünce ve yaratılışına ihanet eden anlayışları görmek aleni şeylerdendir.

Ancak benim anlamadığım şu: Kıbrıs İslam-Türk kültürünün izlerini taşıyan önemli bir ada. Buranın mayasında İslam’ın güzellikleri her bir karış toprağında izlerini gösterir.1571’de bizim tarafımızdan fethedilerek Türk-İslam kültürü en derin haliyle adeta mühür vurularak inançlı idarecilerimiz nezdinde santim santim işlenmiştir. Dedelerimiz gayret ve hoş görü süzgecinden vicdan hürriyetine varıncaya kadar her gittikleri yerde inanç bağlamında tüm hasletlere atıfta bulunup, sadece İslam’ın değil, diğer inanışlarında barış ve huzur içinde yerleşmesine imkân hazırlamışlardır.

Neticede bizler insanı yaşat ki, devlet yaşasın anlayışı ile gidilebilen her yerde dirilişe zemin hazırlayacak kıstasları oralarda ihya etmeye çalıştık ve insana hizmeti öncelik yapıp dini inanç ve kültüründe rahat bir ortam hazırladık. Bugün Kıbrıs’ın üç mahallesinde ilan edilen yasaklama kararı bir zamanlar Türkiye’de bile uygulanmıştır.1932 yılında tam 18 yıl boyunca inancımızın sembolü olan ezan bir zihniyet tarafından yasaklı hale getirilmiş ve gerekçe olarak, Türkçe okunacağı söylenerek insanları camiden uzaklaştırmaya gayret gösterilmiş tüm alınan önlemler devrim kanunlarına atıfta bulunarak yapılmıştır. Laiklik dini yaşama ve ifade etme özgürce bu hakları kullanma özgürlüğüne kısıtlama getirme şeklinde anlaşılıp uygulanınca ortada camiden git gide uzaklaştırılan ve baskı ile sözde adam edilmeye çalışılan bir kitle ile yavaş yavaş satılan ya da ahır haline getirilen ve değerlerinden gittikçe uzaklaştırılan bir kültürel dokunun kâbus dolu yılları başlamıştı. Bu yasak 16 Haziran 1950 tarihinde kaldırılmıştır.

Daha sonraki yıllarda da bazı ara dönem özlemi çekenlerin nezdinde yine ezanın Türkçeleştirilmesi gibi girişimlerin olduğunu, yazılan anılardan/eserlerden anlıyoruz. Ki; bütün bu yapılanların temelinde inanç hürriyetine karşı daha doğrusu İslam’a karşı açılan bir savaşın apaçık tezahürleri olarak olduğunu görüyoruz. Bunun başkaca bir izah tarzı olmasa gerek.

Allah’a savaş ilan edenler inananlara karşıda halk nezdinde aynı savaşımalarını sürdürmek ve Allah2ın dinini yok etmek istedikleridir/istemişlerdir. Tarih bunun misalleriyle doludur. Kâbe’yi yıkmaya gelen ebrehenin ordusuna karşı ilahi emirle gelen ehabililerin verdiği savaşı bugün iman eden gönüller dünyanın her coğrafyasında kendi ülkelerindeki azgın azınlığa karşı vermektedirler. Mısır ve Sisi örneği bunun son yaşananlarından.

Kıbrıs ya da Türkiye fark etmez, halkın kahir ekseriyetinin dini inançları üzerinde ameliyat yapmaya kalkışanların gerçek amacı nedir? Asıl bu sorunun cevabını bulmak lazım. Dini inançlar, dini değerler neden bu insanları bu kadar rahatsız ediyor? Bunların dinle alıp veremedikleri ne gerçekten? Sorsanız kendilerine belki de anam hacı babam müftü dedem hafız diyecekler ama kendilerinin dinle uzaktan yakından bir alakaları yok ki; bu kadar husumet ve kin güdebiliyorlar? Ha bunları yaparken de bir de çağdaşıktan dem vurmaları var ya! Asıl insanı bu kahrediyor işte! Hani derler ya! Dinime dahleden bari müselman olsa diye!..

Kendini bilmeyenlerin, varlığının gayesini bilmeyenlerin dünya telaşesinde boğulup kaldıklarını görüyoruz. Materyalist ve pozitivist bir anlayışla eşyaya bakanların müşrik mantığıyla oluşturduğu bakış açısı İslam’ın dokusu yerine batıl zihniyetlerin kokusuna âşık ediyor, onları. Velhasıl Allah’ın ilmi karşısında insanın aczi yetini kavrayamayanlar çağdaş batıcılık adına sadece kendilerini inkâr etmiyorlar, milletin inancını da peşkeş çekmeye kalkışarak tüm benliği ile her bir şeye, değere resmen düşman olduklarını beyan ederek, âdeta halkla bir savaşım içerisine giriyorlar, halktan uzaklaşıyorlar ve güven duymuyorlar. Halkta onlara güven duymuyor, inanmıyor ve bu kopukluk onulması güç yaralar açıyor. Velhasıl ülkemizde dine tavırlı ilim zırhı edinen bir güruhun hezeyanları, kısaca halka tepeden baktırmakta, onlar kendi cehaletlerinin havasında bizzat kendi yaratılışlarına ihanet ettiklerinin farkına dahi varamamaktadırlar. Bu ihanet şebekesi bir ilim zırhı adı altında edindiği yabancı ideolojilerin oyuncağı olarak Siyonizm’in ve masonluğun hizmetinde dünyevi ihtiraslarıyla eline oyuncağı verilen bir bebe gibi uğraştırılmakta ve dini değerlere karşı çıkararak çağdaş olduğu zannıyla dini ve dünyasını, daha doğrusunu hayatlarını ebeden berbat etmektedirler. Farkına varsalardı ya!

yusuf erdoğan

ÖĞRETMEN GÖZÜYLE

Öğretmen kutsaldır ana gibi/ Öğretmen kutsaldır baba gibi/
Öpülesi elleri var / Şirin tatlı dilleri var/
Öğretmen öğretir A, B, C/ Öğretmen öğretir K, L, M/

İlk öğretmenin kim senin/ Kim öğretti alfabeyi /
Bir hak için kırk yıl/ Köle olunuyorsa /
Yirmi dokuz kere kırk yıl/ Kölesiyiz öğretmenin/....

Yıllarca Ali Rıza Binboğa'nın söylediği şarkı sözleri çoğumuzun kulaklarında okul hayatımızın derin izlerini hatırlatır bizlere. Öğretmen olmak ve öğretmen olmanın getirdiği sorumlulukları iliklerimize kadar en derinden hissetmek bu olsa gerektir.

Ülkenin geleceği ve kaderi üzerinde rol oynayan hatta dahası bir rol model olan öğretmenin toplumların ayakta kalmasında ve kültür dediğimiz yaşama unsurlarının taşınmasında temel faktör olduğunu bilmeyen mi var? Hemen her ülkenin eğitimle ilgili kalkınma seferberliği başlatılması ve uygulamasında öğretmenin baş aktör olduğunu biliyoruz da acaba öğretmen yetiştirmede göz önünde alınması gereken temel etkenler konusunda ne kadar tedbirliyiz?

Etrafımızın bilgi ve teknoloji kıstasında kuşatıldığını, yeni gelişmelerin envayi çeşitlerinin kapsama alanımızın içerisinde olduğunu görüyor ve biliyorken, bu kadar teknoloji ile birlikteliğimiz ve tanışmışlığımız bizlerle beraber çocuklarımızı da kuşatmış iken; çocuklarımızın öğrenmesinde ve kendini geliştirmesinde de, nasılsa bilgiye ulaşmak kolay artık, bu meyanda öğretmen artık evimizde diyebilir miyiz? Artık canlı kanlı ve düşünen öğretmen yerine bizlere anne baba en yakın rol model olan robot teknolojisine kendimizi teslim edebilir miyiz? Ya da bu teknolojiler bizim için özeldir, bunlarla hasbıhal eder ve geleceğimizi bunlarla paylaşabilir miyiz? Ha sahi robotlar bizim için ağlar mı?

"Bizim zamanımızda" ifadesini duymayan bilmeyen anlamını özümsemeyen var mı? Hemen her güzellik her dokunuş her anı işte bu "bizim zamanımızda" dediğimiz kavramın içerisinde saklıdır. Bu ifadeler yeri gelir gözlerimizi yaşartır yeri gelir alır bizi ta enginlere uzaklara daldırır ve bir hayal ötesine götürür. Çünkü içimizde bizi etkileyen derin izler vardır derin izler ki dünyamızı kuşatan bir atmosfer misalidir.

Evet, yaşımızın gereği bizim zamanımızdaki anlayış usul görgü edep erkân adabı muaşeret davranış hoş görü daha ne sayarsan say özümüzde ve ruhumuzda saklıydı tüm bu güzellikler. Bizim zamanımızda şimdiki gibi zengin değildi ortalık, araç gereç teknoloji açısından. Fakat biz elimizdeki olanlarla kendimizi yetiştirmeye bulmaya çalışırdık. Dahası olsa bile bazı yeni şeyleri almak için paramız yok denecek kısıtlıydı. Aile bütçesi yeterli olanlar için sorun olmasa da, gönlümüze yerleşen bir anlayış vardı, babamızın kafasında bize destek açısından. Ceketimi satar yine seni okuturum sen yeter ki oku: derdi(denilirdi)"İşte bu anlayış ve zihniyeti, bizi ötelere taşıyan/ iteleyeni. Hayal dünyamızın kurgusunu oluşturan ve bizi kamçılayan. Var güçle yapmaya çalıştığımız ödevlerimiz, yapamadıklarımızı büyüklerimizden soruşumuz ve okuldan önce yaptığımız hazırlıklar ve arkadaşlarla ilgili konuyu derse girmeden önce birbirimize anlatarak "bugün ben anlatacağım" diye kendimize güvenişimiz ve kasım kasım kasılmamız, özellikle iftihar yahut teşekkür layık görülenler listesinde adımın bulunması ve gururlanışımız bizim için kuvveden fiile geçen güç katan değer anlayışı ve taşıyıcısı idi.

En haylaz öğrencilerin bile bizlerden etkilendiğini onlarında yaşları büyük olmasına rağmen utanma belasına bile olsa kırık not almamak ve kızlara mahcup olmamak için gelip bizlere yalvar yakar olduklarını okul hayatında unutmak mümkün mü?

Her sınıfa yeni gelen öğretmenin kendi hayatını anlatırken onlara gıpta ile baktığımızı ve gönlümüzden, "bende öğretmen olacağım" isteğinin geçmediğini kim söyleyebilir?

Hâsılı kelimeler öğretmen olmak gerçekten yürek ve fazilet işidir.

Otuz altı yılı eğitimin içerisinde geçmiş biri olarak hala kendimi ilk öğretmen heyecanı içerisinde buluyorsam, başta bu benim inancım, öğrencilerime evlat olarak verdiğim değerden ve ülkemizin geleceğini şekillendirecek kadroların içerisinde yer alacaklarını bildiğimden ve vicdani sorumluluk taşıdığım dandır.

Günümüzdeki; yılların getirdiği çeşitlilik, teknolojik devrim, dünya ve ülkemizde meydana gelen yeni gelişmeler, şeffaflık vs. eğitim ve okul hayatının anlayışın zihniyetin bakış açısının değişime uğramasına etki etti.

Özellikle büyük şehirlerin kültürel yönden hızla alabildiğine süratle değişimi ve büyümesi kalabalıkların artması temel sorunlarında hem büyümesine hem de imkânların çoğalmasına imkân teşkil etse de, temel değerlerin öğretilmesi konusunda izlenen yanlış politikalarla ne yazık ki; yeni nesillere kendimizi yeterince anlatamadık. Âdeta yabancı ideolojilerin ve kültürel hayat özentilerinin içerisinde boğulduk kaldık. Kültürel hayatımızın dışlanması, yabancılaşma ve özentili tutkuluğu yaşayan örf adet ve geleneklerimizin taşınma halini etkilediği gibi, büyüklerimizle olan iletişimimiz bile olumsuz sayılacak raddelere geldi. Artık büyüklerimiz bizi, bizde büyüklerimiz yeterince anlamaktan uzaktık. Toplumun aydın dediği kesimlerde batının kültürel okyanusunda kaybolunca, halka yol gösterecek olan aydınlarla halk arasındaki çeşitlilik ve anlayış farkı temel sürtüşmelere neden olmuş böylece halkın dili ile aydının bakış anlayış ve görüşü farklılaşmış bu kopukluk çocuklarımızla bizlerin arasına giren büyük bir mesafe olarak anlayış yönüyle oldukça uzaklaşmamıza vesile olmuştur. Her şey sil baştan değişmeye başlayınca şikâyetlerde kendisini göstermeye/artmaya memnuniyetsizlikler dile getirilip kuşaklar arası bir çatışmaya doğru sürüklenmelerin ve

birbirinin dilinden anlamayan ebeveynlerin ve çocukların/gençlerin varlığı halkada yansıdığı tüm toplumsal hayatımız bundan etkilenmiştir. Eğer bugün toplumsal alanda birbirimize karşı tahammülsüzlükler ve sığ düşünceler taşıyorsa ki; öyledir bunun altında yatan temel neden bana göre; nesillere yüklenilmesi gereken temel değerlerin ihmal edilmesi ve yabancı kültürlerle karşı duyulan ham özlem olmuştur. Kendi gibi olmayan elbette başkası gibi olacak ve onun gibi yol alacaktır. İşte biz alacağımız rol model ve taşınacak temel değerler konusunda yeterince bilinçli hareket etmedik. Bundan dolayı birbirimizi anlamaktan uzak kalıyor ve hoş görü ortamı oluşturamıyoruz. Sonuç olarak irdelemek gerekirse; bütün bu açıklamalarımızı göğüsleyecek bir öğretmen tipi gereklidir. Yani öğretmenin yetiştirilme tarzı ahlaki değerlere saygı ve hoş görülü yaklaşımı bilgi ve kültürel donanımının yanı sıra; bilhassa kendi öz kültürel değerlerine de yabancılaşmaktan kaçınan ve özünde onlarla barışık, edep, ahlak kamu hakları konusunda yetkin adil ve paylaşımcı erdemli gönül ehli, satır aralarına farkındalık oluşturan ve ufki bakışlı basiret sahibi ve teknolojiyi kullanan ve öğrencilerine anne baba şefkati gösteren bir anlayışın temsilcisi olması sevgi dolu bir anlayışı hissettirmesi ve ötelere de öğrencilerini hazırlayıcı bir kimlik kuşanması gerekiyor. İnkârcı değil gönülden inanan ve yaşayan bir öğretmen. Haydi, hayırlısı diyelim. Böyle öğretmenin elbette öğrencileri de kendi gibi olacaktır... Ne ekersen onu biçersin.(Atalar sözü)...

("Öğretmen ihmal edildiğinde o ülke intihar ediyor demektir." Albert Einstein...)

yusuf erdoğan

(kendi halinde bir öğretmen)

Soysuzlar Türkiye'ye Karşı

Etrafımızdaki daraltılmaya çalışılan çember kadar içeride de hainleri bol olan bir ülkeyiz. Belki hiçbir ülkede bizim ki kadar hain yetişmemiştir. Yıllar yılı batı endeksli güdümlü bir tek çerçeveli eğitim programının ülke gerçeğinden ayrı bir şekilde kendi öz kültürünün dışlandığı ve hilaf olarak algılandığı dönemlerle halka dikte ettirilen değer dışı yanlı tutumlarla sürdürülen operasyonla, hedeflenen kitlelerin ham meyveleri bugün kendi kültürüne ve öz cevherine ihanet olarak kayıt altına alınmaya başlanmış, son yaşanan olaylar veçhesinde, ülkemizin bazı yerlerinin içerdeki gönüllü tezgâhtarları tarafından şura bura bombalanması telkininde bulunulmuştur. Ne kadar kendi özümüzden uzak bir toplumuz değil mi? Kafasını batıya bandıranların aldıkları eğitim anlayışından başka ne beklenir ki diyerek sadede gelelim.

Stratejik mevki itibariyle hem dünya ölçeğinde hem de bulunduğumuz bölgemizde güçlü bir Türkiye'nin varlığı barış için elzemdir. Çünkü Türkiye bir dengedir bölgede. İnsanlar ve toplumlar için barış sembolüdür. Hayat tarzıdır. Tarihin her döneminde hangi kavimler burada bulunmuşsa bu konuma bağlı olarak buraların önemi hiç kaybolmamıştır.

Anadolu'nun Türk yurdu olarak bize bırakılan emanetini korumak aldığımız kutsal davayı hiç tavizsiz Türk'e yakışır bir anlayışla barış ve huzur içerisinde götürmek burada bulunan yaşayan halkın istek ve sorunlarını öncelikle çözmek yöneticilerin görevidir.

Halkın yönetime katılmasıyla beraber bilinçli bir toplum kuşağının yetişmesi ve eğitime gereken önemin verilmesiyle refah seviyesi ve gelir düzeyi kültürel ahengi zengin ve gelişmiş bir toplum olarak yaşamak elbet bizimde baş gayemizdir. Âmâ bu coğrafyanın kendine özgü nitelikli şartları doğrultusunda tedbirleri çağın gerektirdiği şekilde dikkate alarak ruhumuza kazımalıyız. Ancak bir ve beraber olan halk ayakta kalabilir ve varlığını sürdürebilir. Bundan yaklaşık 1979-80'li yıllara doğru geriye gittiğimizde de coğrafyamızın ne kadar karmaşık rejim atraksiyonlarıyla satranç oynadıklarını görebiliriz. Sözde İslam Devleti ünvanlı bir İran'ın Amerikan karşıtlığı, Suriye'nin aşırı Moskova bağımlısı olduğu, Bir zamanlar Filistin'de Marksist gurupların cirit attığını söyleyebiliriz. Sedat ve Kaddafi gibi çapsızlarında ne yapacakları belli olmayan davranışları ile Bir zamanların Saddam Hüseyin'inde yine batı endeksli zaman zaman batıya kafa tutan ama kendi halkını baskı ve zulümle zapturapt altına almaya çalışan bir yönetim anlayışlarının olduğunu ifade edebiliriz.

Bu toplumların zorlama ile yönettikleri devletlerinde her şey kontrollü ve insan hakkı diye bir şey bilinmezken bugün de; o günlerden kalan bir birikimin batı tarafından yönlendirildiği bu coğrafyada artık, hayat durma noktasına getirilerek kanlı bir iç savaşın tüm dünyayı etkileyecek boyutlarına doğru adil adım gidildiği müşahede edilmekte ve büyük devletlerin içişlerine burnunu sokmalarıyla beraber nükleer başlıklı füzelerden de bahsedilmektedir. Rahmetli Erbakan Hocamızın; "Bir gün Suriye meselesi çıkarsa (ki zaten hiç eksik olmadı ki) hedef doğrudan Türkiye'dir" demişe bugün bu sözün ne denli haklı olduğu günlerdeyiz. Kızıl Moskova her seferinde Kıbrıs konusunda hep Rumları yanında yer alırken, Dünya siyasetinde bir numaralı düşman olarak Ülkemizi bellemiştir. Çünkü Rusya'nın hedefleri karşısında durabilecek ve savaşı göze alacak tek ülke Türkiye'dir.

Türkiye her ne kadar NATO Paktında olsa da, sadece bu pakta güvenerek varlığını sürdüremez. Zaten NATO'nun ne yaptığı belli değil. Türkiye ancak kendi varlığına ve kendi gerçeklerine dayalı olarak bir yerlere gelir. Değilse sırf batıya güdümlü anlayışıyla ve onların desteği ile sadece etrafına bakınır. Boğazların ve Anadolu'nun Rusya'nın hedefinde olduğunu bilmeyen var mı? Kremlin için bu en önemli milli meseledir. Kırırma sahip olan ve dünyanın sessiz kaldığı Moskova, yine aldığı icazetle Suriye'ye dalınca işin boyutu genişlemiş ve Türk-Rus savaşının somut eşliğinden dönülmüştür. Ancak kinleri bitmeyen Moskoflar düşürülen uçak acısının kuyruk sancısını unutmayacak bize ödetmeye çalışacaktır.

Bugün Rusya'nın yanında yer alan İran'la, Esat rejimini ayakta tutmaya çalışan Rusların aynı kulvarda buluşmaları ve mezhepçilik illetiyle Şiiilerin Sünniler üzerinde ölüm kusan makinalarına karşılık, bizimde Esat rejimine karşı savaşan Bayır Bucaklı kardeşlerimize yakın durmamız inanç kültür edep ve coğrafyamızın gereğidir. Hatta Bölgesel Kürt yönetiminin Ankara'nın safında bulunması için gösterilen çaba ve Rus doğalgazına karşılık Türk Cumhuriyetleriyle beraber bu bölgenin bizim topraklarımıza akacak gazının sevkiyatının ekonomik ve kültürel bağların güçlenmesi ile tarihsel bir misyonun yeniden keşfine kapı aralayacağı aşikârdır. İyimser konuşuyorum çünkü bölgesel yönetim eli ayağı Türkiye'ye bağlı ve muhtaç bir durumda. Ve hep Türkiye'nin desteği ile varlığını korur. Bu nedenle her şey ülkemizin kendine gelmesine bağlı ve adım adımda bu gerçekleşiyor. Bizim avantajımız sadece bölgemizde değil, kendine en sıkı rakip gören ve yaklaşık yüzyıldır ülkesinde Türkleri esaret altında tutan Rusların korkulu rüyası haline gelmekte var işin içinde. Ve yine Çeçenlerin Kafkas kartalı Şeyh Şamil'in torunları olarak cengâverlikleri yadsınamaz bir gerçek. Bu yönüyle büyük düşünen kendi ayakları üzerine duran ve mazlumların ümidi ve iddialı bir devlet konumuna ramak kalan bir Türkiye arzusu, içerdeki hainlerin planlarını bozsa da, "Biz kendi halkı ve bölgesel kültürel ve ekonomik ilişkilerin sıkılaştırıldığı bir kardeşliğin temellerinin atıldığı ve Türkiye'nin Lider olduğu bir konsensüs insanlık adına destekliyoruz". Bizim atalarımızın hak adalet ve barış ve kardeşlik anlayışı insanlık için bir kurtuluş vesilesidir. Bunu devam ettirecek olanda bugün bizleriz, bu asla bir hayal değil, vakıadır...

yusuf erdoğan

düşüncenin ufkunda

Nedense bazıları ne söylersen söyle sadece kendi düşüncelerinin doğru olduğu kanısındadırlar. Hâlbuki bir düşüncenin yahut ileri sürülen bir fikrin; doğru savunulur akla ve hakikate uygun olması mantıklı bir izah tarzı yakalaması lazım. Tarih, değerlendirilirken o zamanın mevcut şartları göz önünde bulundurularak yapılır. Şu zamanın şartlarına göre değerlendirirsen o zaman Hz. Ömer Efendimizin adalet kavramına gösterdiği hassasiyet ile uygulamalarını göz ardı eder hatta bilmeden yanlış yorumlara bile düşersin. Herkes de bilir ki hatta tüm dünya adaletin timsali olmuş bir Hz. Ömer'in ne kadar bu konuda tavizsiz olduğunu.

1990 yılında Türkiye'ye davetli olarak gelen Amerikalı terbiye Profesörü Dr.Rufi'nin vermiş olduğu bir demecinde "Biz Amerikalılar, sizin tarihinizin bir asrına sahip olabilmek için çok büyük servetler vermeye amadeyiz" demiştir. İnanın bu sözde riya yok. Adamlar bize gıpta ediyor, âmâ biz reddi miras yapıyoruz. Amerika bugün eski milletlerin temsilcileri ile kendi inanç terkiplerini güçlendirerek hayatta kalma mücadelesi veriyor.

Bilinmeli ki Osmanlı devletini kuranlar damarlarında asil Türk kanı taşıyan Hem Alp, hem de Eren olan yiğit insanlardır. Gönül erleridir. Onlar kendilerine temel felsefe olarak "İnsanı yaşat ki devlet yaşasın" ilkesini almışlardır. Sunuda belirtmeliyim ki, Ben içinde yaşadığım şu andaki Türkiye Cumhuriyeti Devletinin bir vatandaşı olarak bir Türk olarak Ülkeme hizmet için varım. Nasıl ki, Osmanlı Tarihi içinde olan birtakım yanlış uygulamalar benim anlayabildiğim kadarıyla onları kendimce eleştiri konusu yapıyorsam(bu benim ona düşman olmamı gerektirmez)Öyleyse bugünkü mevcut uygulamalar muvacehesinde de yine kendimce uygun olmayan ve insan fıtratına aykırı olan bir takım yanlışlıkları eleştirmem kadar da doğal bir şey olmaz, âmâ bu benim bunu bazılarının yaptığı gibi tümüyle inkar etmemi de gerektirmez. Burası benim devletimdir, bu benim milletimdir. Bu benim ülkemdir. Acısı da bende sevinci de bendedir.

Yine bilinmeli ki; tarih bir milletin beynidir.O halde Türk Tarihi bir beyin ise, bu beynin içinde İlkinden(Asya Hun Devletinden) şu andaki mevcut Devletimiz ve diğer Türk devletlerine kadar hepsi vardır. Amerika uyduruk tarihle sığır çobanı kovboyları kahraman ilan ederken, bizler kendi kahramanlarımızı görmezden gelir küfreder hatta inkâr ederiz. Türkler değişik devletler ismiyle tarihin her döneminde yer aldıklarına göre onlardan birini, yok saymak ya da kurutmak yüreğimizin kuruması demektir. Kendi gerçeğimizi acısıyla tatlısıyla objektif ölçülerde bakıp nerde hatalı nerde sevaplı bunları öğrenmek yerine veryansın edip ideolojik yaklaşımlar da bulunarak kendi yüreğimize ve özümüze yabancılar kadar yabancı kalmak yakışık alır mı? O zaman bizler kendimize yabancıardan daha fazla yabancı olmaz mıyız? Nitekim doğru konuşalım şimdi, Yurdumuzu ziyarete gelen yabancı turistler gibi kendi kültürel mirasımız olan hangi tarihi eserin yazılarını okuyabiliyoruz, Sinanlar kaldı mı bu diyarda? Dışardan turist kimlikli gelenler neden ilk durak yerleri olarak bu tarihi mekanları görmek isterler.Sizlerin yaşadığı ülkelerde acaba o ülkelerin tarihini kıymetlendiren eserleri mevcut değil mi ?

Tarihimiz sadece zaferlerle tescilli değil ki. Onda medeniyet vardır. Hürriyet vardır. Adalet vardır. İnsanları aslanlara zevk için yem olarak atan Roma tarihine övgüler yapılırken, insanı adam gibi gören inancına saygı gösteren ve kişilik haklarını koruyan Osmanlı neden tu kaka ilan edilir. Adalet mi bu? Etrafındaki karmaşalara dünya şahit. Osmanlı gitti, Ortadoğu, Kafkasya, Balkanlarda, Hatta Avrupa'da huzur bitti. Onlar bunu gururla söylerken sizlerdeki bu anlamsız düşmanlık niye? Bunun nedeni belli bir dönemde(1933 yılında) geçmişe yapılan bir haksız ve yanlış uygulamanın hala devam eden tezahürlerimi? Her yeni gelen yönetim ve rejim bir öncekini yok sayar ya da reddeder. Hâlbuki Osmanlı toprakları üzerinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti değil miydi? Onları kuranlar Abdülhamit'in açtığı okullardan yetişmediler mi? Onlar açılmasaydı bu çekirdek kadro nasıl teşekkül edecekti? Milli Mücadelenin ve Çanakkale'nin mimarları hangi okullarda yetiştiler? İnsafılı olalım. Bugün birçok şey yeniden değerlendiriliyor. Osmanlıyı sadece Abdülhamit'le-Vahdettin'den ibaret saymak doğru bir yaklaşım mı ?.Vahdettin için Eski Başbakan Ecevit ; dillerine pelesenk ettikleri kolayca söyledikleri "hain" değildir ifadesini kullanmadı mı ?İnsafılı olalım insafılı. Vahdettin isteseydi tüm serveti alıp götürürdü. Bunu Atatürk bile takdir etmemiş midir? Kendi ailesiyle sefalet içinde öldüğünde cenazesine niye haciz koydular. Bugün İran Şahı ülkesini terk ettiğinde tüm servetini yurt dışına kaçırmadı mı? Ferdinand Markos aynısını yapmadı mı? İnsafılı olalım insafılı.

1933'de yazdırılan (Vedat Nedim Tör ile Burhan Asaf tarafından) tarih kitabı bilgileri o günkü mevcut şartlar içerisinde yeni rejimin yerleşmesi açısından gerekiydi deseler de artık o şartların geride kaldığı gerçeğini unutmayalım. Bugünkü güç dengesi batının eline geçtiyse bizler kendimizi yeniden keşfetmeliyiz. Yeniden öz eleştiride bulunmalıyız.Avrupa bugünkü kimliğini alabilmek için 400 yıl mücadele verdi.Kendini değerlerini inançlarını kimlik hususiyetlerini inkar çözüm olsaydı bugün Sovyet sistemi 74 yıllık serüvenine son vermez hayatta olmaya devam ederdi.Elbette kendini değişen şartlara göre ayarlayamayanın yaşaması güçleşir.İşte onu anlayabilmek için ilim kültür sanat medeniyet insan mütefekkir ideologlardan oluşan bir terkip ve sağlam bir yönetim anlayışı gerekli.O halde var olmak için ; var olmayı gerektiren ve insanları toplumları ayakta tutan onları yaşatan değerlere sahip çıkmak boynumuzun borcu olmalıdır. Yapmamız gereken acaba bizler bugünden daha fazla ne yapsaydık da Ülkemiz bir Japonya ile yarışsaydı ?İnsanımız kendi toprağında kendi ülkesinin kalkınması için alinteri dökseydi,uzaya giden bizler olsaydık,toplumsal barışı ihdas etmiş huzuru yakalamış olsaydık deseydik, bunları konuşabilseydik daha iyi olmaz mıydı? Geçmişe kalkıp sövmek kime ne kazandırdı? İnkâr kimin işine yaradı?

Kemal Tahir'in örnek aldığı tarihçi Cevdet Paşa derki" Tarih bilmeyen siyasetçi ile pusula okumasını bilmeyen kaptanın farkı yoktur" ikisi de gemiyi karaya oturtur,der. HAKSIZMI ? Türk Tarih Kurumu,Türk Dil Kurumu,Ankara D.T.C.Fak.niye açıldı ? Unutmayalım ki ruhunu yitiren hayatta kalmaz. Evet Osmanlının hatası olmuştur.ama o

hatalar onu yok say anlamına gelmez. Avrupanın kendi ölçülerinde yakaladığı Rönesansı ,kendi ülkemizde İslam Rönesansına çevirebilseydik bugün herhalde Baykonur Uzay üssü ile Amerikan Nasa çalışmalarını bizler yapıyor olurduk.Yine olur,ümitsiz değiliz lakin zihniyet değişmesi gerekir.Taklit ve kuruntular yerine asli öze uygun çalışma.İnsanı olduğu gibi kabul ve çalışma barışını oluşturup herkesi kucaklayan bir kalkınma hareketi.Çıkar menfaat yerine toplumu kucaklayan ve adalet mekanizmasını çalıştıran ve işleyen bir çark.Herkesin birbirine saygı gösterdiği ve değer verdiği bir ortam.Hoşgörülü yaklaşım.Kendi tarihi gerçeklerini göz ardı etmeden nesillere aktaran bir eğitim ölçüsü.Tarihsel kişilere ve kahramanlarımıza sahip çıkan bir öğreti.Yani kendimizi yeniden ele alıp kendimizi yeniden keşfetmek.Cumhuriyeti kurum ve demokratik kurallarıyla daha da güçlendirmek ve o kurallara işlerlik kazandırmak. Yeter ki iyi niyetle hareket edelim,gayret edelim.Neden olmasın ?
Yusuf Erdoğan

BEKÇİ MUSTAFA AĞABEY

Muhtemelen yetmiş yıllık bir ömrün inişli çıkışlı enstantanelerini iliklerine kadar tatmış bir çilekeş... En son babamın taziyesinde karşılaşmış ve usul sofrasına oturmuştu. Konuşmasında babamla geçen yıllarına ait birikimlerini kendine özgü cümlelerle kısa da olsa ifade etmiş ve arkadaşının üzüntüsünü içinde taşıdığını baktığım gözlerinde hissettirmişti. Dünyaya iltica eden her nefsin ölümü bir gün tadacağını biliyoruz ama ya hazırlık aşaması ne durumda işte O kişi ile Allah arasında olan bir durumdur. Kimin ameli hayırlı kimin ki nasıl bunlar yarın divan kurulunca hepsi karşılığını görecektir.

Mustafa Ağabeyi severdim gerçekten. Elinden her iş gelirdi. Bizim evin havlu duvarını çektığını hatırlıyorum. İzine ayrıldığı zamanlarında da babam söylerdi. Kepez de araştırma yapan bir ekipte çalışmış. Bir ara Kulu 'da petrolle ilgili çalışmalar yapıldı. Galiba o şirketin kablo işleriyle ilgili taşınması vs gibi, ayrıldığı bir aylık izninde bile ekonomik düşünüp değerlendirerek en azından borçlarına yetmenin belki de hesapları içerisindeydi.

Sık sık Ahmet'ten bahsederdi. Oğlundan. Onunla övünmeyi severdi. Çünkü oğlu Doktordu. Hem de Uzman Dr. Bir baba için övünç kaynağı değil mi, Kulu gibi bir yerde bir babanın doktor oğlu olması. Mustafa Ağabey çileli bir hayatın çile bekçisiydi. Kolay değil Kulu gibi bir muhitte Bekçilik yapmak. İyi bilirim sıkıntılarını, acılarını gerginliklerini, hata döktüğümüz gözyaşlarını. İnsanı çileden çıkarır bu mesleğin sıkıntıları. Ama her şeye rağmen bunca yıl boyunca çoluk çocuk aç sefil kalmasin ele güne muhtaç olmasın diye, amirlerinden polislere kadar, sade vatandaşından çoluk çocuğuna dek herkesle uyumlu kalmaya mecbur hissettiler kendilerini,

Onların bir ruh dünyası vardı. Belki kimselere anlatamadılar iyice kendilerini, ama onlar hayatın ızdırabını hele de kış günleri çok iyi anlıyorlardı. Kendilerini anlatamadılar demiştim, çünkü onlar halkın gözünde bir bekçiydi. Ne de olsa basit bir bekçi. Belki de bunu hissettikleri için zaman zaman sert davrandılar, ama insan olarak yüreklerinden bir şey kaybetmediler. Çünkü babamdan biliyorum çektikleri çileleri. Mahkemeleri hiç eksik olmazdı. Mustafa Ağabeyin duruşmada bir gün heyecandan "Hakim Bey" "Gül tekin Bey" gibi sarf ettiği sözleri söyler dururdu. En çok da bazı Nöbetçi Polislerin kendileriyle didiştiklerini hakkında babamın tabiriyle "lapır" tuttuklarını ve komisere şikayet edildiklerini söyler, bizlerde evde babama bir şey olacak, onu görevden alacaklar korkusuyla kendi kabuğumuza çekilir, Allaha dua etmekten başka çare bulamazdık.

Evet, onlar çileli bir mesleğin çilekeş mensupları olarak hatalarıyla sevaplarıyla bir ömrün bekçiliğini yaptılar/yapmaya çalıştılar. Huzuru mahşerde hesap gününde herkes yaptıklarının karşılığını alacaklardır. Bütün bu katlanmalar, bu yaşadıkları stresli hayat onları yedi bitirdi. Şundan biliyorum ki bilhassa Uzun Kış günlerindeki yaşadıkları olumsuzlukların onların meslek hastalığıyla ilgili bir sıkıntıya düşmelerine davetiye olmuştur. Mahallemizde Rahmetli Hasan Emmim, Komşumuz Nörü Amca, Cücelinin Ahmet Abi, Fizzovun Ömer rahmetli, Şen neşeli halinden hiçbir kaybetmeyen Rahmetli Çavuş Abi, Bekçi Emin, Fevzi Taner, Rahmetli Ahmet Atçeken ve daha niceleri. Hepsi bu mesleğin çilesini kendine katlamış mesleği kendilerine ömür törpüsü olmuş nadide insanlardı. Rabbine kavuşanları rahmetle anarken kalanlara uzun ömürler diliyorum. Onlar bu çileli hayatın alın çizgilerini/ kalın çizgilerini, insan olabilmenin ve insan olarak kalabilmenin ağır yükünü taşıyabilme adına belki siz okurlarında bir anısını onlarla yaşayan biri olarak içinizde paylaşımları taşıırken varsa haklarınız şayet helal etme tavsiyesiyle sizlerden istirham eder, şayet üzüldüğünüz bir durum olduysa da ben kendi adıma başta babam olmak üzere herkesten bu müteveffalar adına özürlerimin kabulünü sunarım. Çizgiler demiştik ya, yukarıda çizgiler. Ve işte o çizgilerin bize hatırlattıkları...

Alında biriken çizgiler...

Örtüşüyor mu Hakkın çizgileriyle!

Kendini bir teftiş et yaslan arkaya...

Dostum,

Yolculuk, Nereye?

Yıllar yaşlanıyor bak

Toprağın altında da bayramın olacak mı?

Yoksa

Paslandı mı Ayna!

Özenirsin güvercinlere bel ki

Kanat çırpıp gidişlerine

Oysa içimizde her an

Gönül Sultanına yolcuyuz

Sevincimizi gözyaşımızla ıslatır

Ve selamlaşırız...

Soğuk dünyanın sahte gülüşleri kandırmasın bizleri

Gerçek zenginliğin

Allah'a yakın olmak olduğunu biliriz.

Kalp gözün açık olsun ki

Aldanma!

Zenginlik/para/Makam/Şöhret/Kadın

Hepsi... Hepsi... Hepsi gelip geçici...

Kalbinin sarayında şükrün secden olsun.
Gurur ve kibir bizden ırak
Olsun ki; insanı bitirir.
Nefsin, Hakka yakın
Olsun, Hakkına daim razı.
Rabbine yakın olan, gerçek zengindir.
Sen dindar olanına yönel, Dengindir.
Mumunu kendin biriktir ki, ferasetin olsun.
Özlem, sevdanın çarşısında kanat çırparak
Burak hızıyla yol almaktır.
Kelebekler nasıl sevdasıyla dönerse
Gönlümüz dolunay gibi parlak
Ziyâmız güneşe kol kanat olsun.
Çünkü kalbi aydınlatan nurdur.
Yolumuz çizdiğimiz ufkumuz hep O'nunla olsun.
Ama unutmayalım ki;
Dünya da kaldığımız her anımızda
Varlığımızın gayesi:
Hayat sofrasında adam kalabilmektir.
Andımız olsun.

yusuf erdoğan

KİMİN YANINDA KİMİN ÇARKINDASIN

Bir zamanlar Ülkemizde gün geçmez mitingler düzenlerler sağdan soldan bir takım adamlar minibüslerle miting alanlarına taşınır belli bir alanda toplanırlar bağırır çağırırlar birileri nutuk atar hızlarını alamayıp televizyonlarda da boy gösterirler bu Ülke bizim bu Cumhuriyet bizim gibi ifadelerle düşünceler dile getirilir, en korkuncu da kendileri gibi düşünmeyen toplumun büyük çoğunluğunu peşinen suçlu ilan ederlerdi.

Bunun bir benzerini de iş adamı sıfatıyla milletten paraları toplayıp soluğu yurt dışına kaçmakta bulan hatta Ürdün vatandaşı olduğunu gazetelerden öğrendiğimiz yurt geneli mitinglerinde insanları toplayabilmek için bir takım sanatçı kimlikli şahısları kullanarak döner partisi düzenleyen ve kolu Türkiye'nin her tarafına uzanan şahısın çalışmalarında görmüştük.

Bu mitingli ama eli ile olmasa da dili ile toplumun güzelliklerine dinamit koymak isteyen zevatlar kendilerini ilerici aydın vatansever ilan eder ve birçok olmadık tehlikli gidişattan dem vurarak halkı bu mitinglerle uyarmak istediklerini ülkeyi birilerinin elinden kurtarmak istediklerini bağıra çağıra ilan ederlerdi. Ama günler birbirini kovaladı Güneş balçıkla sıvanmadı hatta mızrak bile çuvala sığmayıp yanlış hesap Bağdat'ın kapısından geri döndü. Anlaşıldı ki bu bağırıp çağırmanın altında yatan temel nedenler farklı. Masumane bir şekilde bu telkinlere kulak asarak buralara katılan vatandaşlarımızın bir arada bulunmasından cesaret alan şehzadeler, meğer kendi kişisel menfaat kaygılarının peşinde bunları kullanmaya ve nasırlarına basılmasından duydukları rahatsızlıkları platform adı altında düzenledikleri toplantılarla dile getirmeye ve sözde bu tehlikli duruma karşı vatandaşlar ı uyanık olma yolunda gayret sarf etmekle kendilerini sorumlu hissediyorlarmış! Ne kadar güzel ve değerli çalışmalar bunlar. Fakat kullandıkları cümleler ileri sürdükleri fikirler konuştukları ölçüde gerçek niyetlerinin iç fotoğraflarını ele veriyor ve söyledikleri ile yapmak istediklerinin aksi olduğunu ispata yetiyordu. Ne diyordu bunlar bir bakalım:” Cumhuriyeti seviyorum, Biz bu ülkeyi sokak ta bulmadık. Onun için bu Ülkeyi yeşil başlıklı şeriatçıların karanlık ellerine asla bırakmayacağız. Bizim kaç kişi olmamız önemli değil. Önemli olan kaç kişinin yürekli olmasıdır. Cumhuriyeti sevmek kendimize güvenmek ve güçlü olmak demektir. Bu Ülke yedi düvele karşı koymuş bir ülkedir, bunun için üç beş pis sakallıya takkeliye meydanı bırakacağımızı mızı zannediyorsunuz “...

Özetle böyle denilen ifadeler karşısında insanın kendini tutması ve bu hezeyanlara karşı susması mümkün mü? Resmen Ülkeyi ve insanlarını geren toplumu birbirine düşüren insanlar arasında ayrımcılık yapan inanç ve giyim yakıştırmaları ile bir kesimi öcü gösteren ve bu ülkeyi babasının öz malı gibi kabul ve ilan eden bu düşüncenin ürünlerinin toplumun bütününe kucaklayamadığı gibi resmen kışkırtıcı bir rol üstlendikleri de gözlerden kaçmıyor. Hâlbuki bizler bu ülkenin, kardeşlerin yaşadığı bir Ülke olmasını istiyorduk. Bizler İstiklal Harbinde mallarımızı canlarımızı ortaya koymuştuk, düşmana çiğnetmemek için. Birinci Meclis hiçbir siyasi gaye gütmeksizin araya parti fırka düşünmeksizin tek gaye olarak birlik ve beraberlik içerisinde bir Cuma günü Hacı bayram Veli Camiinden çıkan cemaat la birlikte topluca dua ve kesilen kurbanlarla Meclisini açarak yedi düvele karşı dur demişlerdi. Şimdi ne oldu da daha dün bir arada olan insanlar şimdi birbirlerine karşı inanış şekillerine veya farklı görüşleri doğrultusunda düşman olur hale getirildiler. Aslında bizim sorgulamamız gereken ve cevabını sağlam temellere dayandırıp vermemiz gereken bu olmalıdır. Nasıl oluyor da toplumun bir kesimi bir diğer kesimini suçlu ilan ediyor, geri kafalı işe yaramaz benim oyumla onun oyu bir olamaz deyiveriyor ve ancak ben varsam ben yönetim kural kaide tanımam demeye getiriyor işi. Yukarıdaki satırlarda ithamlarda bulunduğu sarıklı ve sakallılar Milli mücadele içerisinde yer alarak oğullarını akrabalarını bu vatan uğruna şehit vermediler mi? O başörtülü analar nineler gelinler çocuklarını dualarla ve kına yakarak asker ocağına vatanın kurtuluşu ve selameti için göndermediler mi? Bizler, aç susuz kalarak, neyimiz var neyimiz yok hep beraber cepheye göndermedik mi? Peki şimdi niçin birileri bir diğerini çekiştiriyor kamu düzenini ve toplumsal barışı bozma eyleminden çekinmiyor insanları kamplara ayırmaya çalışıyor ve Ülkenin temelini dinamit koymaya her türlü illegal kuruluşlara destek vermeye ve birtakım yalan yanlış beyanlarıyla halka inandırıcı görünmeye çalışıyor. Bütün bunların altında yatan temel sebeplerin sinsi tuzakların mutlaka ortaya çıkarılması ve oynanan kirli oyunların bozulması gereklidir. Bütün bu kirli oyunların bir açıklaması olmak zorunda. Aslında bu olayların yeni vuku bulmadığını tarihin her döneminde kirli emellerinin karanlık oyunlarına insanları alet edenlerin bulunduğunu ve oyunun gizli yönlerini sezemeyip ileriye yönelik hesaplarını deşifre edemeyenlerin bilmeden bazen bu karanlık oyunların içerisinde yer aldıklarını, perde arkasından bunları seyreden efendilerine hizmet ettiklerini maalesef anlayamadıklarını görmekteyiz. Hâlbuki bu kirli çamaşırları insanlığa giydirmek isteyenlerin arkasında yatan güç mihrakları bellidir. Bunlar çeşitli kılık ve mesleklerde karşına değişik şekilde çıkar günün şartlarına göre dilinden konuşur senin hoşuna giden söylemlerde bulunarak sevmediğin hususlardan dem vurup seni anladığını ilan eder ve gerçek niyetini de seni elde ettikten sonra uygulamaya kor, yani hayata geçirir. Çünkü sen onun artık avucundasın bir güvercin gibi ve artık dediklerini de uygulamak zorundasın. Ülkemizdeki birlik ve kardeşlik dokularını tahrip etmek isteyenlerin niyetleri gayet açık ve sarih bir şekilde ortadadır. Bizim sahip olduğumuz birlik ve beraberliği ortadan kaldırmak ve sağlam temelleri içten dinamitlemek. Bunun en bariz örneği Moskova'nın uçak krizi münasebetiyle bize karşı beslediği duyguları ortada iken, ülkemizde bölücü bir muhalefeti yüklenenlerin Kremlin ziyareti ile ihanetlerini resmen belgelemeleridir. Kim kimin yanında kim artık hangi niyeti taşıyor belli olmuştur. Sözde barış sürecini lehine çevirmek için ve büyük bir güç elde etmek uğruna Doğu ve Güneydoğu'nun belli başlı il ve ilçelerinde resmen savaşa hazırlananların varlığından ve tehdidinden meclis içerisindeki kravatlı temsilcilerinin haberi olmaması mümkün değildir. Peki, bizimkiler bu hazırlıkları görmedi mi? İstihbarat alınmadı mı? Kafama takılan soru bu...

İLLA BATIYAMI BAKMAK LAZIM

BABALAR GÜNÜNÜN TARİHÇESİ.....(merakınız varsa okuyun)

Babalar günü fikri 1909'da Washington'da yaşayan ve Anneler Günü'nden ilham alan Sonoro Smat Dodd tarafından ortaya atıldı. Sonoro Dodd'un babası William Smart bir Amerikan İç Savaşı gazisi idi.Eşi, altıncı çocuklarını doğururken vefat etmişti. William Smart hem yeni doğmuş bebeğini hem de diğer beş çocuğunu kendi başına Washington'un doğusundaki çiftlikte yetiştirdi.Sonora büyüdüğü zaman babasının ne kadar büyük bir fedakarlık yaptığını fark edip babası için özel bir gün düzenlemek istedi.Ve babası Haziran'da doğduğu için ilk Babalar Günü'nün Washington Spokane'de 19 Haziran 1910'da kutladı.1924'te Başkan Calvin Coolidge "Babalar Günü" desteklediğini açıkladı.1966'da ise Başkan Lyndon Johnson, Haziran ayının üçüncü pazarını resmen Babalar Günü olarak ilan etti.....

.....yukarıdaki kısa bilgiyi sunduktan sonra soruyorum sizlere;

-bir şeyi yapmak için illa yabancıların yaptıklarına göre mi hareket etmek gerekir.?

-bugün övgülerle yad edilen babamızı niçin diğer günlerde aklımıza getirmiyor muyuz da,bugünü bekliyoruz.

-biz uydu muyuz ki; batılı yapacak ilan edecek bizde ona uyacağız ve süslü sözlerle kendimize teselli vereceğiz.

-gavurun babalar günü serüveni rüzgarına kendimizi kaptırmak yerine islam'ın aile,anne baba akraba kardeşler birey toplumsal haklarıyla ilgili,gerçek manada huzur bahşeden hükümlerini hangi anne baba evlatlarına öğretti?evinde oturdu bunları konuştu,tartıştı örnek oldu ve uyguladı?Hangimiz çocuğunun uykusunu bölüpte namaza kaldırıyor?ya da anne baba gerçekten İslam'ın neresinde? bugünkü toplumsal bunalımların ekseninde ne yatmaktadır?Başta anne babalar olmak üzere,devlet toplumun gelişip manen kalkınması ve ilerlemesi düşüncesiyle sağlıklı ve manen destek eğitimi projesini hayata geçirip nesiller arasındaki kopukluğu giderebildi mi ve insan merkezli bir eğitimi öne alabildi mi?

-sadece bugün anma ile görev tamamlanmış mıdır?

-mesele bir bütündür.Anne babanın evlat üzerinde hakkı neyse,evladında anne baba üzerinde hakkı vardır.Bunlar arasındaki kopukluk fitne ve fesadın yayılması ve toplumsal kargaşalıktır.bugün yaşadığımız üzücü gelişmelere baktığımızda karşımızda hep anne babalar ve devlet tarafından sahip çıkılmayan çocukların acıları yürek burkmakta.Başkaları bizim toplumumuzda ameliyat yapmaktadır.

-en ufak bir meselede tahammülsüzlük gibi bir harekete bürünüyorsa,toplumda şeytana taş çıkartacak sapıklıklar icra edilmeye kalkılıyorsa,bilin ki görevini yapmayan anne babalar ve devlet vardır.

-kirli bir damla bir suyu kirletiyorsa manen ve madden temizlik ister.sadece kalbim temiz demek züğürt tesellisidir.iyi yetişen anne baba iyi yetişen ve sağlıklı nesiller demektir.tabi devlette bu sağlıklı yapıyı hazırlayacak mekanizmayı hayata geçirmelidir.

-sonuç;insanı yaşat ki devlet yaşasın...lafta değil icraatta tabi.

-helalinden evinin rızkını sağlamaya çalışan tüm büyüklerimin ellerini öpüyorum ve bir an evvel manevi etkenleri temel alan,yan katkısız,katışıksız duru ve sade islam çerçevesinden mülhem; anne baba okulu projesinin hayata geçirilmesini istiyorum,sağlıklı nesiller için.....yusuf erdoğan

Öğretmenlik üzerine kısa gözlemim

Bir güne sığmayacak ve asla sığmaması gereken ve bir ömür boyu beşikten mezara kadar hayatın her anını kuşatan ve inancımızın temel direği "oku" emrini yüreğinde hisseden her bir kulun/kişinin/öğretmenin/öğretenin/öğrenenin; sadece anılması gereken bir günü olamaz.İnsan her anında eğitim kapsamındadır.Herkes bu kapsama alanına dahildir.İnsanın hareket noktası inançlarıdır.İnançlar şekillendirir her bir şeyi.İnançlar geleceği planlar ve inançla geleceğe hazırlıklar yapılır.Ben onun için sadece bu bir günde yapılan göstermelik söylemler ve etkinliklerin ve sadece güne dair söylenen beylik konuşmaların havada kalacağı düşüncesiyle böyle bir kutlamayla bu günün anlam kazanacağı düşüncesinde değilim.Ya da bağlı olduğu sendikasının davetiyle ki;(artık günümüz davetlerinde tek düşünce oturup bir iyice karın doyurmaktan öteye geçmiyor) bir araya gelip,göz taraması yapılarak,etrafta kim var kim yok diye bakışmaların eşliğinde yapılan lafı güzafların da,bu günün anlamını kurtaracak fiillerden olmadığını da söyleyebilirim.İnsanı ruhen kuşatmayan ve hayatının her noktasında sarmayan bir idealin olmadığı her kalıp bence göstermelikten öteye geçemez.İnsan ruhen yaşar.Ruha hitap etmeyen ve gönül bağıni kuvvetlendirmeyen hiç bir şey esaslı olmuyor.Mesele topluma şekil verecek, hassasiyetli,önemseyen sahiplenen düşünen ve düşündüğünü yaşayan sorgulayıcı kişilikli insan merkezli bir eğitim tatbikatı ile öğretmenin gerçekten kıymetlendiği/kıymetlendirildiği bir ölçütü/uygulamayı hayata geçirmek ve topluma güç katacak güzelliklere yer açmaktır.Öğretmenlik gönül mesleğidir.Para mesleği hiç değildir.Hele sazlı sözlü eğlenceler bana uymaz.Bu vesileyle bana eski kafalı yada eski düşünceli diyebilirsiniz lakin bugün toplumda;alabildiğince çelişkiler/muammalar/sarsıntılar/manevi boşluklar vs.hep değişik garip olaylar yaşanıyorsa ki;yani kısaca sokak:"bu eğitimin o ülkedeki canlı bir göstergesidir"...yusuf erdoğan